

Anh trai vs em gái

Trà
Trà
Hào
Mạnh

editor: Nuna

Mục lục

<u>Chương 1: Giới Thiệu</u>	1
<u>Chương 2: Xuyên!!!</u>	2
<u>Chương 3: Tâm Tình Tốt</u>	3
<u>Chương 4: Rung Động</u>	4
<u>Chương 5: Muối Cấn???</u>	5
<u>Chương 6: Trộm Đồ</u>	6
<u>Chương 7: Thật Chặt</u>	7
<u>Chương 8: Thân</u>	8
<u>Chương 9: Đau (H)</u>	9
<u>Chương 10: H</u>	10
<u>Chương 11: Nhớ Em</u>	11
<u>Chương 12: Đáng Yêu</u>	12
<u>Chương 13: Nói Anh Hai "Làm" Em</u>	13
<u>Chương 14: Ngực Ai Lớn Hơn?</u>	14
<u>Chương 15: Ngọt</u>	15
<u>Chương 16: Lại Lại Thật Ngoan</u>	16
<u>Chương 17: Em Muốn Ở Trên</u>	17
<u>Chương 18: Em Muốn Cấn Vào Mông Anh</u>	18
<u>Chương 19: Muốn Làm Gì Thì Làm</u>	19
<u>Chương 20+5 Năm</u>	20
<u>Chương 21: Em Đã Về Rồi</u>	21
<u>Chương 22: Gọi Cảm</u>	22
<u>Chương 23: Lôi Tử Đằng</u>	23
<u>Chương 24: Lại Lại Của Anh</u>	24
<u>Chương 25: Tiểu Yêu Tinh Và Đại Ma Vương</u>	25
<u>Chương 26: Con Gái</u>	26
<u>Chương 27: Bã Thường</u>	27
<u>Chương 28: Ngập Nước</u>	28
<u>Chương 29: Anh Hai Chỉ Yêu Lại Lại</u>	29
<u>Chương 30: Chỉ Biết Mỗi Anh Trai</u>	30
<u>Chương 31</u>	31
<u>Chương 32: Quái Vật</u>	32
<u>Chương 33: Kết Truyện</u>	33
<u>Chương 34+1: Phiên Ngoại 1</u>	34

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh

dtv-ebook.com

Chương 1: Giới Thiệu

Tác giả: Trà Trà Hảo Manh

Đây là văn án của tác giả:

Có ai đen như cô không? Xuyên vào sách đã đành, lại còn xuyên trúng vai nữ phụ, được xuất hiện đúng hai lần, sau đó trực tiếp thành người qua đường.

Muốn sống tốt ở đây, không còn cách nào khác là ôm đùi anh trai của thân thể này. Tốt nhất là có thể ăn bám suốt đời!

Nhưng cái chính là cô rất sợ khi đối mặt với anh trai Cố Nhĩ Thăng a! Bởi vì.....

Anh trai cô đóng vai ác.

--

Chân chó mà chạy tới: " Anh, anh có khát nước hay đói bụng không? "

Lạnh nhạt mà nhìn qua: " Xem ra rất có tinh thần? Tại hôm qua anh chưa ra sức đủ sao? "

Tự giác mà nằm trên giường: " Anh, mau đến đây đi, em đã chuẩn bị tốt! "

Chậm rãi lên giường: " ... Em đúng là yêu tinh mà. "

Tang Yếu Miêu như vậy, Cố Nhĩ Thăng rất thích.:)

1 vl , ngọt sủng, nhiều thịt

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh

dtv-ebook.com

Chương 2: Xuyên!!!

Đến giờ Tang Yếu Miếu vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật là mình đã xuyên qua vào cuốn truyện có tên 《 tất cả mọi người yêu ta 》 .

Đầu tiên, quyển sách này rất ư là phi logic, chủ yếu lấy thịt làm trọng; tiếp theo, cô không như mọi người ở đây đều thích nữ chính; cuối cùng, thân phận của cô trong truyện này chả khác gì người qua đường.

Trong óc bị đủ loại tin tức nhét đầy, Tang Yếu Miếu khóc không ra nước mắt, kêu rên một tiếng, ngã lên giường, nằm không nhúc nhích.

《 tất cả mọi người yêu ta 》 nói về nữ chính tên Lôi Tử Đằng, được rất nhiều nam nhân theo đuổi, rất có mặt mũi.

Toàn văn 1 vl , kết cục đương nhiên là nữ chính sống hạnh phúc với nam chính Lance, còn các nam phụ khác chỉ còn nước sống trong tương tư đến cuối đời.

Nếu hai nhân vật chính thuận lợi yêu đương thì lại quá nhàm chán rồi, thế nên để đi sâu vào tình cảm hai người thì không thể thiếu các vai ác góp mặt.

Vai ác, cũng chính là nam phụ số 2 - Cố Nhĩ Thăng, bởi vì không chiếm được trái tim Lôi Tử Đằng mà phá hoại xí nghiệp gia tộc của Lance, ai ngờ Lôi Tử Đằng nhất quyết không rời bỏ một Lance nghèo nàn. Vào lúc đó Cố Nhĩ Thăng rốt cuộc cũng nhận ra tình cảm là thứ không thể cưỡng ép, một mình xuất ngoại, thành toàn cho đôi uyên ương này.

Mà Tang Yếu Miếu, cô lại xuyên thành một nữ phụ trùng tên, không tiếng tăm, được lên sân khấu đúng hai lần, tác dụng chủ yếu là làm tăng độ

thiện cảm của nữ chính với Cố Nhĩ Thăng, bởi cô là kế muội của Cố Nhĩ Thăng.

Mẹ của Cố Nhĩ Thăng khi tái giá với ba Tang, đã mang theo anh đến sống cùng, khi đó Tang Yếu Miếu mới học sơ nhị.

Xưa nay Tang Yếu Miếu vẫn luôn rất chán ghét Cố Nhĩ Thăng, một người anh trai trên danh nghĩa. Cô thường hay châm chọc anh bằng những từ ngữ độc ác và hay làm việc xấu ngáng chân anh. Chính vì vậy, càng ngày Tang Yếu Miếu càng trở lên ngang ngược, khó bảo.

Sau đó cha mẹ hai người bị tai nạn mà qua đời, Tang Yếu Miếu chỉ còn lại Cố Nhĩ Thăng là người thân duy nhất. Nhưng khổ nỗi Tang Yếu Miếu không phải nữ chính, mà là một nữ phụ nhỏ nhoi tự tìm đường chết cho chính mình. Khi biết tin cha Tang đã mất, đau khổ tuyệt vọng, cô đã mượn rượu để xoa dịu nỗi đau. Kết quả là say xỉn nhưng vẫn cố chấp muốn lái xe, dẫn đến tai nạn. Không biết nên nói là vận khí cô tốt hay xấu nữa, bị tai nạn nhưng không chết, thành người thực vật....!

Nguyên văn trong tác phẩm nói như vậy: "... Lôi Tử Đổng thế mới biết Cố Nhĩ Thăng còn một người em gái, Tang Yếu Miếu, trong một đêm bị tai nạn mà phải sống như người thực vật.

Chịu đựng đả kích mất người thân, hấn vẫn ngày đêm làm bạn với em gái, hành động đó của hấn làm Lôi Tử Đổng rất cảm động.

Nghe nói Tang Yếu Miếu là một tiểu nữ hài kiêu ngạo, ương ngạnh, luôn có thái độ không tốt với Cố Nhĩ Thăng, nhưng hấn lại không so đo hiềm khích trước đây mà tận tình chăm sóc cho Tang Yếu Miếu. Kỳ thật Cố Nhĩ Thăng không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài....."

Đây là đoạn trích nhỏ nhoi mà có mặt cái tên Tang Yếu Miếu.

"A a a a!" Tang Yếu Miếu chôn ở trong chăn, nói bậy một hồi.

"Tiểu thư, tiểu thư? Chị không sao chứ?"

Tang Yếu Miếu giật mình ng ẩ dậy, lắp bắp nói: "Không... Không có việc gì!"

Chờ tiếng bước chân dần dần đi xa, Tang Yếu Miếu mới có tâm tư đi xuống giường, muốn xem hiện tại bản thân cô trông như thế nào.

"Ai?" Ngoài dự đoán, Tang Yếu Miếu phát hiện người trong gương lớn lên thật xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái mũi nhỏ xinh, còn có một cặp mắt to tròn, thật đúng kiểu điểm lệ nhưng gốc nghếch.

Chỉ là, với bộ mặt đậm chất bạch liên hoa như vậy mà cũng đòi chanh chua với Cố Nhĩ Thăng ư!

Ngắm nghía một h ồi, tâm tình Tang Yếu Miếu tốt lên rất nhiều.

Bình tĩnh lại, Tang Yếu Miếu mới ý thức được, tuy rằng mình chỉ là nhân vật qua đường, hơn nữa bị kịch còn chưa phát sinh, cô còn thời gian để tính toán cho chính mình.

Mà trước mắt, Cố Nhĩ Thăng là lựa chọn tốt nhất.

Lấy lòng Cố Nhĩ Thăng có lẽ sẽ có một kết cục tốt hơn!

Dựa theo sự phát triển của cốt truyện, hiện tại Cố Nhĩ Thăng mới lên cao tam, Lôi Tử Đ ồng còn một tuần nữa mới chuyển trường đến học lớp anh.

Cho nên nói, trong khoảng thời gian một tuần này, Tang Yếu Miếu phải làm cho Cố Nhĩ Thăng thay đổi cái nhìn về cô, nếu không nữ chính xuất hiện, cô lại thành người qua đường.

Nghĩ vậy, Tang Yếu Miếu tỉnh táo hẳn, đứng dậy kéo cửa phòng ra, vừa vặn nhìn thấy Cố Nhĩ Thăng cũng mở cửa phòng đối diện! Không kịp nhìn mặt mũi Cố Nhĩ Thăng ra sao, cô vội vàng đóng cửa lại --

" Mẹ ơi... Làm tôi sợ muốn chết..." Tang Yếu Miếu nhìn đôi chân đang run rẩy của mình, cô thiếu chút nữa là khóc luôn.

Đó chính là vai ác a, tuy không thấy rõ mặt mũi, nhưng chỉ với cái khí thế vừa rồi cũng đã rất đáng sợ!

Mà Cố Nhĩ Thăng ngoài kia, nhìn cánh cửa bị đóng lại, khoé miệng cười trào phúng.

Nhiều năm như vậy, em gái anh vẫn một lòng chán ghét anh như vậy!

Ghé sát vào cửa, Tang Yếu Miêu muốn nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng một tiếng động cũng không nghe thấy. Không biết hành động vừa rồi của mình có làm con rùa vàng này hiểu lầm không? Nếu đúng, phỏng chừng cô sẽ lao ra ngoài, ôm đùi anh mà kêu "Ta sai rồi" mất.

Tang Yếu Miêu mệt mỏi mà ngồi bệt xuống đất, cô vẫn nên cẩn thận một chút.

Nếu đối quá tốt với Cố Nhĩ Thăng, nói không chừng sẽ khiến cho anh hoài nghi, mọi việc cứ dần dần, phải tạo cho anh một thói quen mới được.

Ngoài lề

Cố Nhĩ Thăng: Nghe nói em chán ghét tôi?

Tang Yếu Miêu: Không có không có, em rất ái mộ anh!

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 3: Tâm Tình Tốt

Thời điểm Tang Yếu Miếu xuống lầu, trên mặt trấn tĩnh, kỳ thật trong lòng đang điên cuồng tự cổ vũ chính mình, nhìn xuống phòng bếp, Cố Nhĩ Thăng đưa lưng về phía cô ăn bữa sáng, liếc nhìn không nhìn được mà run rẩy.

Không biết Tang Yếu Miếu trước kia lấy can đảm ở đâu mà có thể chỉ thẳng mặt vai ác kia mà chửi ầm lên. Nếu ban đầu cô ấy tạo được mối quan hệ tốt với Cố Nhĩ Thăng, sinh sống hoà thuận thì khi ba mẹ xảy ra chuyện cũng không làm ra hành động ngu xuẩn, tự tìm chết.

Nói ngắn lại, Tang Yếu Miếu phải làm cho Cố Nhĩ Thăng tin rằng em gái anh rất ngoan ngoãn, nghe lời, có vậy cô mới có thể an ổn sống đến già.

Chỉ là sự việc có phát triển theo đúng ý muốn của cô hay không thì rất khó nói.

"Khụ." Tang Yếu Miếu nhẹ nhàng ho nhẹ một tiếng nhắc nhở Cố Nhĩ Thăng mình đang có mặt ở đây.

Nhưng không nghĩ tới, Cố Nhĩ Thăng nghe tiếng cô xong, cứ nhiên đứng dậy chuẩn bị rời đi!

Tang Yếu Miếu lúc này mới nhớ tới, cô hình như đã từng yêu cầu Cố Nhĩ Thăng không được ăn uống cùng một bàn với cô...

"Cái kia..." Nhìn Cố Nhĩ Thăng dừng lại, cô mới dùng khẩu khí cao cao tại thượng, tiếp tục nói, "Anh không phải đang ăn sao? Tiếp tục chứ?"

Cố Nhĩ Thăng dừng lại bước chân, nghi hoặc nhìn cô, một câu cũng không nói.

Tang Yếu Miếu dưới cái nhìn thanh lãnh của anh, sợ tới mức từ chi vô lực, rồi lại bị hấp dẫn bởi khuôn mặt điển trai của anh.

Mày kiếm tinh xảo, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, mọi thứ như được điêu khắc lên vậy. Thật không hổ là nam xứng... Tang Yếu Miếu nuốt nuốt nước miếng, hất cằm lên tỏ vẻ mặt bá đạo: "Nhìn cái gì mà nhìn? Kêu anh ăn thì ăn đi!"

Trời biết nội tâm Tang Yếu Miếu khi nói ra những lời này có bao nhiêu giãy giụa, may mà, Cố Nhĩ Thăng ngẩng đầu trở lại đi.

Nghe lời như vậy? Nhưng Tang Yếu Miếu không những không cảm thấy nhẹ nhàng, ngược lại bị một cỗ hàn khí vô hình đánh tới đến run rẩy.

Cô tận lực trấn định trái tim nhỏ bé của mình, mà đối diện Cố Nhĩ Thăng vẫn rất ung dung ăn sáng, tinh tế ăn từng miếng. Đang suy nghĩ làm cách nào để phá vỡ cục diện bế tắc này, chợt nghe Nhĩ Thăng mở miệng nói: "Bị muộn rồ."

"Àn?" Tang Yếu Miếu đột nhiên ngẩng đầu, phản ứng đầu tiên là Cố Nhĩ Thăng thế nhưng cùng cô nói chuyện, lát sau mới phục hồi tinh thần, nhớ ra hôm nay là thứ hai, cô phải đi học. Cố nuốt mảnh bánh mì vào, cô nói "Tôi ăn xong rồi... Anh... lát cùng tôi đi học."

Con người Cố Nhĩ Thăng híp lại, nhàn nhạt mở miệng: "Không phải cô ghét phải đi cùng tôi à?"

Tang Yếu Miếu uống một ngụm sữa bò, hồn nhiên không biết mấy giọt sữa còn vương trên mép, cô rũ mắt che giấu sự hoảng loạn: "Hôm nay tâm tình tốt, cho phép anh được đi cùng."

Cô không ngẩng đầu, tự nhiên không thấy được khoé miệng Cố Nhĩ Thăng khẽ nhếch lên.

*

Nói nhẹ nhàng, đương nhiên Tang Yếu Miếu cùng Cố Nhĩ Thăng thật sự cùng nhau ngồi cùng một xe đi đến trường, nhưng cảm giác bây giờ của cô là hít thở không thông.

Như vậy cũng tốt, hai người bọn họ vốn dĩ không có lời gì để nói, nói thì ầu ơ lại sai sót gì thì sao.

Trái lại với Tang Yếu Miếu không được tự nhiên, Cố Nhĩ Thăng biểu hiện rất bình tĩnh.

Trên người Tang Yếu Miếu còn mang hương vị của sữa tươi, vào trong xe, mùi vị càng đậm.

Cánh mũi Cố Nhĩ Thăng hơi hơi kích động, mắt nhìn như đang nhìn thẳng, kỳ thật là dùng dư quang quan sát Tang Yếu Miếu.

Hôm nay ngôn ngữ và cử chỉ của Tang Yếu Miếu không khác mấy so với ngày thường, duy chỉ có thái độ đối với anh rất khác, hình như hoà nhã hơn.....

Vì đi đâu gì?

Cố Nhĩ Thăng tự hỏi bản thân: gần đây hai người không hề trao đổi với nhau, dù chạm mặt nhưng cũng không nói chuyện. Không thể hiểu hành động quái dị sáng nay của Tang Yếu Miếu.

Chẳng lẽ trên người mình có thứ gì đó đáng giá khiến Tang Yếu Miếu muốn lợi dụng?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt Cố Nhĩ Thăng vẫn là biểu tình vô cảm, hai hàng mi dài sụp xuống khiến người ta không thể đoán được đi đâu từ khuôn mặt ấy.

Tang Yếu Miếu không phải con giun trong bụng Cố Nhĩ Thăng, không biết tâm tư anh, chỉ muốn con đường này mau kết thúc.

May mắn không lâu sau xe liền đến nơi, xuống xe Tang Yếu Miếu nhanh chóng mở miệng, nói: "Hôm nay tan học cũng cùng nhau trở về đi," cô lé tránh ánh mắt của Cố Nhĩ Thăng, "Bỏ thư hôm nay tâm tình tốt."

Cố Nhĩ Thăng nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô đi xa, làn gió nhẹ lướt qua làm chân váy khẽ bay lên, để lộ đôi chân thon dài thẳng tắp.

Khóe miệng khẽ nhếch lên đây suy tư, em gái anh, tựa hồ có thể chơi tốt.

Loại che đậy này có trăm ngàn chỗ hở, Cố Nhĩ Thăng không mất nhiều thời gian để nhìn thấu tâm tư cô.

Trước kia, chỉ cần nhìn vào ánh mắt đầy hận thù của cô là anh biết cô ghét anh tới mức nào. Nhưng hiện giờ, đôi mắt ấy lại trong trẻo hờn nhiên đến đáng sợ, tựa như chưa từng tồn tại niềm hận thù sâu sắc. Mặc kệ Tang Yếu Miếu có ý định gì, thì với sức lực này căn bản không đáng để uy hiếp anh.

Suy nghĩ ở trong lòng bách chuyển một hồi, Cố Nhĩ Thăng đợi trên xe vài phút, ở mới xoay người xuống xe.

Tính cách anh từ trước đến nay đều luôn trầm mặc, ít nói, bên ngoài không ai biết quan hệ của anh cùng Tang Yếu Miếu, làm như vậy cũng là vì tránh cho người khác hiểu lầm quan hệ hai người.

Mà Tang Yếu Miếu vừa vào lớp, đã bị lão sư kêu đi văn phòng.

"Tang Yếu Miếu, thư tình này có phải em viết hay không?!"

Cảm giác đúng là chỉ số thông minh của một nữ phụ có khác?...

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Mạnh
dtv-ebook.com

Chương 4: Rung Động

Tuy rằng trong quyển < tất cả mọi người yêu ta >, Tang Yếu Miếu chỉ là một nhân vật qua đường, nhưng vẫn có một nhân sinh hoàn chỉnh của con người.

Tỷ như cô sẽ yêu thầm một người con trai, còn viết thư tình cho người ta, và không may mắn nó đã rơi vào tay lão sư. (°_°)

Chính Tang Yếu Miếu cũng không biết mình yêu thầm người nào, nhưng vẫn thành khẩn mà nhận sai với lão sư. Mà lão sư xem thái độ của cô cùng bối cảnh cường ngạnh của gia đình cô, rốt cuộc cũng chịu buông tha.

Trở lại lớp học, Tang Yếu Miếu liền bị Phùng Dao bạn cùng bàn kéo lại, làm mặt quỷ hỏi cô: " Hôm nay cậu không đi theo Ngô Tử Hào sao?"

Được Phùng Dao nhắc nhở, Tang Yếu Miếu mới đột nhiên nhớ ra đoạn kí ức.

Ngô Tử Hào chính là đối tượng cô thầm mến, cùng học một ban với cô. Vì theo đuổi Ngô Tử Hào, Tang Yếu Miếu trừ bỏ viết thư tình, còn mỗi ngày tan học theo sau Ngô Tử Hào về đến nhà hắn.

Tang Yếu Miếu nghĩ nguyên chủ ơi, sao cô ấy lại để cục diện rắc rối này cho cô chứ. Từ tay Phùng Dao thoát ra, cô biểu tình lạnh nhạt, trả lời: " Không theo, tôi không bao giờ thích hắn." Cô còn lâu mới đi quản Ngô Tử Hào là ai.

Phùng Đào nhìn Tang Yếu Miếu rời đi, nói thầm: " Thay đổi nhanh thật."

Vừa quay đầu, nhìn thấy Ngô Tử Hào đứng ở cửa lớp, vẻ mặt âm thầm.

*

Chờ Tang Yếu Miếu lên xe, Cố Nhĩ Thăng đã ở trên xe.

Tang Yếu Miếu quyết tâm phải phá vỡ cục diện bế tắc này, lại nghĩ đến sự kiện thư tình ngày hôm nay, liền chia sẻ chuyện này với Cố Nhĩ Thăng: "Tôi viết thư tình cho một nam sinh, cứ nhiên hấn lại giao nó cho lão sư. Người này thật là nhàm chán mà."

"..." Cố Nhĩ Thăng vốn không nghĩ trả lời, nhưng khi nghe giọng nói của cô làm nổi lên dự vọng của anh, đành nói một câu, " Cô cũng thực nhàm chán." Còn viết thư tình cho người khác.

Tang Yếu Miếu: "..." Bọn họ vẫn nên bảo trì trầm mặc đi.

Tuy mở đầu không mấy thuận lợi, nhưng cảm giác xấu hổ lúc nãy cũng biến mất. Không khí giữa hai người cũng trở lên hài hòa.

...

Mấy ngày tiếp theo, Tang Yếu Miếu đầu lấy có "Tâm tình tốt", mà cùng Cố Nhĩ Thăng đến trường.

Tuy Cố Nhĩ Thăng không thích nói nhiều lời với cô, có lẽ cũng là thói quen của anh, Tang Yếu Miếu có thể hiểu. Nếu là người khác đột nhiên đối xử tốt với anh, phỏng chừng anh sẽ không chừa mặt mũi cho người ta mà bỏ luôn ấy chứ.

Tang Yếu Miếu là ngoại lệ.

Có lẽ là bởi vì hành vi trước kia của Tang Yếu Miếu quá mức ác liệt, tự nhiên lại thành linh quay sang cải tà quy chính, làm anh có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Anh nhìn ra được là Tang Yếu Miếu đơn thuần muốn hoà giải quan hệ giữa hai người bọn họ, tuy rằng không biết vì lý do gì, anh cũng không phản

cảm trước hành động của cô.

Nhưng Tang Yếu Miếu lại cho rằng, quan hệ giữa hai người chưa đủ thân cận. Hơn nữa, một tu ần sắp trôi qua, tu ần sau Lô Tử Đồng sẽ xuất hiện, cô phải tính toán cơ hội thêm gần gũi với Cố Nhĩ Thăng mới được.

Vì thế, cô mang theo vở làm bài tập toán, gõ cửa phòng Cố Nhĩ Thăng.

*

Khi bước vào phòng Cố Nhĩ Thăng, Tang Yếu Miếu muốn quan sát một chút cũng không dám, chỉ cúi đầu theo sau Cố Nhĩ Thăng, trong ngực ôm chặt quyển vở.

Cố Nhĩ Thăng dọn sách vở của mình sang một bên, lấy thêm cái ghế cho cô, Tang Yếu Miếu liền không khách khí mà ngồi xuống luôn, bắt đầu mở vở ra, chỉ vào bài tập hàm số: "Cái này."

Cố Nhĩ Thăng cũng không nhiều lời, vừa viết lên nháp vừa giảng giải.

Chỉ tiếc dù Tang Yếu Miếu là người xuyên không, nhưng học lực không giỏi, nghe cũng không lọt tai, cố gắng làm vẻ "đoan trang" mỉm cười.

"...Như vậy đó, nghe hiểu chưa?"

Tang Yếu Miếu gãi gãi đầu, không dám nhìn Cố Nhĩ Thăng, cô cảm thấy hành động mang theo vở bài tập sang đây để anh chỉ bảo là một sai lầm, đáng lẽ ra nên làm chút điểm tâm khuya cho anh, làm tiêu tan hiềm khích lúc trước mới đúng.

Nhưng chuyện đã làm thì không thể rút lại được, cô cố gắng bày ra vẻ mặt hiểu biết, đáp lại: "Àn, đã hiểu."

Cố Nhĩ Thăng đem toàn bộ biểu tình của cô thu ở đáy mắt, trong lòng cảm thấy buồn cười, cố ý chọc cô: "Vậy em nói lại đi."

"..." Kịch bản không nên là như vậy! Tang Yếu Miếu không có biện pháp, chỉ có thể căng da đầu nhìn mấy chữ số lằng nhằng trên giấy, bắt đầu

thuật lại cách giải, không nghĩ tới cô càng nói càng hiểu thêm đôi chút.

Mà Cố Nhĩ Thăng cũng không có chú ý nghe lời cô nói, không dấu vết mà nhìn cô.

Cô mặc trên người áo ngủ màu trắng dài đến đầu gối, vì là màu trắng nên khi nhìn vào có chút xuyên thấu, Cố Nhĩ Thăng có thể mơ hồ nhìn thấy áo lót trong màu hồng nhạt, hầu hết không khỏi lẩn nhẹ một cái.

"...Hảo, lý giải như vậy cũng được."

Cố Nhĩ Thăng hồi phục tinh thần, lạnh mặt hỏi: "Còn có cái gì không hiểu sao?"

Tang Yếu Miếu sợ anh lại muốn mình thuật lại lời giải, vội xua tay: "Không có," nói xong liền đứng dậy chạy đến cửa phòng, nghe thấy động tĩnh phía sau, liền quay đầu tiếp tục xua tay nói: "Anh tiếp tục học đi, tôi đóng cửa."

Cố Nhĩ Thăng thông dong mà ngẩng đầu trở về, Tang Yếu Miếu lại quyết định nói một câu....

"Anh hai, ngủ ngon."

Nói xong Tang Yếu Miếu ngay lập tức đóng cửa, trở về phòng mình, cô dựa lên cánh cửa, cảm nhận nhịp tim trong lồng ngực "Phanh phanh phanh" tiếng tim đập mạnh liệt như muốn nhảy ra vậy.

Cô thở phào nhẹ nhõm, lần này xem như... Quan hệ tiến bộ vượt bậc đi?

...

Mà Cố Nhĩ Thăng cũng bị một tiếng "anh hai" của Tang Yếu Miếu hù dọa đến ngây ngẩn cả người, sau một lát anh hơi đi đầu chỉnh lại tâm trạng của mình, tiếp tục cầm bút lên viết.

Chỉ là bên miệng mang theo tia cười nhạt, càng ngày càng đậm.

Đêm đã khuya, Cố Nhĩ Thăng thu thập sách vở trên bàn, phát hiện vở bài tập toán của Tang Yếu Miếu để quên ở đây. Ma xui quỷ khiến, anh quyết định mang sang phòng cô.

"Đốc đốc đốc." Không ai đáp lại.

Cố Nhĩ Thăng nghĩ thầm, đại khái là ngủ.

Lúc này, việc anh nên làm là quay trở về phòng, mai r ồi mang trả lại, dù sao hai người cũng cùng tới trường. Nhưng thực tế lại ngược lại, anh vặn cửa phòng, bước vào. Cửa không có khóa, đèn cũng không bật.

Đập vào mắt anh là bộ dáng ngủ ngon lành của Tang Yếu Miếu trên giường.

Cùng với... Váy ngủ bị tóe lên eo, lộ ra chiếc quần lót màu hồng phấn bao trọn lấy bờ mông.

=====

Đoán xem anh ấy sẽ làm gì.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 5: Muối Cẩn???

Tang Yếu Miếu bị nóng mà tỉnh dậy.

Tối hôm qua, sau khi từ phòng Cố Nhĩ Thăng trở về không bao lâu cô liền ngủ luôn. Tư thế ngủ của cô rất không tốt, thích lăn qua lăn lại, mỗi sáng thức dậy vấy nếu không bị tọc lên eo thì cũng bị tọc lên đến ngực, hơn nữa cô còn hay đá chần đi, cho nên cô đã đi điều chỉnh thời gian tắt của đi điều hòa để không bị cảm lạnh.

Nhưng hôm nay khi tỉnh lại, cô thấy chần vẫn còn nguyên trên người, đi điều hòa đã sớm tắt, làm cô nóng muốn chết.

Vội vàng rời giường, đi tắm cho mát mẻ, đến khi Tang Yếu Miếu thay quần áo trước gương mới phát hiện trên cổ có một ấn kí màu hồng, chắc là do muối cẩn.

Cô vô tư cho rằng nốt hồng hồng là vì muối cẩn, không để tâm đến đi điều đó. Đi điều cô đang lo là hôm nay Lôi Tử Đồng sẽ chuyển trường đến lớp học của Cố Nhĩ Thăng. Khó có thể nói, anh có động tâm với cô ấy hay không, nếu vậy thì mọi nỗ lực mấy ngày qua của cô chẳng phải trở thành công cốc hay sao!

Nữ chủ quá cường đại, có thể đi điều khiến những chàng trai xung quanh mình một cách dễ dàng, Tang Yếu Miếu không thể không đề phòng.

Cô phải làm cho Cố Nhĩ Thăng thay đổi, cho dù muốn bảo vệ nữ chủ cũng không đến mức làm hại đến em gái, đây chính là mục tiêu mà cô cần đạt được.

Chờ đến khi Tang Yếu Miếu ngồi xuống bàn ăn, Cố Nhĩ Thăng đã ăn gần xong. Nhìn thời gian đã sắp muộn rồi, cô nhanh chóng vừa gặm mẩu

bánh mì vừa uống ly sữa, miệng phát ra âm thanh không rõ, nói với Cố Nhĩ Thăng: "Ngô ngô (đi thôi.)"

Cố Nhĩ Thăng bình đạm mà nhìn thoáng qua khoé miệng Tang Yếu Miếu còn vương lại mấy giọt sữa, quanh hơi thở của cô là hương sữa tắm, mặt anh không cảm xúc đi lên phía trước, Yếu Miếu lại hoảng hốt cực kỳ.

Hôm nay Cố Nhĩ Thăng sao lại lạnh lùng thế? Chẳng lẽ, vì hôm qua mình gọi anh là "anh hai" ? Hay là vì hôm nay mình làm chậm trễ thời gian làm anh không vui?

Thiên a! Tang Yếu Miếu kêu gào trong lòng, muốn lấy lòng vai ác thật quá khó khăn, đặc biệt vai ác lại là người có tâm tình bất định.

Chân trước chân sau chạy vội lên xe, Tang Yếu Miếu thấp thỏm, bất an, muốn nói lại do dự sợ bản thân lại lỡ lời, nói sai.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một tấm khăn giấy, cô ngẩng lên thì vừa đúng chạm phải tầm mắt của Cố Nhĩ Thăng, anh không nhìn cô nữa mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: " Ăn xong phải lau miệng."

Rất nhanh, Tang Yếu Miếu cảm thấy lòng mình đang sôi lên sùng sục.

Đây là lần đầu tiên Cố Nhĩ Thăng chủ động cùng cô nói chuyện! Xem ra việc làm tối qua là hữu dụng. Biết đây chính là thời cơ tốt, Tang Yếu Miếu cười ngọt ngào với Cố Nhĩ Thăng, nhận lấy khăn giấy: "Cám ơn anh hai."

" Ân."

Tang Yếu Miếu được đáp lại mà sung sướng, tiếp tục ăn mẫu bánh mì trên tay. Thật đúng là mỹ vị.

Cô không biết rằng, hiện tại trong đầu Cố Nhĩ Thăng nghĩ đến lại chính là hình ảnh thân mình cô tối hôm qua, thời điểm khi váy bị tốc lên eo làm lộ vòng eo trắng nõn cùng chiếc quần lót trắng tinh bao lấy cái mông cong vênh của cô. Còn có một cổ hương vị thơm ngọt quanh quần trên chóp mũi.

*

Tang Yếu Miếu rất muốn chạy lên lầu, tìm Cố Nhĩ Thăng xem cốt truyện đã tiến triển tới đâu, nhưng lại e dè không dám đi.

Thăng đến khi bạn học hỏi: "Vở bài tập toán của bạn đâu?"

Tang Yếu Miếu ghé mặt lên trên bàn, tay vói xuống ngăn bàn, sờ soạng bốn phía không thấy quyển vở đâu. Cô nhúu mày, ng ẩng dậy, cẩn thận tìm lại, mới nhớ ra vở toán ở chỗ Cố Nhĩ Thăng.

Ánh mắt cô lập tức sáng ngời, có cớ lên lầu rồi! Không nhìn Ngô Tử Hào, li ền nhanh chân chạy ra khỏi lớp.

Ngô Tử Hào nhìn bóng dáng Tang Yếu Miếu chạy ra bên ngoài, trong lòng cực kỳ khó chịu khi cô không thèm để ý đến mình. Nhưng chính hấn trước đó đã cự tuyệt Tang Yếu Miếu mà Tang Yếu Miếu vẫn quyết theo đuổi hấn cho bằng được. Hiện tại hấn không hiểu sao Tang Yếu Miếu lại thay lòng đổi dạ nhanh đến vậy.

Phùng Dao trộm ngó biểu tình của Ngô Tử Hào, không khỏi cảm thán: "Phong thủy thay phiên luân chuyển a!"

...

Tang Yếu Miếu chạy đến lớp học cao tam, chuẩn xác nhìn thấy vị trí của Cố Nhĩ Thăng.

Hàng phía trước nhiều người vây quanh, hấn là Lôi Tử Đ ồng đã xuất hiện.

Không hổ là nữ chủ, nam chính cũng không thoát được, vừa chuyển đến đã được hoan nghênh như vậy.

Một tu ần nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, không còn những lời mỉa mai châm chọc, thay vào đó là những thân cận gần gũi, hơn

nữa tối qua cô còn chủ động gọi anh là "anh hai". Quan hệ giữa hai người xem như có bước tiến vượt bậc.

Ít nhất khi cô gọi Cố Nhĩ Thăng là "anh hai" cũng dễ dàng hơn, không cảm thấy khó mở miệng nữa.

Tang Yếu Miếu rón rén đi từ cửa sau vào ngồi cạnh Cố Nhĩ Thăng, chọc chọc cánh tay anh: "... anh hai?"

Cố Nhĩ Thăng hơi nhăn mày, mở mắt ra liếc nhìn thấy Tang Yếu Miếu cười tươi với anh, không khỏi giật mình, anh còn tưởng mình đang nằm mơ.

"...Tang Yếu Miếu?"

Tang Yếu Miếu có chút mất mát, nếu Cố Nhĩ Thăng có thể gọi cô là "em gái" thì tốt rồi, hoặc gọi nhũ danh cũng được.

Nói đến cũng khéo, kiếp trước nhũ danh của cô và nguyên chủ thật giống nhau, đều gọi là Lại Lại.

Cô đứng lên, không cười nữa: "Anh có cần vở bài tập toán của em không?"

Cố Nhĩ Thăng lúc này mới bình thường trở lại, đáp lại: "Àn."

Đưa quyển vở cho Tang Yếu Miếu, lại không thấy cô rời đi, anh hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Àn..." Tang Yếu Miếu liếm liếm môi, "Lớp anh có học sinh mới chuyển đến?"

Cố Nhĩ Thăng đảo mắt nhìn phía trước, trả lời cho có lệ: "Chắc vậy."

Tang Yếu Miếu do dự muốn nhắc nhở Cố Nhĩ Thăng, cô không muốn anh vì tình yêu mà sống cô đơn đến cuối cuộc đời.

Cô đã xuyên tới đây, cũng xem Cố Nhĩ Thăng như anh trai ruột thịt của mình, đương nhiên không muốn nhìn anh có kết cục đau khổ như vậy.

Hiện tại xem ra Cố Nhĩ Thăng đối với Lôi Tử Đồng cũng không phải nhất kiến chung tình, rối rắm trong chốc lát, cô quyết định mở miệng, nói: " Anh hai, nếu anh thích một người mà người đó không thích anh, thì anh đừng quá để tâm nha, không được đau lòng! "

Đến đây coi như cô đã tận tình tận nghĩa, bên cạnh lo cho kết cục bi thảm của anh, còn lo tính tình của anh sẽ trở nên nóng nảy, vì yêu mà bất chấp mọi thứ, như vậy ảnh hưởng rất lớn với cái mạng nhỏ này của cô a.

Tang Yếu Miêu xoay người rời đi, không nhìn biểu tình âm trầm trên mặt Cố Nhĩ Thăng khi nghe cô nói những lời này.

Rốt cuộc... Cô biết được đi đâu gì?

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 6: Trộm Đồ

Đến khi trở về phòng học, Tang Yếu Miểu mới hậu tri hậu giác ý thức được hành động sai lầm của mình, cô không nên nhắc nhở Cố Nhĩ Thăng quá sớm, như vậy chắc chắn anh sẽ hoài nghi.

Nhưng sau khi tan học, cô không thấy Cố Nhĩ Thăng có biểu hiện gì khác so với mọi hôm. Điều này làm cô có chút bất an trong lòng.

Hai người vẫn như thường ngày, đi học về thì ngồi ăn cơm cùng nhau, ăn xong thì ai về phòng người ấy.

Tang Yếu Miểu đi sau, nhìn anh vào phòng mà không hề quay đầu lại liếc nhìn cửa luôn.

Cô thở dài, không biết khi nào mình có thể làm cho Cố Nhĩ Thăng trở lại yêu thương em gái.

Mở quyển vở bài tập lên trên bàn, một chữ Tang Yếu Miểu cũng không hiểu, cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ viển vông, không biết hiện tại Cố Nhĩ Thăng đang làm gì?

...

Cố Nhĩ Thăng từ phòng tắm đi ra, mang theo chút hơi nước, tóc còn ướt, anh lấy một cái khăn để lên đầu; ngồi xuống mép giường, đầu óc không tự chủ nhớ đến hình ảnh Tang Yếu Miểu còn ngồi trên ghế ở đây tối hôm qua.

Đạo này Tang Yếu Miểu rất kỳ quái, cô luôn cố gắng lấy lòng anh, hơn nữa nét mặt suy tư trước khi nói của cô sáng nay, anh đâu nhìn thấy, nhưng tất cả các hành động đó là vì lý do gì?

Cố Nhĩ Thăng đứng dậy, ng ồi xuống chiếc ghế còn phảng phất hương vị của Tang Yếu Miếu ngày hôm qua, anh c ầm lấy bút, hơi trơn tay khiến bút rơi xuống, đột nhiên trong đ ầu anh xuất hiện một ý niệm — —

Tang Yếu Miếu có thể hay không... không còn là Tang Yếu Miếu?

Cô cho rằng mình che dấu rất khá, nhưng chính thái độ thay đổi đột ngột lại là sơ hở lớn nhất.

Cố Nhĩ Thăng tr ần mắt suy tư, cuối cùng quyết định quan sát Tang Yếu Miếu thêm mấy ngày nữa.

Rốt cuộc, so với thái độ kiêu căng, ngạo mạn của cô trước kia, anh càng thích một Tang Yếu Miếu như hiện tại, một chút giảo hoạt, một chút ngây ngô.

Lúc mẹ của Cố Nhĩ Thăng, là Cố Dao lấy bí thư Tang Trăn Vinh, Tang Yếu Miếu khi đó vẫn còn bé, rất khó để tiếp nhận một nữ nhân thường ngày vẫn gọi ba mình là "bí thư", đột nhiên lại trở thành mẹ mình.

Còn mẹ đẻ của Tang Yếu Miếu đã qua đời khi cô vừa sinh ra, thiếu đi tình thương của mẹ, trái tim vốn mẫn cảm của cô càng trở lên mẫn cảm hơn khi đối mặt với Cố Nhĩ Thăng, bằng hành động giương nanh múa vuốt để ngụy trang chính mình.

Cố Nhĩ Thăng trưởng thành sớm, đã có thể lý giải vì sao Cố Dao tái giá, cũng hiểu nguyên nhân Tang Yếu Miếu vô cớ gây rối, cho nên đối với Tang Yếu Miếu, anh luôn dùng thái độ hờ hững, không thích, cũng không ghét.

Nhưng dạo gần đây tính tình Tang Yếu Miếu lại mềm như bông, tuy có dở thói cáo kiêu căng, ngạo mạn ra, nhưng thực chất là muốn hấp dẫn sự chú ý của anh. Đáng yêu như vậy, phải hảo hảo dưỡng bên người mới được.

Đuôi mày Cố Nhĩ Thăng khẽ nhúc nhích, đi đến đầu giường, lật tấm đệm lên, là một chiếc quần lót của nữ giới!

Vừa thấy chiếc quần lót này, Cố Nhĩ Thăng liền nhớ đến buổi tối hôm qua....

Lúc thấy Tang Yếu Miếu để lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, phản ứng đầu tiên của anh là muốn giúp cô đắp chăn lên.

Nhưng khi tới gần, ma xui quỷ khiến, anh lại cúi đầu xuống ngửi hương thơm phảng phất trên người cô.

Đã lớn như vậy, mùi vị sữa tươi trên người sao còn nồng đậm đến thế?

Nếu nếm thử, có phải rất ngọt không?

Tựa hồ như muốn chứng minh suy nghĩ của mình, Cố Nhĩ Thăng liền dán môi lên cổ Tang Yếu Miếu...

Đôi môi lạnh lẽo tiếp xúc với da thịt ấm áp, Cố Nhĩ Thăng nhịn không được, dùng sức mút lấy, cắn nhắm hương vị ngọt ngào.

Tang Yếu Miếu không thoải mái, vặn vẹo thân mình, phát ra tiếng "ưm", lúc này Cố Nhĩ Thăng mới sức tỉnh, ngừng lại hành động của bản thân, đứng lên nhìn cô an ổn ngủ tiếp, xung quanh vẫn là mùi vị ngọt ngào ban nãy.

Rõ ràng là muốn trả lại vở cho Tang Yếu Miếu, nhưng quyển vở lại bị anh gắt gao cầm trong tay.

Cố Nhĩ Thăng biết, quyển vở này chỉ là cái cớ, cuối cùng thì anh sẽ không cất trả cô, có như vậy, Tang Yếu Miếu mới chủ động hỏi han anh.

Bước chân chuẩn bị rời bỗng dừng lại, trong đầu hiện ra hình ảnh hai cánh mỏng trắng muốt mềm mại, anh xoay người, đi tới tủ quần áo của Tang Yếu Miếu, mở ngăn đựng các loại đồ lót, với lấy một chiếc quần lót, vội vàng nhét vào túi...

Cũng trong tối đó, trong mộng, anh đã mơ thấy Tang Yếu Miếu chỉ mặc mỗi đồ lót, cười với anh, nhẹ nhàng nói: "anh hai".

Chấm dứt h ồi ức, Cố Nhĩ Thẳng rũ mí mắt xuống, nhìn chiếc qu ần lót màu xanh điểm hoa trên tay.

Anh thuận thế ng ồi ở mép giường, kéo khoá qu ần xuống...

**

Hành vi trộm qu ần lót của người ta đúng là hơi biến thái một chút. Vai ác có khác, người thông minh có suy nghĩ khác người thường.

=====

Chap sau, có chút sắc. (+_+)

H thì phải đợi đến chap9, xem qua độ dài gấp đôi chap này.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Mạnh
dtv-ebook.com

Chương 7: Thật Chặt

Chỉ cần nhìn chiếc quần lót này, trong đầu Cố Nhĩ Thăng sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến cơ thể trần trụi xinh đẹp của Tang Yếu Miêu trong mộng, dương v*t vốn mềm nhũn lại có xu hướng cương cứng lên.

Tang Yếu Miêu hạ môi no đủ, chỉ vậy thôi đã quyến rũ lấy tâm mắt anh, ... Cố Nhĩ Thăng bắt đầu luận động cơn th*t thô dài.

Tang Yếu Miêu mặt nhăn như tơ, chính là hóa thân của hồ ly tinh ... cơn th*t càng thêm sưng to, lòng bàn tay thô ráp cọ xát với hoa văn thô ráp, tạo thành tiếng nẹp uốn.

Tang Yếu Miêu bộ ngực cao ngất, không cần sờ cũng biết mềm mại như bông ... Phân thân càng thêm nóng bỏng, bành trướng.

Tang Yếu Miêu hai chân thon dài thẳng tắp, đầu gối cọ lên phân thân của anh ... Cố Nhĩ Thăng luận động nhanh hơn, cơn th*t đang trong thời kỳ phát triển, màu nâu khỏe khắn, đặc biệt nổi bật trên năm đầu ngón tay trắng nõn.

Tang Yếu Miêu nằm ở trên giường, đưa lưng về phía anh lộ ra mông tròn kiêu đĩnh, quần lót bao trọn lấy hai cánh mông hấp dẫn... dương v*t rỉ ra vài giọt tinh dịch trong suốt.

Cảm xúc thôi miên Cố Nhĩ Thăng nắm chặt quần lót trong tay mà luận động cơn th*t, mọi thứ khiến anh tưởng tượng ra hình ảnh Tang Yếu Miêu với thân hình hoàn mỹ đang nằm dưới thân anh, một chân hơi mở ra, lộ ra hoa huy*t vừa đứng rơi vào tâm mắt anh.

Hai cánh môi âm hộ kiêu nộn, run rẩy mà mở ra, theo đó là một dòng nước xuân chảy ra, anh tựa hồ còn ngửi được mùi hương chỉ thuộc về con

gái.

Tang Yếu Miếu gọi: “Anh hai”, Cố Nhĩ Thăng gấp gáp, không chờ nổi mà đem phân thân nhắm ngay mặt động chọc vào.

“A... Lại Lại...” Âm thanh khàn khàn vang lên, Cố Nhĩ Thăng đắm chìm trong cảm xúc tốt cùng, đã đem tên chữ “Lại Lại” nói lên thành lời.

Em thật chặt.

Mị thịt hai bên hoa huy*t co dãn, bao bọc lấy phân thân nóng bỏng, mỗi lần ra vào kéo ra là một ít d*m thủy ướt dính thấm đẫm lên côn th*t. hoa huy*t vì quá mức khẩn trương mà cắn chặt lấy dương v*t, khiến việc luận động hơi khó khăn, nhưng anh vẫn kiên nhẫn đi vào từng chút, bên tai mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ trầm thấp của Tang Yếu Miếu.

Một đường đi vào, cuối cùng đỉnh quy đầu cũng đến nơi hoa tâm sâu thẳm, khi côn th*t vừa đụng vào, một cổ lưu điện liền lan tỏa toàn thân.

Tang Yếu Miếu bị anh đâm đến run rẩy, hai chân vòng qua eo anh, mặc sức anh luận động càng lúc càng nhanh, mật dịch cũng chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Cố Nhĩ Thăng nghe thấy Tang Yếu Miếu khóc lóc cầu anh: “Anh hai...”

côn th*t nóng bỏng càng thêm không an phận mà luận động nhanh hơn.

“Ách a a a... Lại Lại!”

Một cổ tinh dịch đặc sệt cuối cùng cũng bị bắn ra từ đỉnh quy đầu, chủ yếu bắn lên chiếc quần lót màu xanh anh đang cầm trên tay, một ít rơi xuống dưới thảm, rốt cuộc cũng không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Cố Nhĩ Thăng ngồi yên không động, một lát sau anh mới mở mắt ra, Tang Yếu Miếu không hề nằm dưới thân anh, còn lại cũng chỉ là chiếc quần lót thấm đẫm tinh dịch trên tay.

Anh không có cảm giác mất mát, bởi vì Tang Yếu Miếu sớm hay muộn cũng là của anh.

*

Tang Yếu Miếu mang theo đôi mắt gấu trúc ng ồi xuống bàn ăn, đối diện với Cố Nhĩ Thăng.

Như thường lệ, c ần ly sữa bò trên tay, cô uống một chút, nhìn Cố Nhĩ Thăng ăn uống ngon lành, trong lòng có cảm giác bức bối khó tả.

Cẩn cẩn môi dưới, Tang Yếu Miếu tính toán mở miệng nói chuyện.

“Anh hai,” cô nhìn Cố Nhĩ Thăng, một tay c ần đĩa trứng rán để lên trước mặt anh, “Hôm nay em không muốn ăn trứng, anh giúp em ăn đi. ”

Một tay khác của Tang Yếu Miếu giấu ở dưới bàn, hơi dùng sức nắm lấy chân váy. Thật ra cô làm vậy là muốn xem quan hệ giữa hai người đã đến đâu, cô phải chắc chắn những công sức bỏ ra trong tuần vừa r ồi không uổng phí.

Lôi Tử Đ ồng xuất hiện làm cô hoảng hốt, khiến cô ngủ không ngon giấc, còn trong mơ gặp ác mộng, mơ thấy bản thân bị tai nạn thành người thực vật, sợ tới mức làm cô bất tỉnh lúc nửa đêm.

Muốn g ần gũi với vai ác thật vất vả, hao tổn v ề cả thể xác lẫn tinh th ần. Một chết cô!

Cố Nhĩ Thăng sao không nhìn ra trong lòng cô tính toán đi ầu gì, do đó càng thêm kiên định với những suy đoán của mình.

Nhưng anh không muốn nhìn thấy biểu tình thất vọng của cô, gật đ ầu, nhận lấy đĩa trứng trước mặt.

Ngón tay thon dài, trắng nõn, những đường gân xanh ần hiện, khớp tay rõ ràng, Tang Yếu Miếu nhìn si mê, đ ồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra.

Không bị cự tuyệt, xem ra cô đã thành công trong việc kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Chỉ là, tương lai thế nào thì rất khó nói. Gánh thì nặng mà đường thì xa!

Lại uống thêm một ngụm sữa bò làm dịu cổ họng, Tang Yếu Miếu cúi đầu r ầu r ỉ mà ăn cháo trắng, Cố Nhĩ Thăng dùng dư quang nhìn cô, mi mắt rũ xuống, không biết đang nghĩ đến cái gì.

...

Đi sau Cố Nhĩ Thăng, Tang Yếu Miếu có chút thất th ần.

Hôm nay, cô buộc tóc lên cao, áo đ ồng phục lại mỏng, Cố Nhĩ Thăng có thể nhìn xuyên qua lớp áo trắng là màu đen của nội y.

Có vẻ như cô rất mong ngóng, muốn quan hệ hai người thêm thân cận, không hề phát giác biểu hiện dễ thương mỗi khi không được đáp trả của cô.

Nếu mình chủ động có thể làm cô vui vẻ, vậy thì ...

“Lại Lại.”

Tang Yếu Miếu còn tưởng mình nghe nh ầm, quay đầu hỏi: “A?”

Cố Nhĩ Thăng trong mắt mỉm cười, khóe môi khẽ nhếch lên, có cảm giác như hoà tan cả một toà băng sơn:

“Không nghe được?”

“Nghe được!” Tang Yếu Miếu cụp mi mắt xuống, che giấu niềm vui đang tràn ngập trong mắt, cô bước tới bên cạnh Cố Nhĩ Thăng, hơi rút rè nhấc tay lên, dứt khoát vòng tay nắm lấy cánh tay anh.

“Anh hai, vừa r ồi có gọi em là Lại Lại, em nghe được.”

Cố Nhĩ Thăng không có đem tay cô ném ra.

Em gái gặp ác mộng, anh trai lại lấy trộm quần lót em làm việc xấu hổ...

=====

Lần đầu viết sắc đến vậy đó. Mn thông cảm.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 8: Thân

Tang Yếu Miếu phát hiện, Cố Nhĩ Thăng thay đổi.

Biến hóa lớn nhất là ở chỗ, anh đã cười với cô, cũng thường hay sờ đầu cô, bọn họ giống như hai người anh em ruột thịt thật sự vậy, thậm chí cô còn có thể làm nũng với anh.

Điều này làm cho Tang Yếu Miếu có cảm giác rất an toàn.

Lôi Tử Đồng đã chuyển trường được một tháng, trong thời gian này trong trường hay đồn đại tình tay ba của cô nàng với Lance và một nam sinh khác, mặc nhiên không dính dáng đến Cố Nhĩ Thăng.

Tang Yếu Miếu vui vẻ cười lên tiếng.

Xem ra sự xuất hiện của cô đã làm cốt truyện thay đổi, nam phụ số 2 không có bất cứ liên hệ gì với nữ chính.

Mà ngay bản thân Tang Yếu Miếu cũng không nhận thức được, sự việc đã phát triển vượt qua dự tính của cô.

Mới đầu Tang Yếu Miếu chỉ muốn quan hệ giữa cô và Cố Nhĩ Thăng trở lên thân cận một ít, ôm chặt con rùa vàng này làm lá bùa hộ mệnh cho mình.

Hành động còn chưa đạt được mục tiêu thì nữ chủ đã xuất hiện, làm Tang Yếu Miếu cảm thấy khủng hoảng, cô sợ hãi công sức mấy ngày qua của mình trở thành đồng tro tàn, vì thế càng thêm chủ động đi lấy lòng Cố Nhĩ Thăng.

Sự tình phát triển ngoài tầm kiểm soát, Cố Nhĩ Thăng cùng cô càng ngày càng thân cận, nhưng lại không có bất cứ tình cảm gì với nữ chính. Có vẻ như câu chuyện đã rẽ sang một hướng khác, không còn như ban đầu.

Cũng giống như, vốn dĩ mục đích của cô là muốn vai ác trở thành một người anh trai tốt, nhưng luẩn quẩn lại làm sai cách, thành ra....những hành động của cô lại như câu dẫn quyến rũ anh trai, làm anh thích mình, và bản thân mình cũng thích anh.

Mà người đứng sau, thao túng tất cả, không ai khác ngoài Cố Nhĩ Thăng.

Không cần mất công, anh biết con cá này rồi cũng sẽ cắn câu.

Mấy vấn đề này, Tang Yếu Miêu không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng. Vì hiện tại cô đang rất phiên não với Ngô Tử Hào, không biết hắn ăn phải thứ gì, mà suốt ngày quẩn lẩn cô.

“Tang Yếu Miêu, cuối tuần phải thi trung khảo rồi, cậu có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi mình.”

Lại tới nữa.

Tang Yếu Miêu âm thầm trợn mắt, tức giận mà nhìn Ngô Tử Hào: “Tôi không hiểu sẽ hỏi người khác, cảm ơn.”

Về mặt Ngô Tử Hào không tin mà phản bác: “Trong lớp, tôi là người có thành tích tốt nhất, cậu có thể hỏi ai khác sao?”

“Cao tam Cố Nhĩ Thăng a, anh ấy xếp hạng nhất toàn trường, khẳng định thành tích tốt hơn cậu!”

“Quả nhiên là như vậy.” nhìn Tang Yếu Miêu, Ngô Tử Hào cười châm chọc, “Nguyên lai là có mục tiêu mới.”

Tang Yếu Miêu cân nhắc trong chốc lát mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, không phản bác, mặt hơi đỏ lên: “Liên quan tới cậu chắc?”

Ngô Tử Hào lại cảm thấy mình thật điên rồ, cứ nhiên lại để ý loại con gái lả lơi ong bướm này, còn cam tâm tình nguyện giúp đỡ cô ta nữa chứ! Hắn tức giận giật lấy cuốn sách toán, quay đầu bỏ đi: “Mặc kệ cậu!”

Tang Yếu Miếu mờ mịt, nói th ầm một câu: “Không thể hiểu được.”

Phùng Dao ng ồi cạnh, vừa cắn hạt dưa vừa xem cuộc nói chuyện giữa hai người, thấy Ngô Tử Hào rời đi, liền kéo tay áo Tang Yếu Miếu, hỏi: “Ai, cậu thật sự thích Cố Nhĩ Thăng kia sao?”

Mặt Tang Yếu Miếu còn chưa hết đỏ, ánh mắt đào hoa kh ẽ trềng, liếc mắt nhìn Phùng Dao: “Đừng nói bừa!”

“Hứ ” Phùng Dao nhả vỏ hạt dưa ra, “Vậy mặt cậu sao đỏ như vậy? Xấu hổ! Ha ha!”

Tang Yếu Miếu nghe xong sờ sờ gò má của mình, đúng là có chút nóng. Thình lình cô hỏi Phùng Dao: “Em gái quan trọng hay là bạn gái quan trọng? ”

Phùng Dao không chút nghĩ ngợi nói thẳng: “Hỏi thừa, bạn gái là quan trọng nhất! ”

*

Tang Yếu Miếu lấy lí do ôn luyện kì thi trung khảo cuối tuần mà lại vào phòng Cố Nhĩ Thăng.

Trong khoảng thời gian gần đây, cô vào phòng Cố Nhĩ Thăng không biết bao nhiêu lần, dù sao thì lâu hai cũng chỉ có hai phòng của bọn họ, còn ba Tang và Cố Dao thường xuyên đi công tác, bay tới bay lui, bận rộn nên cũng không biết quan hệ giữa hai người.

Cố Nhĩ Thăng nhìn cô ngựa quen đường cũ tập mãi thành thói quen, đang muốn hỏi cô có cái gì không hiểu, lại thấy cô cúi đầu nhìn sách vở, vẻ mặt rối rắm.

Khi anh định làm tiếp bài tập của mình, thì Tang Yếu Miếu đột nhiên mở miệng.

Cô ghé sát mặt vào tai Cố Nhĩ Thăng, giống như thuận miệng hỏi: “Anh hai, sau này, nếu có người khi dễ em, anh vẫn mãi bảo vệ em chứ?”

“Sẽ không.”

Tâm Tang Yếu Miếu hơi lạnh đi, găng họng hỏi: “Vì sao...”

“Bảo hộ em là trách nhiệm của người chồng em sẽ lấy trong tương lai, anh cũng phải bảo hộ một nửa kia của mình, không rảnh quan tâm đến em.”

“...Nga.” Phùng Dao nói không sai, bạn gái quan trọng nhất.

Nhưng cô chỉ là một tiểu nhân vật, ngoại trừ ôm đùi "con rùa vàng" trước mắt này, thì quý biết những nam nhân khác ra sao.

Ở nơi xa xôi, Ngô Tử Hào bỗng dưng hắt xì.

Cố Nhĩ Thăng nhìn biểu tình ử rữ của Tang Yếu Miếu, trầm giọng nói: “Ngẩng đầu.”

Tang Yếu Miếu hữu khí vô lực mà nghe lời, ngẩng đầu nhìn anh. Trong nháy mắt, trên môi là một mảnh mềm mại.

Thẳng đến khi đôi môi Cố Nhĩ Thăng rời đi, Tang Yếu Miếu vẫn còn ngờ ngác, ngẩng không nhúc nhích, anh cũng không vội, chỉ lẳng lặng mà nhìn cô.

Sau một lúc lâu, Tang Yếu Miếu mới phản ứng lại, lấy tay che ngực, nói: “Anh...”

=====

Chap sau có H r ấ.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 9: Đau (H)

Một nụ hôn báo hiệu cho những hành động tiếp theo, không thể vãn hồi.

Đôi môi Cố Nhĩ Thăng không ngừng hôn lên hai mảnh đỏ tươi của Tang Yếu Miếu, đầu lưỡi càn quét mọi góc ngách trong khoang miệng, đôi tay anh nhẹ nhàng nắm bóp eo nhỏ của cô, muốn cô thả lỏng.

Tang Yếu Miếu bị hôn đến mơ hồ, thân mình mềm nhũn tựa vào ngực Cố Nhĩ Thăng. Khi cô cảm thấy mình sắp ngất thở thì một bàn tay to bồng bao trọn lấy một bên tròn trịa của cô mà xoa nắn.

"Ân... Ôô..." Cô muốn cự tuyệt, nhưng lại bị hôn đến không nói lên lời, Cố Nhĩ Thăng thuận thế áp đảo, hai người ngã lên trên giường, cả cơ thể anh bao phủ lên thân thể cô.

Trong không khí quanh quẩn âm thanh môi răng quăn quýt, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nước.

Bàn tay rắn rỏi cách lớp áo xoa nắn bầu ngực, khiến váy ngủ nhăn nhúm, đồng thời kéo váy ngủ qua đùi.

Tang Yếu Miếu cảm nhận được một mảnh cực nóng và cứng rắn ở giữa hai chân cô, theo bản năng muốn cúi xuống xem, lại không cẩn thận cắn vào đầu lưỡi Cố Nhĩ Thăng, chọt mùi máu lan tỏa trong khoang miệng hai người.

Cố Nhĩ Thăng liếm láp vị máu ngọt ngào, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Lại Lại..."

Giống như bị thôi miên, Tang Yếu Miếu mở đôi mắt mù mịt nhìn anh, có chút buồn cười, anh hôn lên mi mắt cô, khen ngợi: "Đáng yêu."

Tang Yếu Miếu phảng phất cảm giác bản thân chính là lục bình lênh đênh trên dòng nước, còn Cố Nhĩ Thăng là con sóng, toàn quyền điểu khiển hướng đi của cô.

Anh lấy tay cuốn váy ngủ của cô lên trước ngực, xoa nắn hai luồn tròn trịa, rồi luồn tay qua sau lưng cô, tách một tiếng, áo bra tuột khỏi.

Khoé mắt Cố Nhĩ Thăng hơi phấp phồng, giống như dã thú gặp được con mồi, đột nhiên anh cúi đầu ngậm lấy núm hồng đỏ tươi đang run rẩy trước gió lạnh.

Tang Yếu Miếu động tình mà vặn vẹo thân thể, hơi ưỡn ngực lên để anh mút lấy, bầu ngực cũng vì vậy mà bị xoa bóp thành đủ kiểu hình dạng, mềm mại như thạch, ăn ngon cực kỳ.

Tay anh yên lặng mà chạm vào nơi mẫn cảm trong quần lót, sờ đến vùng u cốc khiến Tang Yếu Miếu co rúm thân mình, đột nhiên Cố Nhĩ Thăng kéo tấm vải che chắn cuối cùng trên người cô xuống.

Hạ thân chợt lạnh, quần lót đã rơi xuống.

Đầu ngón tay lạnh lẽo tiếp xúc với hoa môi ấm nóng, làm Tang Yếu Miếu một thân tê dại, không kịp phòng ngừa, ngón tay anh liền theo trơn trượt mà tiến vào.

"A anh trai... Chờ... Từ từ..." Tang Yếu Miếu đẩy anh ra, thanh âm vang lên hơi ngập ngừng, "Chúng ta là anh em."

Cố Nhĩ Thăng không cho là đúng, cúi người mút lấy vành tai nhạy cảm của cô, khiến cô một lần nữa xụi lơ dưới thân anh: "Sợ cái gì? Dù sao cũng không cùng huyết thống."

"Nhưng là..."

"Không nhưng gì hết." Cố Nhĩ Thăng đánh gãy lời nói của cô, ánh mắt sâu thẳm, "Anh chỉ cọ cọ, sẽ không đi vào."

Cố Nhĩ Thăng vốn định vạch trần thân phận của Tang Yếu Miếu, lại quyết định không nói, anh sợ nếu nói ra thì quan hệ giữa hai người sẽ lên xa lạ.

Đây là bí mật, anh không nói thì cô cũng không biết.

Tang Yếu Miếu sắc mặt ửng đỏ, tuy chưa từng ăn qua thịt heo, nhưng không phải chưa từng thấy heo chạy. Ở thời điểm này lời nói của đàn ông còn đáng tin sao?

Nhưng hiện tại thân thể hai người đang dán chặt vào nhau, cô cảm giác được một vật cực nóng đang ở dưới hạ thân, đoán chắc Cố Nhĩ Thăng cũng đã rất khó chịu, rốt cuộc mở miệng đồng ý: "Ừm."

Cố Nhĩ Thăng nói bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng trên danh nghĩa Pháp luật, rõ ràng bọn họ có ràng buộc. Biết làm sao đây, đã đi đến bước này rồi, còn quay đầu được sao?

Được cô chấp thuận, Cố Nhĩ Thăng kéo khóa quần phơi bày cơn th*т đang ngạnh đến phát đau của mình, dưới sự ẩm ướt của dịch thủy, nhẹ nhàng ma sát.....

Sự tiếp xúc da thịt khiến hai người không tự chủ mà run lên, Cố Nhĩ Thăng đỡ dương v*т cọ sát với cánh hoa môi mẫn cảm, chỉ trong chốc lát dòng xuân thủy liền thấm ướt một mảng da giường.

Tang Yếu Miếu hai chân dang rộng hết mức, dù cấn môi cũng không ngăn cản được tiếng rên rỉ phát ra, cô cảm thấy trên thân thể mình như có hàng vạn con kiến bò quanh, ngứa ngáy khó chịu, hạ thân trống vắng, rất muốn có cái gì đó lấp đầy. Ai ngờ Cố Nhĩ Thăng vừa uốn người lên một chút, hơn phân nửa cơn th*т liền đi vào!

"A!" Tiểu huyết bé nhỏ không chống đỡ được cơn th*т to lớn, nhưng lại thỏa mãn được khát vọng lấp đầy của Tang Yếu Miếu, thật căng.

Đôi mắt Cố Nhĩ Thăng đỏ sẫm, vừa lấy tay vòng xuống nâng mông của Tang Yếu Miếu lên, vừa nhẹ giọng an ủi: "Lại Lại nhịn một chút... Ách!"

"A a đau!" Tang Yếu Miếu đau đến nỗi khuôn mặt đỏ ửng thành một đoàn, chống đỡ lấy bả vai Cố Nhĩ Thăng, "Anh đi ra ngoài... A! Đau quá... Muốn hư rớt... Đi ra ngoài a!"

Cố Nhĩ Thăng cũng đau, tiểu huyết cần chặt mang đến cho anh một cảm giác chưa từng có, nó rất tuyệt, vừa đau vừa sung sướng, lớp thịt non mềm bao lấy cơn th* t nóng bỏng. Đặc biệt là khi đâm thủng lớp màng trinh kia, trong nháy mắt anh nghĩ hai người cuối cùng cũng vượt qua rào cản, chân chính thuộc về nhau. Anh dùng sức xoa bóp eo của Tang Yếu Miếu:
"Không có đau, Lại Lại ngoan, không đau..."

Thật vất vả thân mình cứng đờ của Tang Yếu Miếu mới chậm rãi mềm xuống, cô cúi đầu trộm nhìn cơn th* t phía dưới, hơn phân nửa vẫn ở bên ngoài, lại nhìn khuôn mặt nhìn đến đỏ bừng của Cố Nhĩ Thăng, yêu kiều nói: "Được rồi... Động một chút đi... không động cũng vẫn đau..."

Cố Nhĩ Thăng bắt lấy hai chân Tang Yếu Miếu, động thân vài cái, thay thế đau đớn là một cổ tê dại, một dòng nhiệt lưu nóng bỏng liên tục phun vào tử cung.

Tang Yếu Miếu sửng sốt, Cố Nhĩ Thăng cũng sửng sốt, hai người hai mặt nhìn nhau.

"Anh hai... anh..." Tang Yếu Miếu nuốt nuốt nước miếng, "Anh khỏe?"

=====

Chap sau còn H.

Edit cái này mệt kinh!

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh

dtv-ebook.com

Chương 10: H

Tức khắc Cố Nhĩ Thăng không còn lời gì để nói, trong nháy mắt khi bắn ra, anh vốn dĩ không ngờ tới, nào biết Tang Yếu Miếu lại trưng cái vẻ mặt đờn thuần, hỏi anh có "khỏe" hay không ...

Cắn răng đem côn th*t vừa mới cắm vào từng chút rút ra, theo động tác của anh thủy dịch ướt át liền chảy ra, vách thịt mềm mại cắn chặt lấy phần thân, kích thích côn th*t đang mềm nhũn lại liền nữa có xu hướng cương cứng trở lại.

Tang Yếu Miếu cho rằng đã xong việc, nghĩ thầm nguyên lai là Cố Nhĩ Thăng không làm được chuyện "ấy" nên mới từ bỏ nữ chủ, không muốn cô ấy phải chịu khổ. Cô đang muốn an ủi anh, lại bị anh dùng sức đè dưới thân.

“...Lại đến một lần.”

“Anh hai... Không... Ngô...” Cố Nhĩ Thăng cúi người ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn ào của cô, tấn công bất ngờ làm lý trí của cô thoáng chốc bị tiêu diệt.

Tang Yếu Miếu vươn tay ôm lấy cổ Cố Nhĩ Thăng, hạ thể liên tiếp đón nhận dương v*t nóng bỏng làm cô không thoải mái mà cựa quậy phản kháng, nhưng lại cảm nhận được cái thứ vừa mới bắn ra ấy hình như to hơn và nóng hơn.

Cô không dám động — — bởi vì sợ một giây sau Cố Nhĩ Thăng liền bắn...

Cố Nhĩ Thăng không biết suy nghĩ của cô, chỉ cảm thấy cô thật ngoan, mềm mại dưới thân, mặc chính mình muốn làm gì thì làm.

Ngực anh gắt gao dán lấy hai bầu ngực mềm mại của Tang Yếu Miếu, đầu lưỡi liếm láp xương quai xanh, xung quanh hô hấp đều là hương vị của cô, so với ban đầu còn th*ít càng thêm thô dài, ý loạn tình mê mà hung hăng luận động.

Tang Yếu Miếu run lên, từ yết hầu phát ra tiếng ngâm nga kìêu suyễn: “Anh hai...”

Cố Nhĩ Thăng nghe tiếng rên rỉ gọi tình, cả người liền tê dại, cơ bắp căng cứng đến phát khản, anh bắt đầu chuyển động nhanh hơn, miệng thở dốc, sau đó cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa nho nhỏ, hết bên này lại đến bên kia, khiến chúng như bông hoa hồng diễm lệ nở trên nền tuyết trắng, đẹp động lòng người.

“Anh... Quá sâu...” Chín nông một sâu, cái tần suất này thật là một loại tra tấn đối với Tang Yếu Miếu, cả người cô mồ hôi ra đầm đìa, mỗi lần còn th*ít đâm sâu vào đầu khiến đầu cô va chạm với thành giường, sau đó Cố Nhĩ Thăng liền bắt lấy chân cô kéo về, tiếp tục ra vào, “Anh, chậm một chút... a...”

Tang Yếu Miếu ý loạn tình mê gọi “anh hai”, nếu gọi hẳn tên anh thì rất ngượng ngùng nên chỉ đành vậy.

“Lại Lại có thích không?”

Tang Yếu Miếu không đáp lại bởi vì sức lực của Cố Nhĩ Thăng rất lớn, mỗi lần thâm nhập là mỗi lần muốn dung hoà cơ thể cô vào thân thể anh vậy.

Cô gắng sức cầu xin: “anh hai... dừng lại... đừng dùng sức quá, đi ra ngoài a...”

“Tiểu huyết cần chặt như vậy, ra không được.”

“Anh hai...” Tang Yếu Miếu khóc không ra nước mắt, tại sao cô lại nghĩ Cố Nhĩ Thăng không được?

Cô không biết rằng mỗi lần kêu "anh hai" đều khiến cho Cố Nhĩ Thăng có một khoái cảm cực kỳ, vì nó mà anh càng thêm dùng sức mà thao động, va chạm mạnh mẽ, hoa huy*t bị động thừa nhận cơn th*t ra vào, nhìn đến đáng thương.

Sâu bên trong hoa huy*t có một khối thịt mềm, đó là điểm mẫn cảm của Tang Yếu Miêu, vì vậy mỗi lần đi vào Cố Nhĩ Thăng đều nhắm ngay chỗ đó mà trêu sát, đâm thẳng vào, khiến cô rên rỉ lớn tiếng. Rất nhanh Tang Yếu Miêu liền đón nhận cao trào.

“Anh hai ... em... em giống như... A... A a...”

Thủy dịch trào ra, trực tiếp tưới ướt toàn bộ hoa cốc, cơn th*t bị mị thịt cắn chặt đến phát đau, đột nhiên Cố Nhĩ Thăng rút cơn th*t ra, đem hai chân của Tang Yếu Miêu vác lên vai, lần nữa cơn th*t đâm thật sâu vào hoa huy*t, không báo trước liền bắn ra.

Chỗ hai người giao hợp lây lợi một mảnh, mật huyết sưng đỏ chịu đựng bị cơn th*t lấp đầy, da giường thấm đẫm d*m thủy, mơ hồ có thể nhìn thấy thấy tia máu hoà quyện trong đó. dương v*t không biết mệt mỏi mà chuẩn bị một lần tiến công mới, Tang Yếu Miêu khóc lóc xin dừng cũng không được.

“Lại Lại hảo ướt, anh hai rất thích...”

Tang Yếu Miêu chỉ còn cách đón hòa theo ý mà phối hợp với từng chuyển động của anh, bên dưới bận rộn ra vào, bên trên cũng không hề rảnh rỗi, Cố Nhĩ Thăng hôn lên tấm lưng mảnh khảnh của cô tạo nên từng dấu h ồng ngân: “A... từ bỏ... Đủ rồi... anh hai... em từ bỏ...”

Cố Nhĩ Thăng nhếch miệng cười, cực tuyệt nói: “Như vậy sao được?”

Nói xong lại tiếp tục động thân!

Anh vất vả cần cù cày cấy đến giọt mồ hôi cuối cùng hoà vào cơ thể Tang Yếu Miêu mới chịu dừng lại, không gian bốn phía tràn ngập mùi hương đậm mị.

...*****...

Tang Yếu Miếu mệt đến thân mình không thể tự chuyển động được, Cố Nhĩ Thăng tựa hồ là muốn chứng minh lần đầu tiên là ngoài ý nên hung hăng muốn cô rất nhiều lần, mà ban đầu cô cứ nhiên cho rằng Cố Nhĩ Thăng không được.

Sự thật nói chứng minh, Cố Nhĩ Thăng không chỉ được, mà còn rất được!!

Tang Yếu Miếu âm thầm thở dài, mơ hồ nói: “Nếu em không vượt qua kỳ trung khảo, tất cả là tại anh...”

Cố Nhĩ Thăng hôn hôn chớp mũi cô, ngữ khí lưu luyến: “Ừ, tại anh.”

***

May mắn ngày hôm sau là cuối tuần, toàn thân Tang Yếu Miếu đau nhức, xuống giường cũng không được, càng đừng nói là đi học.

Cố Nhĩ Thăng đã xuống lầu lấy cháo, trong phòng chỉ còn lại mỗi mình cô, chống cằm, tựa đầu lên thành giường, nhìn xung quanh, cô bỗng nhiên cười to.

“Xì.” Cô là một cái pháo hôi, cứ nhiên cùng vai ác thông đồng, hướng chi mặt ngoài bọn họ vẫn là quan hệ anh em.

Mọi thứ đang diễn biến theo chiều hướng tích cực, cho nên cái mạng nhỏ này của cô coi như tạm thời được an toàn.

Kế tiếp là ngăn cản tai nạn của Tang Trần Vinh và Cố Dao, đại khái là sau khi cô tốt nghiệp đại học liền xảy ra, đến lúc đó cô nhắc nhở một chút, chắc sẽ không sao.

Còn nữ chủ bên kia đang được rất nhiều người theo đuổi... Nhưng không có vai ác Cố Nhĩ Thăng, hẳn là không có việc gì.

Nhưng ... Cố Nhĩ Thăng có cảm thấy cô quá chủ động không đây? Tang Yếu Miếu khẩn trương nắm chặt lấy chân bông, cô vẫn trong trạng thái trơ trẽn, cô bắt đầu ảo não khi chính mình ngày hôm qua không giữ vững được lập trường.

Thật là sắc đẹp hại người!

Cố Nhĩ Thăng mở cửa phòng bước vào, ánh mắt nhìn trên giường không có người, liền đặt bát cháo sang một bên, bước tới, xốc chân lên, nhìn cái người đang giấu mình ở trong chăn, Tang Yếu Miếu.

Anh cố gắng đem ánh mắt của mình chỉ nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của Tang Yếu Miếu, tránh nhìn xuống dưới: “Làm sao vậy?”

Tang Yếu Miếu bẹp miệng, ủy khuất nói: “Em có phải quá dễ dãi không? Anh có vì vậy mà không quý trọng em không? Đàn ông các anh đều là....”

Trước khi xuyên tới đây, cô cũng chỉ là một học sinh, hai mươi năm độc thân, không hề trải qua một mối tình nào. Khi ấy tuy không được xinh đẹp như bây giờ, nhưng cũng được coi là một nữ sinh thanh tú, cũng có người theo đuổi, tóm lại vẫn là không có cảm giác với họ, nên chỉ có thể vui vẻ làm cầu độc thân.

Gặp gỡ Cố Nhĩ Thăng, lần đầu tiên cô vì anh mà mở cánh cửa trái tim. Sau đó khi ở chung, Cố Nhĩ Thăng lại đối rất tốt với cô, theo kiểu "tôi chỉ thương một người", không muốn trăn trở là rất khó.

Cô quả nhiên là EQ thấp, chỉ số thông minh cũng thấp nốt, toàn phương diện đều bị Cố Nhĩ Thăng áp đảo.

Cố Nhĩ Thăng nhin cười, chính mình đã bị người ta ăn sạch sành sanh rồi, bây giờ mới phản ứng lại, đúng là ngọc không chịu nổi.

Anh đắp chăn lại giúp cô, chỉ để lộ cái đầu nhỏ của cô ra bên ngoài: “Sẽ không, phải là anh quá dễ dãi mới đúng, thế em có vì vậy mà chán ghét anh không?”

Tang Yếu Miếu lập tức lắc đầu: “Sẽ không.”

“Vậy anh an tâm rồi,” Cố Nhĩ Thăng bưng bát cháo lại gần, “Nào, ăn cháo.”

Tang Yếu Miếu vừa ăn cháo vừa nghĩ, Lôi Tử Đằng đúng là có mắt như mù mà, Cố Nhĩ Thăng tốt như vậy mà lại bỏ qua.

=====

Dài đến phát ón.

(-_-) edit đã cố gắng hết sức để loại bỏ mấy từ hơi tục trong H-văn.

Chưa beta.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 11: Nhớ Em

Đi học chủ yếu là nghe giảng bài, về nhà lại được Cố Nhĩ Thăng phụ đạo thêm, những kiến thức trong kỳ trung khảo sắp tới cơ bản đã được Tang Yếu Miếu ghi nhớ.

Chỉ là cơ thể của cô có điểm hư.

Đã qua nhiều ngày nghỉ ngơi, đau nhức giữa hai chân đã đỡ hơn một chút, nhưng mỗi lúc đi đứng hai chân đều phát run, chứng tỏ đêm ấy Cố Nhĩ Thăng có bao nhiêu dã man.

Cố Nhĩ Thăng không kinh nghiệm, lại mạnh mẽ như vậy. Càng nghĩ, Tang Yếu Miếu lại càng đỏ mặt.

Bước ra khỏi phòng thi, Tang Yếu Miếu lập tức có ý nghĩ muốn đi tìm Cố Nhĩ Thăng, nhưng lại sợ mình quá trắng trợn muốn gặp người ta đến vậy.

Tuy nói Cố Nhĩ Thăng tạm thời rời khỏi cốt truyện ban đầu, nhưng anh là vai ác a, lại có trí óc thông minh, đâu phải thứ mà một pháo hôi như cô có thể nắm chắc.

Suy nghĩ trong chốc lát, Tang Yếu Miếu quyết định vẫn nên ngồi trên xe chờ Cố Nhĩ Thăng.

Nhưng mới vừa đi được vài bước, đã bị người nào đó gọi lại.

“Tang Yếu Miếu.”

Tang Yếu Miếu có chút đau đầu mà xoay người: “Làm sao vậy?”

“Cũng không có gì... chỉ là muốn hỏi cậu, cuối tuần có rảnh rồi không?” Ngô Tử Hào nói xong, mặt có chút đỏ.

“Không rảnh.” Không suy nghĩ gì, Tang Yếu Miếu trực tiếp cự tuyệt.

“Nhưng là, ngày mai là sinh nhật tôi.”

"Vậy thì chúc cậu sinh nhật vui vẻ, tôi thật sự không rảnh. ”

Ngô Tử Hào bắt đầu không kiên nhẫn, khẩu khí hơi thay đổi: “Cậu, trước kia, thích tôi như vậy, sao lại nhanh chóng thay lòng đến thế? ”

Sắc mặt Tang Yếu Miếu hồng nhuận, mấy ngày nay được Cố Nhĩ Thăng chiếu cố hết lòng, thân thể trở lên tốt hơn, đôi môi anh đào cười tươi, thanh âm nhẹ nhàng: “Bởi vì tôi đã thích người khác a.”

“...”Tang Yếu Miếu đi rồi, nhìn bóng dáng cô, Ngô Tử Hào cảm thấy như có một mũi tên vô hình bắn vào lồng ngực hắn, trong trái tim đau đớn, tràn ngập cảm giác không cam lòng!

Nhưng này hết thảy mọi việc đều đã trải qua. Có thể bởi vì linh hồn hoá đổi, cũng có thể vì không biết quý trọng mà đánh mất.

****(^_^)

Để thả lỏng tâm tình, Cố Nhĩ Thăng quyết định mang Tang Yếu Miếu đi chơi biển hai ngày.

Đương nhiên, phần lớn nguyên nhân là do ba Tang và Cố Dao sẽ ở nhà trong hai ngày tới, anh sẽ không còn cơ hội đùa giỡn với Tang Yếu Miếu.

Cố Nhĩ Thăng nhận một buổi tối không gặp Tang Yếu Miếu, nhưng vẫn thông qua điện thoại để nghe giọng nói của cô.

Vừa nghe Tang Yếu Miếu nói, anh vừa dùng năm ngón tay tự an ủi, theo đó tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Cố Nhĩ Thăng chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, liền xuống lầu đi ra cửa, không nghĩ tới gặp phải Cố Dao đang ăn sáng trong phòng bếp.

Cố Nhĩ Thăng bình tĩnh chào hỏi: “Mẹ.”

“Nhĩ Thăng, con muốn đi đâu?” Cố Dao cũng đã quen với thói lãnh cảm của anh, chỉ nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục ăn trứng ốp trên đĩa.

“Cùng bạn học đi chơi hai ngày.”

“Ăn chút rồi đi.” Cố Dao hiếm khi rảnh rỗi ở nhà, đang định hỏi tình hình học tập gần đây của Cố Nhĩ Thăng, không nghĩ tới Cố Nhĩ Thăng lại trả lời — — “Không ăn.”

Cố Dao nhúm mày, vẫn tiếp tục ăn, nói tiếp: “Ngay cả bữa sáng cũng không ăn, sao còn sức?”

Cố Nhĩ Thăng nhìn mẹ mình an nhàn ăn trứng, hơi bức bối: “Mẹ cùng chú Tang ăn đi, con đi trước.”

Từ nhỏ, Cố Dao rất khi quan tâm anh, anh vẫn luôn sống cùng bà ngoại. Sau khi bà qua đời, anh mới theo Cố Dao tái giá mà sống ở đây.

Cho dù sống cùng, ngay bên cạnh Cố Dao thì quan hệ giữa hai người so với trước kia cũng không khác là mấy.

Nếu không phải hiện tại có Tang Yếu Miếu, anh tình nguyện trở về căn nhà cũ trước kia, sống một mình.

Cố Dao nghe xong, dừng lại động tác, quay đầu lại muốn chất vấn anh, nhưng đáp lại cũng chỉ còn là âm thanh đóng cửa.

Cố Dao áp xuống lửa giận, lấy nước ép trái cây uống thuận khí.

Chỉ chốc lát sau, trên lầu liền truyền xuống âm thanh bước chân từ cầu thang, Cố Dao nghe tiếng nhìn lên, là Tang Yếu Miếu.

Đang muốn chủ động chào hỏi Tang Yếu Miếu, không nghĩ tới Tang Yếu Miếu đã mở miệng trước: “Dì, hai ngày tới, con sẽ ở nhà của bạn thân. Đi trước.”

“Ừ,tốt” Cố Dao theo bản năng đáp lời, chờ thân ảnh Tang Yếu Miếu hoàn toàn rời đi, Cố Dao mới hoàn hồn phát hiện, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao? Tang Yếu Miếu cứ nhiên cùng mình nói chuyện!

Mặc kệ Cố Dao nghĩ như thế nào, Tang Yếu Miếu chỉ biết là chính mình vừa mới đi qua một con phố, vừa quẹo sang đường, liền bị túm vào một ngõ nhỏ.

Quanh thân thể là một mùi hương quen thuộc, đồ vật trên tay theo chuyển động rơi xuống, Tang Yếu Miếu muốn mở miệng nói, hai đầu môi liền bị phong bế.

Môi lưỡi giao nhau triền miên không dứt, không khí hô hấp càng lúc càng ít, Tang Yếu Miếu hít thở không thông, Cố Nhĩ Thăng mới buông tha nàng.

Cánh môi bị hôn đến sưng đỏ, còn lộ ra ánh nước trơn bóng, cô kéo lấy bàn tay Cố Nhĩ Thăng lau miệng: “Gấp cái gì nha?”

Lòng bàn tay trượt đến cảm giác ẩm ướt, trong lòng ngứa ngáy, anh ôm lấy Tang Yếu Miếu: “Cả đêm không thấy, nhớ em.”

Tang Yếu Miếu cúi đầu nhìn bàn tay anh vừa mới bị mình lau qua, cọ cọ mặt vào lồng ngực ấm áp: “Ân ân em cũng nhớ anh.”

Cố Nhĩ Thăng: “...”

Không phải hôn đáp lại à?

...

Khách sạn là Cố Nhĩ Thăng đã đặt trước, Tang Yếu Miếu chỉ lo đi theo anh là được, lúc làm thủ tục nhận phòng xong, cô ghé mắt vào nhìn, lên

tiếng: “Anh hai.”

Cố Nhĩ Thăng một tay cầm hành lý, một tay ôm bả vai cô, mặt không biểu tình hỏi: “Làm sao vậy? Một phòng giường lớn, tiết kiệm tiền.”

Tang Yếu Miếu: “...” Cô nhớ rõ trong sách vai ác không phải như thế.

Sắp xếp đồ đạc xong xuôi, cũng đã là giữa trưa.

Buổi sáng Cố Nhĩ Thăng có mua cho cô một khối bánh kem lát da. Đến giờ dạ dày Tang Yếu Miếu đã cồn cào kháng nghị, muốn được ăn. Vốn định kêu nhân viên mang đồ ăn lên, lại nhìn động tác thay quần áo của Cố Nhĩ Thăng, nội tâm giãy giụa trong chốc lát liền ngoan ngoãn mà vào phòng tắm thay đổi quần áo.

Vai ác muốn làm cái gì, pháo hôi liền làm cái đó.

Lại nói vai ác cùng pháo hôi yêu đương, mọi việc phải khác.

Nhưng mới vừa bước vào nhà ăn, Tang Yếu Miếu nhìn một đám người đối diện, trong lòng chỉ nghĩ, cái cốt truyện đáng ghét này.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 12: Đáng Yêu

Tang Yếu Miếu vừa định lôi kéo Cố Nhĩ Thăng rời đi, nhưng tránh không được, vẫn bị người ta nhìn thấy.

“Tang Yếu Miếu cậu cũng tới đây sao?!”

Cố Nhĩ Thăng hơi nhú mày, nhìn theo phía tiếng gọi, đám người đó, hầu hết mọi người anh đều nhận thức, nhưng nam sinh vừa lên tiếng, anh chưa từng gặp qua.

Tang Yếu Miếu biết tránh không được, đành phải gượng cười, chào hỏi với Ngô Tử Hào: “Trùng hợp vậy.”

Lúc này Ngô Tử Hào đã đi tới chỗ bọn họ, nhìn thì như đến tìm Tang Yếu Miếu, nhưng ánh mắt thì lại dừng trên người Cố Nhĩ Thăng.

Hai người đối diện tựa hồ truy tìm tới mùi thuốc súng.

“Miếu Miếu, đây không phải Cố học trưởng sao? Cậu cùng anh ấy tới à?”

Tang Yếu Miếu thấp bé, bị kẹp giữa hai người con trai cao lớn, không biết phải làm sao. Nhưng rõ ràng là hỏi cô, sao không nhìn vào cô, mà lại nhìn Cố Nhĩ Thăng à! Cô còn tồn tại ở đây hay không vậy!!!

Cố Nhĩ Thăng nghe xong mặt không đổi sắc, nhưng lại đáp lời thay Tang Yếu Miếu: “Chào.”

Đã chuẩn bị tư thế khiêu khích, Ngô Tử Hào sửng sốt một chút: “... à chào.”

Tang Yếu Miếu cảm thấy không khí không được ổn cho lắm, kéo kéo ngón tay Cố Nhĩ Thăng: “Nhĩ Thăng.” Cô chưa nghĩ đến việc quan hệ giữa họ sẽ bị bại lộ trước mặt người khác.

Cố Nhĩ Thăng thấy cô như vậy, cong cong khoé miệng, cúi đầu, ánh mắt trở lên ôn nhu hơn rất nhiều: “Lại Lại muốn ăn gì? Hải sản được không?” Nói xong liền nắm tay Tang Yếu Miếu rời đi.

Ngô tử hào: “...” Hai người kia coi hần là không khí hay sao?

Cố Nhĩ Thăng kéo Tang Yếu Miếu ngồi vào bàn ăn cạnh cửa sổ, cố tình nhà ăn lại rất ít khách, Ngô Tử Hào liền chọn chỗ ngay bên cạnh bọn họ, Tang Yếu Miếu quyết định mặc hần muốn làm gì thì làm, cúi đầu nhìn thực đơn, xa xa thấy một bóng dáng nữ sinh đang tiến tới đây, giọng nữ yêu kiều vang lên: “Cố Nhĩ Thăng, cậu cũng tới đây chơi a?”

Tức khắc Tang Yếu Miếu như lâm đại địch, thanh âm này không phải của nữ chủ sao? Dựa vào ấn tượng trong trí nhớ, Tang Yếu Miếu chậm rãi ngẩng đầu, thật là Lôi Tử Đĩnh!

Không thể phủ nhận một điếu, Lôi Tử Đĩnh lớn lên vóc dáng cực tốt, ngũ quan nhu hoà, toàn thân lộ ra khí chất thanh thuần, mà mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều mang theo dụ hoặc, nói chung là đạt tiêu chuẩn đối với một nữ chủ trong một tác phẩm thị văn.

Ngắm lại chính mình, Tang Yếu Miếu khó tránh khỏi đấm ngực dậm chân, bản thân lại trái ngược hoàn toàn với Lôi Tử Đĩnh, rõ ràng mang bộ dáng diễm lệ ngang ngược lại bị Cố Nhĩ Thăng ăn đến gât gao...

“Ừ.” Cố Nhĩ Thăng vẫn luôn chú ý tới biểu tình phong phú trên khuôn mặt Tang Yếu Miếu, không hề ngừng đầu đáp lại, Lôi Tử Đĩnh cũng không xấu hổ, tiếp tục nói: “Chúng tớ ở bên kia đang ăn mừng sinh nhật của nam sinh vừa nãy mới nói chuyện với cậu. Thật là...tớ cũng không gọi một tiếng...hai ngày tới, chúng tớ sẽ ở chỗ này, có rảnh thì cùng nhau chơi?”

Tang Yếu Miếu cúi đầu làm bộ xem thực đơn, nhưng lỗ tai thì đã sớm dựng lên nghe Cố Nhĩ Thăng trả lời, Cố Nhĩ Thăng lại bị bộ dạng ngốc nghếch của cô làm cho thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng với thói quen trước nay như một anh sẽ không bao giờ lộ ra biểu tình dư thừa trước mặt người ngoài, lạnh nhạt quét mắt nhìn về mấy nam sinh phía xa rồi nhìn sang Ngô Tử Hào bàn bên cạnh, không nóng không lạnh nói hai chữ: “Không rảnh.”

Lôi Tử Đồng tươi cười cứng đờ: “... Phải không? Tớ đi trước, Lance bọn họ còn đang đợi mình.”

Tang Yếu Miếu bị bỏ qua cũng không tức giận, cô chống cằm, lòng bàn tay che hờ lấy khoe miệng đang mỉm cười vui sướng khi người gặp họa, khó trách cô cảm giác cảnh Cố Nhĩ Thăng cự tuyệt Lôi Tử Đồng hình như từng thấy qua, hoá ra ngày hôm qua cô cũng cự tuyệt Ngô Tử Hào như vậy.

Nhưng nói đến cũng kỳ quái, Ngô Tử Hào sao lại quen biết với nam nữ chính nha? Chẳng lẽ thông qua Ngô Tử Hào mà Lôi Tử Đồng và Cố Nhĩ Thăng biết nhau? Vừa rồi cô có trộm ngấm nhìn tướng mạo của mấy nam sinh, nữ sinh đi cùng Lôi Tử Đồng, đều là hàng thượng đẳng nha, có thể đi theo Lôi Tử Đồng, hẳn đều là nhân vật có địa vị trong tiểu thuyết.

Phòng chừng trong quyển sách này, cô chính là nhân vật ghen khuất nhất đi.

Lực hấp dẫn của vai nam nữ chính đều không hề nhỏ a! Đi nghỉ ngơi giải trí chút ngày mà cũng đụng phải bọn họ, may mà cô vẫn còn Cố Nhĩ Thăng làm hậu thuẫn.

Vai ác một khi đã ra tay thì thiên hạ cũng chỉ trong tầm với!

“Xem đủ rồi?”

Tang Yếu Miếu nhìn Cố Nhĩ Thăng nhún nhún vai, giả hoạt cười: “Đủ rồi.”

“Vậy ăn nhanh lên, rồi cùng anh về phòng giải thích nam sinh kia là thế nào.”

“...”Tang Yếu Miếu đứng hình.

Xong rồi, vừa rồi vui vẻ hóng chuyện, mà biểu hiện của cô hình như không được tốt cho lắm...

Trong quá trình ăn cơm, Tang Yếu Miếu như đứng đống lửa, như ngổn đống than, không phải bởi vì bên cạnh thỉnh thoảng truyền tới ánh mắt đánh giá, mà là bởi vì cô sợ Cố Nhĩ Thăng sinh khí a!!!

Cố tình Cố Nhĩ Thăng lại mang vẻ mặt không cảm xúc, cô căn bản không nhìn ra anh đang suy nghĩ cái gì.

Cô bắt đầu hoài niệm một người anh trai không nóng không lạnh trước đây. (- _ -)

Cơm nước xong xuôi, cũng không chào hỏi người bàn bên kia, Tang Yếu Miếu thất thần mà đi theo Cố Nhĩ Thăng lên lầu trở về phòng.

Trong lúc đi, hai người không nói một câu nào, Tang Yếu Miếu cảm thấy mình có nguy cơ mắc bệnh tim mất.

Vừa vào phòng, cô liền thẳng thắn khai nhận: “Cậu ta tên Ngô Tử Hào, là bạn cùng lớp với em, hôm qua có mời em dự sinh nhật, em đã trực tiếp cự tuyệt, nào biết cậu ta lại tổ chức sinh nhật ở đây....”

Cố Nhĩ Thăng tháo đồng hồ trên tay, đặt nó xuống đầu giường, rũ mắt che giấu tâm tư: “Thằng đó gọi em là Miếu Miếu.”

“Chuyện này em không có chú ý, ai quản hấn kêu em là cái gì chứ?” Tang Yếu Miếu bu ãn bực nghịch nghịch ngón tay, “Em chỉ cảm thấy hấn thực phi ãn.”

Xác thật, Tang Yếu Miếu đối với Ngô Tử Hào một chút hảo cảm đầu không có, nguyên chủ có thể đào tim đào phổi thích hấn như vậy, hấn lại

làm như không thấy, giờ cô mặc kệ hắn, hắn lại trơ trên quẩn lấy cô, đúng là đồ khốn nạn!

Cố Nhĩ Thăng nhìn dáng vẻ tiều tụy phụ đáng thương đang kêu oan của cô, tâm liền mềm nhũn, nguy cơ trong lòng cũng dần dần biến mất, anh vậy tay: “Lại đây.”

Tang Yếu Miếu ngoan ngoãn đi tới, còn cách nhau hai bước, Cố Nhĩ Thăng liền với tay đỡ lên eo cô, kéo cô vào lòng ngực của mình: “Lại Lại của anh sao lại đáng yêu vậy a?”

Thấy anh không có dấu hiệu tức giận, lá gan Tang Yếu Miếu trở lên lớn hơn, cô nhìn Cố Nhĩ Thăng hơi vênh cằm lên: “Hừ, em từ nhỏ đã đáng yêu vậy rồi!”

Bởi vì Cố Nhĩ Thăng ngẩng ôm lấy Tang Yếu Miếu đang đứng, bộ ngực sữa của cô liền gần ngay trước mặt anh, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể vùi mình vào nơi mềm mại kia.

Anh cười nhạt, nhìn Tang Yếu Miếu cũng đang tươi cười mà không biết nguy hiểm đang tới gần: “Đáng yêu như vậy, là để anh "ăn" thêm ngon sao.”

“A?”

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 13: Nói Anh Hai "Làm" Em

Tác giả: Trà Trà Hảo Manh

Tang Yếu Miếu chưa kịp chuẩn bị, cả người đã bị áp đảo trên giường.

"Anh... anh hai..." Nháy mắt khuôn mặt cô trở lên ửng hồng, bàn tay đặt trước ngực của Cố Nhĩ Thăng, "Hiện tại không phải buổi tối à!"

Đầu của Cố Nhĩ Thăng chôn sâu xuống hõm cổ Tang Yếu Miếu, hai cánh môi mềm mại nóng bỏng cắn mút để lại những dấu ấn hồng ngân, anh tham lam hít lấy hương thơm mê người trên cơ thể cô, mơ hồ nói: "Ai nói nhất định phải là buổi tối mới được làm?"

Tang Yếu Miếu ngửa đầu, tóc dài buông xõa lên trên giường, vạt áo đã bị kéo lên, một bàn tay không an phận cách lớp áo lót vuốt ve một bên nhũ hoa của cô.

"Nhưng... Túng dục quá độ không tốt." Mở miệng, Tang Yếu Miếu mới phát hiện ra thanh âm của mình có bao nhiêu yếu ớt, hoàn toàn không giống ngữ điệu ngày thường, như tiếng mèo kêu vậy.

"A." Cố Nhĩ Thăng ngẩng dậy, chậm rãi nhìn đầu v* bắt đầu cương lên, thật muốn đem nội y lột sạch mà, anh cười âm trầm, "Lại Lại, anh đã bảy ngày không chạm vào em."

"..." Tang Yếu Miếu nhất thời không thể phản bác, từ bỏ mọi giấy giụa, tự mình với tay ra sau lưng cởi áo, rất nhanh áo ngực liền bị cởi bỏ, cô đỏ mặt nói, "Vậy đến đây đi!"

"...Lại Lại thật ngoan."

Cố Nhĩ Thăng xoa nắn hai luồn tròn trịa, thỏa mãn mỉm cười, nhìn hai đầu nhũ hoa đã trở lên cương cứng, liền há mồm ngậm lấy một bên.

Đầu lưỡi mang theo sự ẩm ướt của nước bọt lướt nhẹ quanh đầu v*, kích thích nó càng thêm cương cứng, thân mình Tang Yếu Miếu cứng nhắc, bụng dưới co rút, bị lời nói của anh khiến cho cô không cách nào nói lên lời.

Một tay khác của Cố Nhĩ Thăng trườn xuống, tìm kiếm nơi u cốc ngọt ngào. Ngón tay chạm nhẹ vào hai cánh hoa môi, khiến chúng trở lên run rẩy, anh cọ cọ thêm một chút, mật dịch ở tiểu huyết liền chảy ra.

"Đầu ướt còn không thừa nhận."

Tang Yếu Miếu nặng nề nâng mí mắt nhìn anh, vừa định phản bác thì phía dưới đã bị một ngón tay của anh đi vào!

"Ân..." Tiểu huyết run rẩy, kẹp chặt lấy ngón tay, theo trơn trượt ngón tay nhẹ nhàng khuấy động bên trong u cốc, giúp tiểu huyết thả lỏng.

Cố Nhĩ Thăng nắn nhẹ tiểu hạt châu giữa hai cánh hoa môi, kích thích hoa huy*et mở rộng hơn một chút, mật dịch bên trong theo khe hở chảy ra, thừa lúc anh đưa thêm một ngón tay vào, trực tiếp khiến tiểu huyết trở lên tràn đầy.

"Lại Lại thả lỏng, anh hai xoa xoa một chút, lát nữa đi vào em mới không đau. "

"...anh... anh đừng nói vậy!" Tang Yếu Miếu ngoài miệng phản bác, trong lòng thì âm thầm đi đầu chính hô hấp, muốn tiểu huyết thích ứng dị vật xâm lấn.

"Anh nơi nào có nói vậy? Ân?"

"A... A... Đừng... Đừng quá nhanh a!"

Ngón tay bắt chước côn th*t thọc vào rút ra, xung quanh u cốc ướt đầm d*m thủy, đột nhiên Cố Nhĩ Thăng rút ngón tay ra, đỡ lấy dương v*t đang ngạnh đến phát đau không báo trước liền xông vào hoa huy*t.

"Ê a..." Không có đau đớn trong dự đoán, ngược lại có một sự tê dại đang khuếch tán trong cơ thể, Tang Yếu Miếu khó chịu xoay người, muốn côn th*t loạn động, "Anh hai... Động... Động một chút đi..."

"Không e lệ." Cố Nhĩ Thăng cười trêu chọc cô một câu, động tác mạnh mẽ không ngừng, nâng chân cô lên, bắt đầu kích thích hạ thân hai người, thúc mạnh từng nhịp, d*m thủy chảy xuống từ nơi giao hợp, phát ra tiếng "phụt phụt" dâm mỹ.

Cố Nhĩ Thăng hành động càng lúc càng nhanh, mang đến sự thoải mái không ngờ, Tang Yếu Miếu mở rộng hai chân tiếp nhận côn th*t ra vào, môi anh đào khẽ mở, tràn ra thanh âm rên rỉ yêu kiều: "A... A ha... anh hai..."

"Gọi anh hai làm gì?"

côn th*t vẫn chôn mình trong mị thịt ấm nóng, mỗi lần thâm nhập đều mang đến khoái cảm tốt đẹp, chỗ hai người giao hợp, không ngừng chảy ra dịch thủy làm ướt đầm một mảng khắc trái giường.

Lúc này không kêu "anh hai" thì kêu gì? Tang Yếu Miếu mấp máy môi, cũng không đáp lời.

Cố Nhĩ Thăng biết cô sẽ không trả lời, gia tăng tốc độ loạn động, thay cô nói: "Nga, nói anh hai "làm" em."

"...A... A... anh đừng nói chuyện!" Tang Yếu Miếu đỏ mặt, không biết là thẹn thùng hay là bị nóng do hoạt động mạnh.

Cố Nhĩ Thăng rất thích bộ dáng thẹn thùng của cô trên giường, ngoài miệng nói không cần, nhưng thân thể lại thành thật, bằng chứng là mỗi lần anh nói, âm đ*o cô lại co rút, cắn chặt lấy côn th*t.

côn th*^t càng lúc càng ra vào tàn nhẫn, mị thịt bị đâm liên tục, mạnh đến nỗi Tang Yếu Miếu cảm giác như hoa huy*^t của mình có phải bị trầy xước không nữa? Đôi chân quăn lẩy eo Cỗ Nhĩ Thăng cũng trong tình trạng không chống đỡ được, sắp tuột xuống.

Nửa tiếng trôi qua, rốt cuộc côn th*^t cũng rục rịch muốn phóng thích.

Cỗ Nhĩ Thăng gắt gao ôm lấy Tang Yếu Miếu, hôn lên đôi môi cô, nuốt hết tiếng thở róc của cô, rồi phun vào tận cùng hoa huy*^t thứ tinh dịch nóng bỏng.

Một lát sau, Cỗ Nhĩ Thăng hơi chuyển động dương v*^t, "ba" một tiếng mật dịch trộn lẫn với tinh dịch liền ào ạt chảy ra.

Ngước mắt lên nhìn Tang Yếu Miếu, cô có vẻ rất mệt nên ngủ thiếp đi, Cỗ Nhĩ Thăng nghĩ thầm quyết định buông tha cho cô lần này, bế cô vào phòng tắm.

*

Tang Yếu Miếu ngủ thẳng đến chiều tối mới tỉnh dậy.

Quay đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, cô động dậy thân mình, trừ bỏ cảm giác buồn rứt cũng không có nhiều khó chịu mới nhẹ nhàng thở ra, nếu lại đau như lần trước, cô thật sự muốn chạy khỏi đây.

Cỗ Nhĩ Thăng ôm cô rất chặt, thân thể hai người dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận thấy một vật ấm áp đang dán lên cái bụng nhỏ của mình....

Tang Yếu Miếu mệt mỏi, không để ý tới thứ ấm áp đó, tham lam ngắm nhìn dung nhan Cỗ Nhĩ Thăng khi ngủ.

Thật là đẹp mắt, ngũ quan tinh xảo, làn da đã đẹp vậy mà ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy, Tang Yếu Miếu nghiêng rằng, đột nhiên tiến lên cắn một phát vào khuôn mặt anh.

Thật giống đậu hủ.

Cố Nhĩ Thăng không hề mở mắt, nhưng Tang Yếu Miểu biết anh đã tỉnh.

Bởi vì cái thứ ấm áp dưới bụng kia đang dần dần ngẩng đầu, hơn nữa còn có một bàn tay đang di chuyển, xoa nắn hông cô.

"Anh hai, em muốn xuống kia chơi."

Cố Nhĩ Thăng dừng lại động tác, thỉnh thoảng đánh một cái vào hông cô: "Vậy em còn muốn quyến rũ anh! Hừm!"

"Bang" một tiếng rất là thanh thúy, Tang Yếu Miểu lại không cảm giác đau, cô cười hì hì: "Hắc hắc, thật không nhịn được."

"Không có lần sau." Cố Nhĩ Thăng buông cô ra, xốc chăn xuống giường, cứ như vậy cái gì cũng không mặc mà đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy tiếng nước chảy.

Mà Tang Yếu Miểu nằm liệt trên giường, ngây ngốc nhìn trần nhà, trong đầu toàn là khuôn mặt của Cố Nhĩ Thăng, quá giống đậu hũ.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 14: Ngực Ai Lớn Hơn?

“A! Đầu tại anh!”

Tang Yếu Miếu đứng ở trước gương, ngắm nhìn cơ thể mình, cô phát hiện ra trên cổ có mấy kí ấn dấu tây, cái mờ cái đậm.

Cố Nhĩ Thăng chọn cho cô bộ đồ bơi màu đen bảo thủ, che hết chỗ da thịt tuyết trắng, chỉ để lộ ra hai cánh tay và đôi chân, tuy che được rất nhiều nhưng phần cổ vẫn bị lộ nha.

Từ phía sau ôm lấy cô, đôi tay Cố Nhĩ Thăng xoa nhẹ lên bụng nhỏ của cô, nhìn hình ảnh hai người trong gương: “Sợ cái gì, sẽ không ai để ý đâu.” Thấy được càng tốt. Anh âm thầm bổ sung thêm một câu.

Tang Yếu Miếu phủ bàn tay mình lên tay anh, nghĩ nghĩ, vẫn là gật gật đầu: “Cũng đúng, hẳn là không ai để ý đâu.”

Kỳ thật suy nghĩ trong lòng cô và Cố Nhĩ Thăng rất giống nhau, đều muốn người khác thấy được.

Chỉ là Cố Nhĩ Thăng là hy vọng Ngô Tử Hào thấy, mà cô, là hy vọng Lôi Tử Đồng thấy.

Dựa theo sự phát triển của cốt truyện, Lôi Tử Đồng hiện tại và Lance còn trong giai đoạn ái muội, ban đầu đối với Cố Nhĩ Thăng có chút khúc mắc, nhưng có cô cùng tham gia, Cố Nhĩ Thăng đương nhiên rời khỏi vai diễn này.

Muốn câu dẫn Cố Nhĩ Thăng trở lại cốt truyện ban đầu? Cũng không xem anh là ai.

*

Quả nhiên không ngoài dự tính của hai người, mới vừa bước ra bãi biển, xa xa đã nhìn thấy đám người Lô Tử Đổng đang chơi đùa.

Không biết Cố Nhĩ Thăng nghĩ như thế nào, nhưng trong đầu Tang Yếu Miếu hiện lên bốn chữ: Oan gia ngõ hẹp.

Nhưng chơi thì vẫn phải chơi.

Trên người Tang Yếu Miếu khoác khăn tắm, bởi vì vừa ra đến trước cửa Cố Nhĩ Thăng ngó trái ngó phải vẫn là cảm thấy cô mặc các đồ bơi hở hang quá, nên tìm cho cô thứ để che chắn.

Bọn họ đang muốn tránh xa đám người kia, nhưng không kịp, Ngô Tử Hào đang chạy tới, Tang Yếu Miếu theo bản năng lấy tay che ngực, sự chiếm hữu của Cố Nhĩ Thăng là không đùa được đâu.

Nhưng đôi chân thẳng tắp tinh tế vẫn bị nhìn đến rõ ràng a, Ngô Tử Hào không dấu vết mà thu hồi ánh mắt đang nhìn đuôi cô trở về, lại phát hiện mờ mờ có dấu hôn...

Trong lòng hẩn dưng lên một cỗ lửa giận không cam lòng, nhưng dưới ánh mắt thanh lãnh của Cố Nhĩ Thăng, hẩn miễn cưỡng đem phân hoá khí này áp chế xuống, cười trừ hỏi:

“Miếu Miếu có muốn đi qua kia chơi cùng mọi người không? Bên chúng ta có mấy nữ sinh.”

Tang Yếu Miếu sao có thể rời xa bùa hộ mệnh của mình mà đi với người khác, vội lắc đầu: “Không, tôi cùng... Nhĩ Thăng ở chỗ này thì tốt rồi.”

Ngô Tử Hào nghe xong, vẻ mặt hớn bay phách lạc: “Sinh nhật tôi, cậu cũng không đừng ý sao?”

“...”Tang Yếu Miếu rất muốn đáp lại là " cô có quan hệ với hắc à", quyết định dùng ánh mắt dò hỏi ý kiến của Cố Nhĩ Thăng.

Chỉ là không nghĩ tới Cố Nhĩ Thăng sẽ đồng ý, anh nói: “Chúng ta qua đây đi.”

Tang Yếu Miếu đột nhiên cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng. Mà cô không biết, Cố Nhĩ Thăng chỉ muốn tuyên bố chủ quyền thôi.

*

Hai người đi theo Ngô Tử Hào tới gần, rõ ràng làm bọn Lôi Tử Đồng sửng sốt.

Chỗ bọn họ bao gồm cả Ngô Tử Hào thì có sáu người, bốn nam hai nữ, Tang Yếu Miếu nhìn thấy, ngoại trừ Ngô Tử Hào còn có nam chính Lance, và hai nam sinh khác có quan hệ không minh bạch lắm với Lôi Tử Đồng.

Dùng dư quang Tang Yếu Miếu nhìn vào bộ ngực của Lôi Tử Đồng, không hổ là nữ chủ trong tác phẩm thịt văn, trắng nõn tròn trịa, chỉ là không lớn bằng cô đâu. Bởi vì đi đầu này mà cô vui vẻ cười ra tiếng.

Cố Nhĩ Thăng nhích lại gần, để cô tựa sát vào lồng ngực anh: “Cười cái gì?”

Tang Yếu Miếu ngẩng đầu, mới phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình, không khỏi xấu hổ đỏ mặt: “Không... Không có gì...”

Ngô Tử Hào làm trung gian giới thiệu hai người với đám bạn của hắc.

Tang Yếu Miếu nghe không chuyên tâm, chỉ nhớ rõ nữ sinh bên cạnh Lôi Tử Đồng tên Đỗ Phỉ Phỉ.

Không, còn có một tin tức hay ho nữa, đó là Ngô Tử Hào vốn dĩ từ nhỏ đã quen biết với Lance và hai nam sinh kia, chỉ là hắc nhỏ tuổi hơn, nên không học cùng với bọn họ.

Đầu là huynh đệ tốt cùng nhau lớn lên mà lại đồng thời yêu một cô gái, bấy quá à!

Đỗ Phỉ Phỉ tên này Tang Yếu Miếu có chút ấn tượng, cô ta chính nhân vật trung gian gắn kết Lôi Tử Đằng với Cố Nhĩ Thăng.

Tức khắc, cô đã triệt để mất hảo cảm với cô ta.

Còn mấy nam sinh khác, cô một chút hứng thú cũng không có, đã là hậu cung của nữ chủ, không nên động vào là tốt nhất.

...

3, 4 giờ chiều, mặt trời đã bớt gay gắt, những cơn gió thổi vào mang đến sự mát mẻ. Nằm trên một phiến đá lớn làm tâm tình Tang Yếu Miếu thư thái hơn rất nhiều.

Dù sao đây cũng là một khách sạn cao cấp, cho nên người tới tắm biển không nhiều, Tang Yếu Miếu cởi khăn tắm ra, kéo kéo tay Cố Nhĩ Thăng: “Chúng ta đi xuống chơi đi.”

Cố Nhĩ Thăng nhìn thoáng qua những người bên cạnh, bọn họ đang nhìn chằm chằm cơ thể Tang Yếu Miếu, anh mau đứng lên ngăn chặn tầm mắt của bọn họ, bao bọc Tang Yếu Miếu vào vòng tay của mình: “Đi thôi.”

Lôi Tử Đằng đương nhiên chú ý đến mấy nam sinh vừa mới còn xoay vòng vòng quanh mình xong đã chuyển mục tiêu lên trên người Tang Yếu Miếu, đồng thời cũng thấy được trên cổ Tang Yếu Miếu có mấy dấu hôn, mặt không đổi sắc, cố tình nâng cao thanh âm, khoác tay Lance: “Chúng ta cũng đi xuống đó chơi.”

Cảm giác được lực chú ý đã trở về với mình, Lôi Tử Đằng trên mặt dần tỉnh thêm vài phần, mặc bikini khiến dáng người cô ta càng thêm thướt tha, quyến rũ, đâu có như cái đồ cứng nhắc kia?

Tang Yếu Miếu... có thể cư xử một người trăn mặc ít nói như Cố Nhĩ Thăng, nghĩ chắc cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Nhưng như vậy mới có tính khiêu chiến, không phải sao?

Tang Yếu Miếu giương nanh múa vuốt hô to: Dáng nhà ngươi mới cứng nhắc, ngực của lão nương lớn hơn ngươi là cái chắc!

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 15: Ngọt

Tang Yếu Miếu không định ra đây để đi bơi, chỉ muốn đi dưới nước để thư giãn.

Cô và Cố Nhĩ Thăng cùng nhau bước đi, đến chỗ nước cao vượt đầu gối thì dừng bước, sóng biển có vẻ hơi mạnh, tấp vào bờ khiến cô không thể đứng vững, nếu như không phải cô vẫn bám vào cánh tay Cố Nhĩ Thăng thì đã sớm té xuống.

Tang Yếu Miếu có chút sợ, trong lòng vừa hưng phấn vừa bất an, cười nói: “Đã sâu quá rồi, chúng ta đừng đi nữa.”

“Ngày thường em rất mạnh bạo mà, thế nào hôm nay lại không dám đi tiếp?”

“Cái gì?” Tang Yếu Miếu chưa kịp tiêu hoá câu nói của Cố Nhĩ Thăng, quay đầu lại nhìn nụ cười giảo hoạt của anh, hơi đỏ mặt, cô nhẹ dấm lên ngực anh, “Anh thay đổi!”

Cố Nhĩ Thăng bắt lấy tay cô, đưa lên miệng hôn một cái: “Bởi vì gương mặt em khi đỏ lên rất đáng yêu.”

Tang Yếu Miếu muốn khóc, vai ác sở thích đặc biệt thật!

...

Lôi Tử Đồng theo ngay sau hai người, nhìn cảnh Tang Yếu Miếu và Cố Nhĩ Thăng ngọt ngào, cô ta rất ngạc nhiên bởi vì đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Cố Nhĩ Thăng lộ vẻ mặt thâm tình, không khỏi ngẩn người.

Lance nhìn theo ánh mắt của Lôi Tử Đồng, cho rằng cô ta đang nhìn Tang Yếu Miếu, cảm khái một câu: “Tang Yếu Miếu chắc là học sinh cao nhĩ, khá xinh đẹp, không nghĩ tới Cố Nhĩ Thăng thích kiểu nữ sinh như vậy.”

Lôi Tử Đồng nghe xong sắc mặt trầm xuống, rất nhanh bình tĩnh lại, thay vào đó là biểu tình châm chọc, nói: “Nếu cũng thích dạng này thì anh mau theo đuổi a.”

Lance quay đầu lại, cầm tay cô ta: “Anh thích ai, em còn không rõ sao?”

Lôi Tử Đồng tâm vừa động, cô ta biết nam nhân một khi không chiếm được thứ mình muốn thì càng coi trọng nó như bảo bối, nhưng khi có được rồi thì chẳng thể nói được đi đâu gì, sợ dĩ cô ta đáp ứng đi mừng sinh nhật của Ngô Tử Hào là tính toán bước thêm một bước phát triển trong mối quan hệ hai người.

Hơn nữa với sự xuất hiện của Tang Yếu Miếu luôn làm cô ta cảm giác hoảng loạn, tổng cảm thấy sẽ có thứ gì đó bị Tang Yếu Miếu cướp đi.

Là Lance sao? Cô ta chăm chú nhìn vẻ mặt anh tuấn của Lance, cười lên tiếng: “Em biết.”

Đây là lần đầu tiên Lance được Lôi Tử Đồng đáp lại! Hấn kích động áp sát thân thể Lôi Tử Đồng vào thân mình, hôn cô ta, nhận thấy Lôi Tử Đồng không phản kháng, hấn mới chân chính cảm giác được cái gì gọi là "mọi trả giá đều được hồi báo".

Tang Yếu Miếu ưỡn người lên, muốn xem hai người đó hôn nhau, lại bị Cố Nhĩ Thăng ấn đầu cô vào lồng ngực anh: “Trẻ em không nên xem.”

Tang Yếu Miếu: “...”

Vậy thỉnh anh tối nay đừng mang trẻ em lên giường.

Tuy nhiên thì Tang Yếu Miếu cũng không có ý định xem thêm, bởi vì cô phát hiện Lôi Tử Đồng cùng Lance không chỉ mỗi hôn môi, mà hình như

có thêm vài hành động...

Cái này đúng là “Trẻ em không nên xem”.

Cô túm lấy tay Cố Nhĩ Thăng muốn lên bờ, anh lại nhắm mắt làm ngơ, kéo cô sang hướng khác: “Chúng ta qua bên kia.”

Tang Yếu Miếu quay đầu nhìn lại, chỉ có vài tảng đá cao lớn thôi mà, nơi đó có cái gì hay mà đi?

Nhưng cô là một tiểu pháo hơi ngoan ngoãn nha, đành chấp thuận đi theo anh.

*

Đến gần Tang Yếu Miếu mới phát hiện mấy tảng đá này rất cao nha, phải tầm 2-3 mét, nhưng có gì đâu chứ!

Cảm thấy không thích hợp, cô đang muốn hỏi Cố Nhĩ Thăng, liền bị anh đè xuống cát.

“Anh... anh hai? Anh ... anh đừng xằng bậy a!” Tang Yếu Miếu hoảng hốt, cô đoán được Cố Nhĩ Thăng muốn làm cái gì.

Cố Nhĩ Thăng cúi người hôn xương quai xanh của cô, giọng khàn khàn: “Lại Lại...”

Thanh âm này rất mờ ám a! Tang Yếu Miếu cố gắng vùng vẫy.

Không lưu ý, cô đã bị Cố Nhĩ Thăng ôm lấy, chiếc áo tắm trượt xuống
— —

Chỉ một giây toàn thân Tang Yếu Miếu liền trơn bóng. Cô biết mà, chiếc áo tắm này đâu có đơn giản như vậy!

Bàn tay Cố Nhĩ Thăng bao bọc lấy hai lũng tròn trịa, vuốt ve chúng khiến chúng dãn dãn phát ngạnh.

Còn có thứ nam tính phía dưới cũng đang chờ phát động.

Áo tắm bị kéo xuống ngang đùi, nước biển cao đến đầu gối, thân thể trần trụi giữa ban ngày làm Tang Yếu Miếu cảm thấy thẹn, xấu hổ đến nổi đỏ bừng cả khuôn mặt, không kể đến cái đồ vật nóng bỏng phía dưới đang cọ cọ vào mông cô, khiến tiểu huyết không theo đi đâu khiến mà chảy ra mặt dịch.

“Anh hai...”

Cố Nhĩ Thăng không ngừng hôn lên tấm lưng trần của Tang Yếu Miếu, hai tay thỏa mãn xoa bóp bầu ngực căng tròn, cảm nhận sự ẩm ướt của âm hộ cô, nhỏ giọng khàn khàn nói: “Lại Lại, chân mở ra nào.”

Tang Yếu Miếu thần trí mơ hồ, trong đầu đầu là lời nói của Cố Nhĩ Thăng, cô nghe theo mệnh lệnh của anh mà mở hai chân ra, tiểu huyết chưa kịp chuẩn bị liền bị côn th*т đi vào!

=====

Editor: chắc, hai người này lại chuẩn bị đã chiến

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 16: Lại Lại Thật Ngoan

“Ân... Hảo căng!”

Phía trước Tang Yếu Miếu bị đè ép, phía sau lại bị côn th*t ra vào, cánh tay Cố Nhĩ Thăng vòng qua hông cô, nâng cách mông lên cao, thuận tiện cho việc ân ái, mị thịt bị động thừa nhận dương v*t phun ra nuốt vào, thỉnh thoảng từ chỗ giao hợp phun ra mật dịch, nhìn đến dâm đãng.

“Căng đây mới hảo, không phải sao?” Ngực Cố Nhĩ Thăng áp sát vào lưng Tang Yếu Miếu, hạ thân như bị kích thích chuyển động mạnh mẽ, như muốn khảm thân thể hai người làm một.

Từ sau thâm nhập so với các tư thế khác sẽ làm côn th*t đi vào sâu hơn, cộng thêm tâm trí sợ hãi sẽ có người phát hiện càng khiến hoa huy*t gắt gao cắn chặt lấy côn th*t, tạo ra khoái cảm không ngờ.

Cố Nhĩ Thăng vuốt ve nhũ thịt đầy đặn, xoa nắn đầu v*, đi đều khiến dương v*t ra vào nhanh hơn, khiến cho toàn thân Tang Yếu Miếu run rẩy theo từng nhịp sóng.

Cô không dám kêu lớn tiếng, sợ gọi người tới, khuôn mặt nhỏ nhắn nhin đến đỏ bừng, những giọt mồ hôi tuôn ra trượt từ trán xuống cổ, rồi lướt qua bầu ngực, rơi xuống đất qua khe tay anh.

Tần suất ra vào chậm lại, nhưng càng sâu, càng mạnh hơn, đôi chân đã sớm mềm nhũn, Tang Yếu Miếu cảm giác mình như đang trôi nổi giữa tầng không, bởi vì khẩn trương mà tiểu huyết càng thêm cắn chặt lấy côn th*t theo từng nhịp chuyển động.

“Anh... Thật sự... Đủ rồi...” Nếu không bám lấy tảng đá trước mặt, cô đã sớm ngã xuống.

Bàn tay Cố Nhĩ Thăng di chuyển xuống dưới, xoa nhẹ hạt châu phần hông giữa hai cánh hoa môi, muốn cô thả lỏng, đồng thời khiến cô thốt ra những tiếng rên rỉ mê người.

“A... không cần... A... anh hai...”

“Không cần cái gì? Lại Lại nói cho anh nghe, em không cần cái gì?”

“Không cần... Không cần... A...” Tang Yếu Miếu không muốn thừa nhận, hoa huyệt bị cơn th*ra vào, bụng nhỏ của cô giống như bị chọc xuyên vậy, cô rất muốn nói dừng lại nhưng mở miệng lại phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Cố Nhĩ Thăng hung hăng cắn mút tạo những ấn kí hông ngân trên lưng cô, đầu lưỡi anh liếm láp những giọt mồ hôi li ti, truy đến hơi lạnh khiến cơ thể cô run rẩy: “Là anh hai thao tiểu huyệt Lại Lại, Lại Lại không chịu nổi, muốn dừng, có phải không?”

Tang Yếu Miếu đứng không vững, lại nghe thanh âm thanh lãnh của Cố Nhĩ Thăng nói ra những từ ngữ thô tục, dâm dăng, đầu óc cô ong ong một trận, hạ thân co rút, đón nhận cao trào.

“A a a... anh hai!”

Cố Nhĩ Thăng cũng không hề tiết chế dục vọng của bản thân, điên cuồng cắm vào rút ra, đỉnh một phát thật sâu, phun vào hoa huyệt dòng tinh dịch nóng bỏng.

...

Sau khi đã phóng thích dục vọng xong, thân mình Tang Yếu Miếu ướt đầm mồ hôi, hai chân cố gắng gượng đứng vững, nới giao hợp một mảnh rồi tung rồi mù.

Mà Cố Nhĩ Thăng lại mặt mày hớn hở, mặt than thường ngày nay tràn đầy ý cười, cúi xuống nhặt chiếc áo tắm dưới đất, rồi giúp cô mặc vào.

Anh ôm lấy Tang Yếu Miếu, quấn thêm khăn tắm, nhìn cô ngủ thiếp đi vì mệt mỏi, trong lòng vui vẻ, nhanh chóng trở lại khách sạn.

*

Một ngày vận động đến hai lần, khiến cho Tang Yếu Miếu cảm giác ngủ bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Lúc chàng vạng bị Cố Nhĩ Thăng đánh thức, cô lảo loạn một trận mới chịu rời giường.

Cố Nhĩ Thăng được ăn no, tự nhiên tính tình sẽ tốt lên, không so đo hành động tức giận của cô, ôn nhu bế Tang Yếu Miếu vào phòng tắm, cẩn thận lau mặt cho cô, cuối cùng hôn cô, khen ngợi: “Lại Lại thật ngoan.”

Tang Yếu Miếu nhìn anh như vậy càng thêm tức giận, có gì người mệt mỏi sau cùng luôn là cô, mà không phải cái người luôn không biết tiết chế kia chứ. Nhưng cũng chỉ dám tức giận trong lòng, bởi vì Cố Nhĩ Thăng là ai, là vai phụ độc ác đó. Cô đành ngoan ngoãn để anh mặc quần áo giúp mình, rồi xuống lầu ăn cơm tối.

Vừa ra đã nhìn thấy đám người Lô Tử Đằng, Tang Yếu Miếu rất bình tĩnh, coi như nó là đi đâu hiển nhiên.

Buổi chiều hai người đột nhiên biến mất không dấu tích khiến đám người kia lo lắng, nên khi Ngô Tử Hào vẫy tay gọi, Cố Nhĩ Thăng liền nắm tay Tang Yếu Miếu đi tới.

Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật Ngô Tử Hào, lại thêm Tang Yếu Miếu là bạn học cùng lớp, nói thế nào vẫn nên cho hắn chút mặt mũi.

Ngô Tử Hào nhìn Tang Yếu Miếu tay trong tay với Cố Nhĩ Thăng, trong lòng chua xót. Hắn biết bản thân không nên mơ ước Tang Yếu Miếu khi cô đã có bạn trai, nhưng hắn chính là không cam lòng.

Dựa vào cái gì? Rõ ràng trước đây thích hắn như vậy, sao nói bỏ là bỏ được.

Hắn cũng rõ ràng, bây giờ bản thân có làm gì cũng vô dụng, nhưng vẫn chờ mong kỳ tích sẽ phát sinh.

Cần lấy ly nước trái cây đến trước mặt Tang Yếu Miếu, Ngô Tử Hào cười nói: “Lát nữa sẽ có bánh kem, uống trước lót bụng.”

Tang Yếu Miếu gật gật đầu, xem như đáp lại.

Cô trộm nhìn sang Lôi Tử Đồng và Lance, quả nhiên, chắc chắn bọn họ đang trong giai đoạn xác định quan hệ.

Lại nói mấy nam sinh vừa rồi còn quẩn quýt lấy Lôi Tử Đồng nhìn cảnh chàng chàng thiếp thiếp này khẳng định đã rút lui.

Tang Yếu Miếu nghĩ lại cảm thấy hình thức chung sống của mình với Cố Nhĩ Thăng cũng đã qua giai đoạn ám muội này rồi, nhưng cảm giác được anh sủng nịch càng ngày càng rõ ràng a.

Vừa ăn cơm rang trộn tôm, Tang Yếu Miếu vừa suy nghĩ ăn ít thôi, phải chừa bụng để lát nữa còn ăn bánh kem. Nhưng không nghĩ tới bánh kem này, cô sẽ không ăn được.

=====

Editor: ngày mai và ngày kia, ad đi chơi với lớp rồi, không edit được, mn thông cảm.

(∩_∩)

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 17: Em Muốn Ở Trên

Tác giả: Trà Trà Hảo Manh

Tang Yếu Miếu ăn được một nửa bát cơm rang thì nghe Lôi Tử Đổng dẫn dắt cuộc nói chuyện chuyển sang đề tài "Tốt nghiệp".

Nhéo nhéo tay mình, Tang Yếu Miếu thả chậm tốc độ ăn, hóng chuyện.

Sau khi Lôi Tử Đổng hỏi vài người trên bàn, cố ý cười hỏi Cố Nhĩ Thăng: "Ai, Cố Nhĩ Thăng, cậu tốt nghiệp xong, dự định sẽ học ở trường nào?"

Đại học, đối với Cố Nhĩ Thăng mà nói, là anh chọn nó, chứ không phải nó chọn anh, cho nên Lôi Tử Đổng hỏi vấn đề này đúng là bình thường.

Cố Nhĩ Thăng ung dung lột vỏ tôm rồi bỏ tôm vào trong bát cơm rang của Tang Yếu Miếu, mới trả lời: "Chưa nghĩ tới."

Lôi Tử Đổng nghe xong cười đến yếu kiêu: "Uy uy uy, đại học bá đường như vậy, còn nửa năm nữa là thi đại học rồi, tốt xấu thì cậu cũng phải có chút khân trương chứ."

"Chắc." Cố Nhĩ Thăng lúc này mới giương mắt nhìn về phía Lôi Tử Đổng, "Chúng ta tựa hồ không quá thân?" Ám chỉ cô nàng quản hơi rộng rồi.

Lôi Tử Đổng tươi cười cứng lại.

Không khí trở nên xấu hổ.

Làm đương sự Cố Nhĩ Thăng lại h ần nhiên không để ý, không những như thế, còn làm cho bữa ăn này trở lên không thoải mái.

Anh đã nhìn ra, Tang Yếu Miếu không thích nghe đi ầu này.

Nói tốt nghiệp còn nói sang đại học, vậy không phải muốn ám chỉ anh và Tang Yếu Miếu phải xa nhau một năm li ền sao?

Anh cũng không vui khi nghe đi ầu này.

May là cô Đỗ Phỉ Phỉ mở miệng giảng hòa, không khí mới hoà hoãn xuống, nhưng cố tình có người lại không biết vậy.

Lôi Tử Đ ồng sau khi đi ầu chỉnh lại sắc mặt, quay sang hỏi Tang Yếu Miếu: "Em chắc là học cùng lớp với Tử Hào r ồi, nhìn em và Cố Nhĩ Thăng quan hệ khá tốt, quen nhau thế nào vậy?"

Làm nữ chủ, khi Lôi Tử Đ ồng nói chuyện biểu hiện đủ khéo léo, đủ trêu chọc, ngay cả ánh mắt đi ầu biểu hiện rất khá, nhưng Tang Yếu Miếu thực khó chịu.

Đây là lần đầu tiên, Lôi Tử Đ ồng chủ động nói chuyện với Tang Yếu Miếu.

Rõ ràng một ngày gặp nhau tới hai lần, có nhiều cơ hội để nói chuyện, vậy mà mỗi lần đi ầu cố ý không thèm bắt chuyện, bây giờ lại....

Vai nữ chính hào quang đầy mình, hà tất phải so đo với một nhân vật qua đường như cô chứ!

Bỏ cái muỗng xuống, Tang Yếu Miếu cầm khăn giấy lau miệng, mỉm cười đáp lời: "Liên quan đến chị à?"

Mặc kệ khuôn mặt đen xì của Lôi Tử Đ ồng, Tang Yếu Miếu nghiêng đi ầu, nhìn sang người nãy giờ vẫn chưa mở miệng Ngô Tử Hào, chúc "Sinh nhật vui vẻ", li ền lôi kéo Cố Nhĩ Thăng đi luôn.

Ngô Tử Hào trầ n mặ c, vốn dĩ muốn mượn Lôi Tử Đ ồng chầ m ngò i lỵ giấ n Tang Yế u Miế u và Cỗ Nhĩ Thắ ng. Hiệ n tại khen ngượ c, đứ ng là nhầ n tì nh mặ t cặ p, lờ i nờ i thậ t giố ng nhầ u, đấ vậ ấ n trộ m gà khồ ng thầ n cồ n mấ t nắ m gạo, bầ y giờ cứ nhìn thấ y mặ t Lôi Tử Đ ồng, hắ n đầ u cầ m thấ y khồ ng kiề n nhắ n nờ i nử a.

Hắ n lui ghe ế đứ ng dậ y, khuồ n mặ t trầ n mặ c nờ i: "Đi toilet." Đ i đượ c mấ y bứ c đứ ng lặ i nhìn về phầ i Lance nờ i: "Chị ta là bắ n gái à nh." Khồ ng biế t quầ n giá o cô ta hả ?

Lance vừa mới theo đườ i Lôi Tử Đ ồng thầ n cồ ng, sao có thể khoa chầ n mườ i tay vớ i cô ả , hắ n ô m lấ y bả vai cô ta: "Đừ ng đễ ý đế n hắ n, hờ m nay sinh nhậ t hắ n mà , tì nh tì nh khồ ng đượ c tồ t lắ m."

Lôi Tử Đ ồng thấ p mị mắ t về mặ t dụ ngoạ n, hoầ n toầ n khồ ng cồ n khí thể nhự vầ i phứ t trướ c.

Kỳ thậ t nằ ng ta cũ ng rấ t kỳ quái, vì sao mỗ i lầ n mặ t đố i Tang Yế u Miế u, nằ ng ta liề n khồ ng thể khố ng chế đượ c cầ m xú c củ a chấ n mìn h.

Nờ i đi cũ ng phầ i nờ i lặ i, Lôi Tử Đ ồng sao có thể nghĩ đế n, cô ta cù ng lắ m cũ ng chỉ là mặ t nhầ n vậ t trong mặ t cuố n tiể u thuyế t, nhữ ng bở i sự gia nhậ p củ a Tang Yế u Miế u đầ m lư ng lặ i địa vị nữ chấ n củ a cô ta.

*

Hầ i ngườ i rờ i đi trong tầ n mặ t củ a đầ m ngườ i Lôi Tử Đ ồng. Đ i đượ c mặ t lắ t Tang Yế u Miế u liề n bỏ bầ n tay đầ ng nắ m lấ y tay Cỗ Nhĩ Thắ ng rầ .

Cỗ Nhĩ Thắ ng tiề n lầ n, bắ t lấ y tay cô : "Lầ m sao vậ ?"

Tang Yế u Miế u khồ ng phầ i ngu ngố c, vừa rầ i Lôi Tử Đ ồng ở trướ c mặ t cô lặ i biể u hiệ n hù ng hỏ doạ ngườ i, khác hắ n vớ i biể u hiệ n ôn nhu mề n mặ i thườ ng ngày, cô biế t lí do vì sao.

Cồ n khồ ng phầ i bở i vì cô mặ t tiể u phầ o hờ i đượ t lấ y đầ o hoầ củ a nữ chủ sầ , lầ m Lôi Tử Đ ồng gắ p đế n độ mấ t hế t phong thầ i thườ ng ngày! Cô có

thể không để ý đến Lôi Tử Đổng quyền rũ nam nhân khác, nhưng không đại biểu cô phải nhẫn nại khi cô ta quyền rũ người đàn ông của mình!

Chẳng qua Tang Yếu Miếu muốn bảo vệ tính mạng của mình nên mới yêu đương với anh hai thôi, ai biết nữ chủ lại muốn phá hư kế hoạch của cô, cô cũng không có hứng thú đi thay đổi cốt truyện.

Tang Yếu Miếu đứng lại, ngẩng đầu nhìn Cố Nhĩ Thăng, lại cúi đầu nhìn mũi chân -- đối với Cố Nhĩ Thăng, cô thật hết cách gây rối.

"Anh thấy Lôi Tử Đổng như thế nào?"

"Ồn ào."

Tang Yếu Miếu tươi cười, tức giận cũng tiêu tan vài phần.

Quả nhiên là vai phụ độc ác, nhưng cô lại cảm thấy anh hai yêu dấu của cô sao lại đáng yêu thế không biết, đối với người khác lãnh đạm cũng tốt.

Cô bắt đầu thấy mình thật may mắn, may mắn khi mình là em kế của Cố Nhĩ Thăng, cái đó gọi là gần quan được ban lộc, nếu không cô cũng quyết ôm chặt con rùa vàng này.

Nhón chân lên, hôn kêu một tiếng thật lớn lên mặt Cố Nhĩ Thăng, Tang Yếu Miếu đỏ mặt nói: "Cùng bốn đại gia trở về phòng ăn thịt!"

"Tốt, ăn thịt của đại gia."

Tuy hơi ngượng ngùng, nhưng càng ngày Tang Yếu Miếu lại càng thích anh hơn rồi. Phải làm sao đây!

...

Sau khi tắm xong, Tang Yếu Miếu ghé vào trên người Cố Nhĩ Thăng, dán tai vào ngực anh, cả căn phòng thật yên tĩnh.

Đột nhiên nhớ tới vấn đề Lôi Tử Đổng hỏi khi đang ăn cơm tối, Tang Yếu Miếu ngẩng nhìn ngón tay anh, hỏi: "Anh hai, sau khi tốt nghiệp xong

anh định thế nào?"

Cố Nhĩ Thăng vuốt ve mái tóc cô, không chút để ý, đáp lời: "Sẽ ở lại thành phố B."

Tang Yếu Miếu nhìn xuống sự vui vẻ đang tràn ngập: "Bên ngoài có rất nhiều đại học danh tiếng đang chờ anh đến đó."

"Không có biện pháp, trong nhà có một hũ dấm, không dám chạy xa." Cũng sợ có đứa con trai nào đó đem cái hũ dấm này đi mất.

"Hừ." Tang Yếu Miếu khinh thường mà kháng nghị một tiếng, nhìn phòng tắm, lại nhớ tới cảnh cấm trẻ em xem chiếu nay...

Thân mình mềm mại của Tang Yếu Miếu quán lấy thân thể Cố Nhĩ Thăng, cố gắng đốt lên ngọn lửa dục vọng trong anh.

Thật là càng ngày càng lớn mật.

Cắn nát vành tai anh, Tang Yếu Miếu thổi khí, đưa ra đề nghị:

"Em muốn ở bên trên."

=====

Ad đi chơi về bị say xe, nôn mửa không chịu nổi. (•_•)

Quà chỉ có mấy cái ảnh này thôi.

Mọi người có đoán được ad đi chơi ở đâu không

Mọi người có đoán được ad đi chơi ở đâu không?

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 18: Em Muốn Cắn Vào Mông Anh

Cố Nhĩ Thăng: “Hiện tại, em đang ở trên đó thôi.”

“...”

Tang Yếu Miếu nói được làm được, ng ưỡn dậy chống hai tay lên cạnh sườn Cố Nhĩ Thăng, còn ác ý câu dẫn liêm liêm môi: “Hắc hắc, đại gia ta tới sủng hạnh nhà người!”

Ánh mắt Cố Nhĩ Thăng tối lại, thả lỏng thân mình rồi từ từ luồn tay vào trong áo cô, sờ soạng quanh bụng, tiến dần lên hai luồnng đ ầy đặn...

Tang Yếu Miếu hơi ngượng, đưa mông xuống, cọ cọ vào vật đang dựng đứng dưới thân anh, vẻ mặt đắc ý: “Anh hai, sớm vậy mà đã cương lên rồi, em còn chưa bắt đầu đâu.”

Nháy mắt mỉa mai. Đột nhiên, cái người đang nằm bên dưới bỗng ưỡn người lên, ngậm lấy một bên nhũ hoa của cô — —

“Hương hương.”

Chỉ một thoáng, hô hấp của Cố Nhĩ Thăng liền trở lên nặng nề, khoe mắt chồm đỏ ng ầu.

Tang Yếu Miếu làm bộ không thấy, học động tác thường ngày mà anh vẫn hay trêu chọc mình, đùa bỡn hai đầu ti của anh, vừa xoa bóp, vừa cúi đầu ngậm liếm, rồi cắn nhẹ một phát.

Cô không mặc nội y bên trong nên Cố Nhĩ Thăng chỉ cần rũ mắt xuống là có thể nhìn thấy hai khoả ngực trắng nõn, đ ầy đặn. Trông thật đáng yêu!

Hơn nữa, Tang Yếu Miếu không hề kỹ xảo mà đùa bỡn đầu v* anh, khiến Cố Nhĩ Thăng suýt nữa chịu không nổi, muốn đứng dậy, rồi lại bị cô đè ép trở về “Anh hai đừng nóng vội nha!”

Tang Yếu Miếu lưu loát cởi đi áo váy đang mặc, thân thể trần trụi trơn bóng, mềm mại cứ thế lọt vào tầm mắt của Cố Nhĩ Thăng.

Nụ hồng điểm trên đỉnh nhũ tuyết trắng, bụng nhỏ xinh xắn, đến rốn cũng đáng yêu, ngọn tóc rũ xuống lướt qua da thịt anh, hầu kết Cố Nhĩ Thăng không an phận mà lăn lộn, phân thân càng trướng đau lợi hại.

Tang Yếu Miếu hơi hơi nâng mông lên, bàn tay của hai người đan vào nhau, cô muốn trực tiếp ng* xuống, nhưng không biết thế nào mà không thể tìm đúng vị trí.

côn th* t nóng bỏng đã thấm ướt bởi dịch mật, ma sát với cánh hoa, nhưng lại chưa được thỏa mãn đi vào hoa huy* t ấm áp.

Tang Yếu Miếu bẹp miệng ủy khuất: “Anh ... Vào không được nha...”

Cố Nhĩ Thăng nghe mà tê dại cả người, duỗi tay đỡ lấy eo cô, nhắm trúng đích một phát liền thâm nhập!

“A! Đi vào!”

Nháy mắt bị dị vật nhét đầy khiến chút nữa thì Tang Yếu Miếu ngã xuống. Cảm giác như có một dòng điện chạy qua từng mạch máu, cơ bắp Cố Nhĩ Thăng căng cứng lại, khoái cảm lan tràn khắp cơ thể, mạnh mẽ áp xuống làm cho cô kêu lên những tiếng rên rỉ mê người.

“Anh hai... A... A...” Cho dù eo rất đau, Tang Yếu Miếu vẫn cố sức lắc lư mông, muốn côn th* t đi vào sâu hơn, mị thịt cắn chặt lấy dương v* t, như muốn dính mãi không rời.

Cố Nhĩ Thăng nhăn nhó, gân xanh nổi lên, không chế thân thể để Tang Yếu Miếu có thể tùy ý trên cơ thể anh hoạt động, mỗi lần ra vào đầu khiến

bầu vú dập dềnh lên xuống, mồ hôi thấm đẫm trên da thịt, biểu tình vừa thẹn thùng vừa phong đăng. Đây là Lại Lại của anh!

Loại cảm giác này làm thỏa mãn lòng chiếm hữu trong con người Cố Nhĩ Thăng, Tang Yếu Miếu không biết ý nghĩ của anh, thỉnh thoảng nói ra một câu đánh vỡ không khí yên tĩnh.

“Anh hai.... Em muốn cắn vào mông anh.”

“À?” Trong mắt Cố Nhĩ Thăng chợt loé, đột nhiên anh xoay người đặt Tang Yếu Miếu dưới thân, “Nói lại lần nữa?”

Vị trí hai người thay đổi, nhưng cơn th* t thì vẫn không rút ra, hoa huy* t bị cơn th* t luân động xoay một vòng càng thêm kích thích, tràn ra âm dịch, cũng đưa Tang Yếu Miếu lên cao trào.

“Không nói... Không nói... A a... A tới rồi tới rồi... sướng quá a!”

Cố Nhĩ Thăng không để ý tiểu huyết cao trào, sau khi ổn định cơ thể hai người, tìm được thế chủ động liền dùng dương v* t ra vào. Thân mình Tang Yếu Miếu còn đang run rẩy trong dư vị của cao trào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì hưng phấn, tiểu huyết thất chặt lấy cơn th* t.

“Vừa rồi còn dám nói, sao giờ không nói nữa? Hừm?!”

“A... A... em sai rồi...”

Tang Yếu Miếu tự giác nâng eo phối hợp với động tác của anh, tiếng "phụt phụt" phát ra từ chỗ giao hợp của hai người khiến cho không khí trở nên đậm đặc hơn bao giờ hết.

Tốc độ va chạm ngày càng nhanh, không hề ngừng nghỉ, điên cuồng như muốn hoà hai thân thể vào làm một, cơn th* t mạnh mẽ ra vào, mỗi lần luân động là mỗi lần cơn th* t trêu sáo đến tận hoa tâm.

Trải qua một hồi sóng gió mãnh liệt, mặc kệ hoa huy* t Tang Yếu Miếu kẹp chặt đến đâu, vẫn khiến cơn th* t Cố Nhĩ Thăng càng nóng bỏng hơn,

càng trưởng hơn, theo đó mỗi lần côn th*t đi ra luôn có tia mật dịch thừa dịp chảy xuống, ướt một mảng da giương.

“Anh hai... Anh hai..”

“Kêu nữa đi!” Cỗ Nhĩ Thăng vừa nghe Tang Yếu Miếu ngâm nga lên lời liền như nhận thêm kích thích, so với bất kỳ âm thanh khác càng khiến anh ra vào mạnh mẽ hơn.

Tang Yếu Miếu theo lời làm theo, âm thanh rên rỉ kết hợp với tiếng côn th*t va chạm tiểu huyết khiến cho không gian bốn phía trở lên dâm mỹ dị thường.

Quy đầu trong hoa huy*t bành trướng, Cỗ Nhĩ Thăng cảm thấy không sai biệt lắm, mãnh liệt ra vào, được mấy chục lần, côn th*t liền run lên, đưa anh cùng Tang Yếu Miếu đến đỉnh cao của dục vọng.

...

Sau cao trào, hương vị hoan ái nồng đậm lan tràn trong căn phòng, phải mở cửa sổ mới khiến chúng bớt đi.

“Mệt mỏi quá đi, không bao giờ ở bên trên nữa.” Tang Yếu Miếu không thể chống đỡ nổi nếu cứ làm trong tư thế này, cô nghĩ mình sẽ có ngày mất sức, ngã xuống do túng dục quá độ.

Cỗ Nhĩ Thăng néo néo cánh mộng đàn hồi của cô, nghĩ đến vừa rồi Tang Yếu Miếu đưa ra yêu cầu muốn cắn mộng anh, không khỏi cười nhạo, em gái anh không hiểu suy nghĩ cái gì trong đầu à?

Tang Yếu Miếu cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, cô hình như mơ hồ nghe được Cỗ Nhĩ Thăng đang nói cái gì đó, nhưng lại chẳng nghe rõ cái gì cả.

“Ai...” Cỗ Nhĩ Thăng nhẹ nhàng vỗ về cô đi vào giấc ngủ, quyết định lặp lại một lần: “Ở bên trên, có thể làm thêm một lần nữa.”

Anh rất thích.

=====

Chap ngắn không phải do editor, là của tác giả. (~>_<~)

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 19: Muốn Làm Gì Thì Làm

Tính thời gian thì đã được sáu tháng kể từ lần đi chơi biển.

Tang Yếu Miếu và Cố Nhĩ Thăng không hề nghỉ ngơi đủ hai ngày, ngày hôm sau bọn họ ở trong phòng tắm mây mưa một phen liền nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Bởi vì không muốn lại ngẫu nhiên gặp lại đám người Ngô Tử Hào.

Kể từ sau chuyến đi đó, Ngô Tử Hào liền khôi phục thái độ lạnh nhạt như trước kia đối với Tang Yếu Miếu, cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn lên.

Mấy ngày này là kì thi khảo sát của học sinh cao tam, Tang Yếu Miếu được nghỉ ở nhà, cảm giác thật buồn chán quá đi mất.

Cố Nhĩ Thăng tham gia kì thi nên Cố Dao và ba Tang bớt chút thời gian ở nhà.

Rõ ràng vẫn luôn thờ ơ, không quan tâm, mà lúc này lại ân cần để ý, không biết có ý gì.

Từ trước đến nay, quan hệ của cô với Cố Nhĩ Thăng đều như nước với lửa, cho nên cả tư cách đi động viên anh thi tốt cũng không có.

Còn cách ngày thi đại học hai ngày, Cố Nhĩ Thăng đã thi xong kì khảo sát, Cố Dao và ba Tang lấy lí do công việc, vội vàng rời khỏi thành phố B.

Buổi tối ngày thi cuối cùng của kì thi lên đại học, Tang Yếu Miếu vào phòng Cố Nhĩ Thăng, ngồi trên giường chơi điện thoại, chờ anh về

Ai biết chơi thế nào, thành ra cứ như vậy mà ngủ quên.

Cố Nhĩ Thăng về nhà, vốn định về phòng trước để thu thập ít đồ rồi đi tìm Tang Yếu Miếu, nhưng khi bước vào phòng anh liền sửng sốt.

Tang Yếu Miếu đang nằm trên giường anh ngủ ngon lành, tóc buông xõa, làn da trắng nõn hơi phớt hồng, tư thế ngủ vẫn xấu như trước, váy ngủ bị cuốn lên tận hông, lộ ra eo nhỏ cùng hai cánh mông căng tròn.

Lần này vẫn là quần lót màu hồng nhạt.

Cố Nhĩ Thăng cảm giác như trải qua mấy đời, bây giờ nghĩ lại thì tự hỏi, không phải quan hệ của anh và Tang Yếu Miếu bắt đầu biến đổi từ chính hình ảnh này sao?

Nhưng địa điểm không giống nhau, cái gì cũng đều không giống nhau.

Khóe miệng Cố Nhĩ Thăng mỉm cười, nhẹ nhàng lên giường, nằm nghiêng bên cạnh Tang Yếu Miếu.

Bên cạnh hơi lún xuống, Tang Yếu Miếu nhắm mắt, mơ màng mở mắt, nhìn thấy Cố Nhĩ Thăng, cô ngây ngô cười, tiến sát vào lồng ngực ấm áp của anh:

"Anh đã trở lại nha."

"Ân."

Cố Nhĩ Thăng ôm cô trong chốc lát, liền đi vào phòng tắm, lúc đi ra thì Tang Yếu Miếu đã ngủ.

Mấy ngày nay anh cũng rất mệt, lên giường liền ôm chặt lấy Tang Yếu Miếu, hai người cái gì cũng không hề làm, cứ như vậy lặng lẽ mà ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Một đêm vô mộng.

*

Cố Nhĩ Thăng tuy rằng đã tốt nghiệp, nhưng Tang Yếu Miếu vẫn là học sinh, năm nay lên cao tam, cho nên thời gian hai người gặp mặt nhau ít đi rất nhiều.

Cứ như vậy thiếu vắng mất một người đi học cùng, trường học phá lệ trở nên trống trải. Mà đối với Tang Yếu Miếu mà nói, không có Cố Nhĩ Thăng, thời gian học ở trường trở lên đặc biệt lâu.

Việc bảo mật quan hệ của hai người đầu rất tốt, phòng chừng toàn khối học thì chỉ có Ngô Tử Hào và Phùng Dao biết.

Ngô Tử Hào là không muốn nói, sợ mất mặt, bởi vì Tang Yếu Miếu đã từng theo đuổi hắn.

Còn lại thì Phùng Dao đã đáp ứng Tang Yếu Miếu sẽ không nói, nhưng việc này cũng không thể ngăn cản việc cô ấy vui vẻ khi người gặp họa: "Miếu Miếu, Cố Nhĩ Thăng tốt nghiệp, cậu không sợ hắn ta sẽ có tình mới à?"

Tang Yếu Miếu đang vẽ tranh trên bản giấy lớn, không ngẩng đầu lên, đáp lời: "Hắn còn sợ tôi có tình mới đó! "

Đối với việc này Tang Yếu Miếu không có chút lo lắng nào, uy hiếp duy nhất là Lôi Tử Đông thì đã ra nước ngoài du học rồi, đã rời khỏi thành phố B thì còn cơ hội nào có thể tiếp xúc với Cố Nhĩ Thăng chứ.

Chính bởi vậy, cô ta sẽ tạm thời cắt đứt liên lạc với đám người Lance, 5 năm sau trở về thành phố B, cốt truyện mới tiếp tục được xảy ra.

Vì vậy cô chỉ cần cố gắng chăm chỉ học tập, nâng cao thành tích, đến kì thi đại học thì phải đỗ được trường Cố Nhĩ Thăng đang theo học là ok -- chỉ là thật sự rất khó.

Tang Yếu Miếu lại không nghĩ rằng, đến cuối cùng thì cô còn chưa kịp thi thì đã giống như Lôi Tử Đông, đều bị tiễn ra nước ngoài.

*

Thật vất vả chờ tới ngày nghỉ, Tang Yếu Miếu hưng phấn như mình đã được tốt nghiệp vậy.

Trong đêm trước ngày đi chơi, cô thu thập đồ đạc đầy đủ, còn chủ động giúp Cố Nhĩ Thăng sắp xếp hành lý.

Bởi vì gần đây ba Tang và Cố Dao thường xuyên về sớm, nên còn chưa đến 10 giờ tối, Tang Yếu Miếu đã bị Cố Nhĩ Thăng thúc giục trở về phòng mình.

Trước khi mở cửa, Cố Nhĩ Thăng lại luyến tiếc, lôi kéo Tang Yếu Miếu hôn tới hôn lui, gặm cắn cô một phen, rồi ngửi đủ mùi hương trên cơ thể mới chịu buông cô ra.

Tang Yếu Miếu nhìn tay anh đang dấn tiến vào áo ngủ của cô, thờ dõn dập ngăn cản: "Anh hai, anh nhìn một chút, nghỉ ngơi hai ngày tới, đi ra ngoài rồi thì anh muốn làm gì thì làm."

Cố Nhĩ Thăng cười: "Muốn làm gì thì làm là như thế này. Đúng không?"

"Em đây mặc kệ, đã nói là..."

Tang Yếu Miếu vừa nói vừa mở cửa ra, nhìn bên ngoài có người đang đứng, sắc mặt trắng bệch.

Là Cố Dao.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 20+5 Năm

Tang Yếu Miếu kéo bàn tay của Cố Nhĩ Thăng đang nghịch loạn trong áo mình ra, muốn giải thích với Cố Dao, nhưng lại không biết mở miệng nói như thế nào.

Cô cảm nhận được nhịp tim đang đập thình thình trong lồng ngực mình.

Đột nhiên có một lực kéo cô về phía sau, Cố Nhĩ Thăng chặn lại tầm mắt cô.

“Mẹ.”

Ngữ khí bình tĩnh, không hề hoảng loạn vì bị phát hiện, Cố Dao từ khiếp sợ ban đầu đến khi nhìn thái độ dừng dừng của Cố Nhĩ Thăng, phút chốc bình tĩnh lại. Bà không có bất cứ động tác gì, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

“Hai anh chị mau cùng tôi xuống lầu.”

Tang Yếu Miếu nắm chặt góc áo phía sau của Cố Nhĩ Thăng, tay run run. Mà Cố Nhĩ Thăng lại chắn hết tầm nhìn của cô, nên cô chỉ nghe được lời nói của Cố Dao, sau đó là tiếng bước chân xa dần.

"Anh..."

Cố Nhĩ Thăng nghe âm thanh run rẩy của Tang Yếu Miếu, anh xoay người ôm lấy cô, tựa cằm lên đầu cô, an ủi: “Đừng sợ.”

Hai chữ thôi cũng giúp Tang Yếu Miếu đang trong hoảng loạn tìm lại sự bình tĩnh, nhịp tim cũng yên ổn không ít, cô xoa xoa lòng bàn tay, tất cả

đầu là m òhôi lạnh, Cỗ Nhĩ Thăng giúp cô lau khô hai tay, xong hai người mới đi xuống.

Phòng khách, có cả Tang Trăn Vinh.

Tang Yếu Miếu là nhân vật xuyên không, hơn nữa ba Tang lại thường xuyên không ở nhà, cô căn bản không có thời gian thân cận với ông, càng đừng nói đứng trước ba Tang thể hiện dũng khí.

Nỗ lực tự trấn định trái tim, nhưng thẳng đến khi ng ồi xuống, cô cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn Tang Trăn Vinh.

Tang Trăn Vinh đã ngoài 40 tuổi, ngày thường vẫn hay bảo dưỡng hợp lý nên nhìn ông cứ như mới hơn 30 tuổi vậy, có lẽ ông rất thương Tang Yếu Miếu nên không tỏ vẻ quở trách cô.

Nhưng cả hai đều không biết, chính Cỗ Dao đã khiến Tang Trăn Vinh ngậm miệng không đề cập tới sự tình giữa hai người, mà chuyển hướng sang việc học hành của Tang Yếu Miếu.

“Lại Lại, ba ba xem thành tích học tập của con, nếu tham gia kì thi đại học thì khả năng đỗ sẽ không cao cho lắm, cho nên ba ba tính an bài con xuất ngoại du học mấy năm, con cảm thấy thế nào?”

Nếu sự tình này không phát sinh, thì Tang Trăn Vinh vẫn quyết định đưa Tang Yếu Miếu ra nước ngoài học tập, bây giờ chỉ là khiến nó xảy ra nhanh hơn mà thôi.

Ngày thường, ông và Cỗ Dao không đủ chú ý tới hai đứa, nên giờ cũng không thể đi răn dạy bọn chúng được, chỉ đành dùng chính sách dụ dỗ.

Cỗ Nhĩ Thăng đã tham gia kì thi đại học hơn nữa thành tích lại rất tốt, khẳng định có thể đậu đại học danh tiếng, mà Tang Yếu Miếu thì ngược lại, cách hay nhất là đưa cô đi du học, cũng vừa vắn tách cô và Cỗ Nhĩ Thăng ra.

Tang Trăn Vinh tin tưởng, Tang Yếu Miếu và Cố Nhĩ Thăng chỉ là nhất thời xúc động, thời gian có thể hòa tan hết thảy, cho nên ông không quá lo lắng.

Ông nói với khẩu khí thương lượng, nhưng Tang Yếu Miếu biết, đây là quyết định không thay đổi.

Cô nhìn Cố Nhĩ Thăng, một lát sau, gật đầu đáp ứng.

Nếu li lâu mạng phản kháng thì cũng chẳng có kết quả tốt gì, đây có lẽ là giải pháp tốt nhất.

Hai tay Cố Nhĩ Thăng rũ xuống, nắm thành quyền, anh nghĩ đến bản thân mình không hề có thực lực gì để chống đối lại Tang Trăn Vinh, cho nên từ đầu tới cuối đầu không mở miệng.

Rõ ràng từ trước đến nay anh luôn coi bọn họ là người xa lạ, vậy thời điểm này anh có thể có ý kiến gì? Hai người đầu là chim chưa đủ lông đủ cánh, sau lưng lại không có gì chống đỡ, cũng không thể hứa hẹn trước tương lai, không bằng chờ đến khi có đủ thực lực thì họ sẽ đường hoàng chính chính ở bên nhau.

Đây cũng là lần đầu tiên, Cố Nhĩ Thăng thống hận chính mình thật nhỏ bé.

Kế hoạch đi chơi rốt cuộc cũng đổ vỡ trong sự xa cách.

****

5 năm sau.

Tang Yếu Miếu một lần nữa bước chân lên thành phố B này, có chút hoảng hốt.

Cô đã trở lại.

Trong 5 năm này, cô chưa từng về nước lần nào, ban đầu mỗi tuần đầu liên lạc với Cố Nhĩ Thăng, rồi thành mỗi tháng gọi cho nhau một lần, về

sau càng ít đi, rồi không còn bất cứ liên hệ gì nữa.

Nhưng cô vẫn luôn dõi theo sự nghiệp của Cố Nhĩ Thăng, bởi chỉ cần lên mạng là biết anh thành công như thế nào.

Thân phận của Cố Nhĩ Thăng đã không còn là một học sinh bình thường năm ấy, không dựa vào quyền thế của Tang gia, anh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, gần gần hai năm đã khiến cho Cố thị có một chỗ đứng vững vàng ở thành phố B.

Làm được điều này đối với người khác là rất khó, nhưng đây là thế giới trong tiểu thuyết, hơn nữa đối tượng lại là Cố Nhĩ Thăng, không có gì là không xảy ra được.

Trong lòng Tang Yếu Miêu có chút thấp thỏm, cô không biết quan hệ giữa mình và Cố Nhĩ Thăng đến tột cùng là cái gì, là huynh muội? Hay là tình lữ?

Năm đó bị Cố Dao bắt gặp, cô mơ hồ cảm giác hai người đã bị ngăn cách bởi bức tường vô hình, hướng chi gần hai năm không có liên hệ, nói không chừng giờ còn lại cũng chỉ là "cảnh còn người mất".

Cô cũng không biết hiện tại cốt truyện đã phát triển tới đâu, Lance và Lôi Tử Đằng có hay không gặp lại?

5 năm trước chẳng qua chỉ là hồi ức trong tiểu thuyết [tất cả mọi người yêu ta], cốt truyện chân chính xảy ra là hiện tại, khi Lôi Tử Đằng gặp lại Lance, nối lại tình xưa.

Mà Cố Nhĩ Thăng lại gặp mặt Lôi Tử Đằng trước Lance, có đoạn thời gian theo đuổi cô ta, nhưng vẫn thất bại như thời học cao trung, bại dưới tay Lance.

Chỉ nghĩ đến khả năng Cố Nhĩ Thăng sẽ đối xử ân cần với Lôi Tử Đằng thôi, trái tim Tang Yếu Miêu đã cảm giác đau đớn.

Nhưng cô tin tưởng Cố Nhĩ Thăng.

5 năm trước cô rời đi, chính vì tin tưởng Cố Nhĩ Thăng sẽ chờ cô.

Hít sâu nhiều lần, Tang Yếu Miếu mới đẩy hành lý đi hướng xuất khẩu.

Không cần mất sức tìm kiếm, liếc mắt một cái, cô liền thấy thân hình cao lớn đỉnh bạt đang đứng đợi.

Cố Nhĩ Thăng tới đón cô.

Tang Yếu Miếu áp xuống trái tim đang nhảy nhót của mình, bước nhanh tới chỗ anh: “Anh hai...”

“Ân.” Lên tiếng, Cố Nhĩ Thăng vẻ mặt không cảm xúc tiếp nhận hành lý từ trong tay cô, không hề nói chuyện, quay đầu đi thẳng dẫn đường.

“...”

Nhìn bóng dáng Cố Nhĩ Thăng, Tang Yếu Miếu cảm giác lạnh giá toàn thân, thái độ lãnh đạm này khiến cô sợ hãi.

Nhưng cô cũng không dám nói chuyện, mà Cố Nhĩ Thăng lại không mở miệng, hai người cứ như vậy trầm mặc suốt đường đi.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 21: Em Đã Về Rồi

Không về Tang gia, Cố Nhĩ Thăng chở Tang Yếu Miếu đến một căn hộ chung cư ở tầng cao nhất.

Tang Yếu Miếu đổi giày đi vào, không dấu vết mà đánh giá bao quát ngôi nhà này, trong lòng mừng thầm vì rốt cuộc cũng có đề tài nói chuyện, liền quay đầu lại, hỏi:

“Anh hai.... Đây là nhà riêng... Ngô...”

Hành lý ở trong tay "bang" một tiếng bị rơi xuống, Cố Nhĩ Thăng bước một bước lớn đến bên cạnh Tang Yếu Miếu, tay giữ sau gáy cô, mạnh mẽ hôn lên đôi môi nhớ nhung ngày đêm, giống như muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Tang Yếu Miếu chưa kịp chuẩn bị đã bị anh dùng sức hôn lên môi, lùi về sau mấy bước theo quán tính, thấy thế anh liền vươn tay ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, càng muốn đẩy ra thì lực đạo ở tay càng thêm mạnh. Đôi môi mặc sức bị anh xâm chiếm.

“Ừm...”

Môi lưỡi quấn quýt, gần hai phút Cố Nhĩ Thăng mới buông tha đôi môi của cô, chuyển dời đến trên cổ, trên vai, trên xương quai xanh... Mà Tang Yếu Miếu đã không có sức lực phản kháng, hai má ửng hồng, trên cánh môi còn vương lại sợi chỉ bạc lấp lánh ánh nước, hô hấp càng thêm khó khăn, cô ngửa đầu thừa nhận những nụ hôn liên tiếp của Cố Nhĩ Thăng, bất tri bất giác liền có một bàn tay thăm dò vào trong làn váy cô đến nơi giữa hai chân.

Hôm nay Tang Yếu Miếu mặc bộ váy ngắn liền áo, thật là tiện nghi cho bàn tay không an phận của Cố Nhĩ Thăng, ngón tay nhẹ nhàng luồn lách vào trong quần lót, chạm vào hai cánh hoa môi mềm mại.

Có thể là lâu lắm không có làm qua, nên tiểu huyết chậm chạp không tiết ra mật dịch dưới sự kích thích của anh, Cố Nhĩ Thăng cũng không vì vậy mà vội vàng, bàn tay di chuyển trong lớp vải lên thân trên của Tang Yếu Miếu, xẹt một tiếng, bộ váy rơi xuống.

Ngựa quen đường cũ, trơn tru cởi bỏ lớp váy trên người cô, bàn tay sờ lên da thịt mềm lạnh, bao bọc lấy bầu ngực tròn trịa — —

“A...” đầu v* Tang Yếu Miếu là vị trí đặc biệt mẫn cảm, giờ phút này bị xoa nắn dưới những ngón tay tà ác của anh, “Anh hai...”

Vật dưới hạ thân càng thêm sưng to.

Cố Nhĩ Thăng thuận thế đặt cô lên thảm trải nhà mềm mại, đôi tay linh hoạt, trên người Tang Yếu Miếu chỉ còn lại hai phần nội y.

"Ngực Lại Lại giống như lớn hơn rồi."

“...Nào có...” Tang Yếu Miếu thanh tâm quả dục suốt 5 năm, lại nghe được lời nói thô tục của Cố Nhĩ Thăng, đỏ bừng mặt giống như lần đầu tiên nghe thấy.

“Sao còn thẹn thùng như vậy?” Cố Nhĩ Thăng cười khế, áp thân thể mình lên người cô, một bên ngực bị đôi môi anh cắn mút, bên còn lại bị bàn tay vừa xoa vừa niết.

Hai luồng mềm mại thật căng tròn, Cố Nhĩ Thăng búng búng, liền cảm nhận rõ ràng thấy chúng chậm rãi trở lên cương cứng, bên dưới bắt đầu chảy ra mật dịch.

Cố Nhĩ Thăng dùng ngón giữa cắm ngay vào tiểu huyết ướm át, rút ra liền mang theo một ít chất lỏng dinh dưỡng, anh bôi chúng lên một bên ngực,

khiến Tang Yếu Miếu mẫn cảm co rúm lại, chỗ kia lập tức lấp lánh ánh nước một mảnh.

“Lại Lại,” Cố Nhĩ Thăng dùng môi mình miết miết cánh môi cô, “Anh hai muốn ăn bơ bánh kem.”

“Ân? A... A anh hai... Đứng...” Da cảm thô ráp, ma sát với khoả ngực mềm mại còn vương lại chất lỏng đậm mị.

Cái gì bơ bánh kem a?! 5 năm không thấy, Cố Nhĩ Thăng sao lại trở lên đen tối đến vậy...

hoa huy*t đã đủ mật dịch bôi trơn, Cố Nhĩ Thăng vui vẻ chuẩn bị hành động, để một cái gối dựa dưới lưng Tang Yếu Miếu, thừa dịp tiểu huyết mở cửa phun nước li ền đem côn th*t đi vào.

“Ân... Chậm một chút...đau...” Dị vật quá lớn, đột nhiên bị tập kích khiến cho Tang Yếu Miếu toát mồ hôi lạnh.

“Bảo bôi, nhẫn nhẫn.” Như thế nào so với trước kia càng ngày càng chặt?

Cố Nhĩ Thăng cắn răng tiếp tục đi tới, được một hồi, rốt cuộc cũng đỉnh tới hoa tâm.

Bên trong như có hàng trăm cái miệng nhỏ thay nhau cắn mút côn th*t. Cố Nhĩ Thăng động thân, nơi giao hợp chảy ra d*m thủy, đúng là chất bôi trơn hiệu quả giúp côn th*t thuận tiện ra vào.

“A... ưm...a...” Tang Yếu Miếu cong thân mình đón hòa theo mỗi lần Cố Nhĩ Thăng luận động, mặc anh lưu lại trên da thịt mình những dấu vết hồng ngân, dù rất đau nhưng cô không buông cánh tay đang vòng lấy cổ anh.

Không biết có phải ảo giác hay không, Cố Nhĩ Thăng phát hiện anh càng ra sức thì hoa huy*t càng kẹp chặt lấy dương v*t, anh ác ý định quy

đầu tận sâu trong hoa tâm, trêu đùa nói: “Kẹp chặt như vậy, Lại Lại muốn cắn gãy đồ vật của anh hai sao?”

“Không có... A... anh hai... Thật nhanh a...”

Quả nhiên càng kẹp chặt hơn.

Cố Nhĩ Thăng kéo kéo khoe miệng, hung hăng chọc vào điểm mẫn cảm bên trong hoa huy*t, Tang Yếu Miếu nhin không được rên rỉ, đón nhận cao trào!

“A... Ách... anh ... A...”

Bụng dưới gồ lên hình dáng cơn th*t, d*m thủy càng lúc càng nhiều, Cố Nhĩ Thăng nhin xuống xúc động muốn giải phóng dục vọng, lật thân mình Tang Yếu Miếu xuống, nâng mông cô lên.

“Anh hai còn chưa tới đâu, Lại Lại.”

Đêm nay, Cố Nhĩ Thăng muốn Tang Yếu Miếu những năm lần, cuối cùng đến nỗi tinh dịch có chút loãng mới chịu bỏ qua.

...

Xong việc hai người cứ như vậy ôm nhau, nhất thời không gian trở lên tĩnh lặng.

Tang Yếu Miếu cất tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Anh hai.”

“Àn?” Cố Nhĩ Thăng tựa hồ như đang ngủ, đáp lại một tiếng không rõ.

Hơi thở anh thật ấm áp, Tang Yếu Miếu có chút hoảng hốt, cuối cùng thì hai người đã ở bên nhau, dù không biết tương lai ra sao.

“Anh hai?”

“Ân.”

“Anh hai.”

“Ân.”

“Anh hai!”

“...Ân.”

Khoé miệng Tang Yếu Miếu tươi cười, cô cắn cắn lỗ tai Cố Nhĩ Thăng, nhẹ nhàng nói: “Em đã về rồi.”

Cố Nhĩ Thăng cứng người, xê dịch cơ thể xuống dưới, chôn đầu mình vào trong ngực cô, hồi lâu không nói chuyện.

Trên đỉnh đầu đột nhiên có một đôi tay đang sờ loạn, rốt cuộc Tang Yếu Miếu cũng trở về với anh.

Ngạnh một tiếng, Cố Nhĩ Thăng cố gắng ngăn dòng nước mắt đang trực chờ chảy ra.

Cố Nhĩ Thăng nói: “Anh rất nhớ em.”

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh

dtv-ebook.com

Chương 22: Gọi Cảm

Tang Yếu Miếu đã lâu mới được một giấc an ổn như vậy.

8 giờ sáng, mặt trời đã lên khá cao, chiếu ánh nắng từ cửa sổ vào căn phòng, khiến cô dần dần thức giấc.

Không mở mắt, Tang Yếu Miếu theo bản năng vỗ vỗ bên cạnh giường.

Ân... Không ai?

Cưỡng ép đôi mắt buồn ngủ mở ra, Tang Yếu Miếu sửng sốt giây lát, mới hoàn toàn quan sát bốn phía, cô nhẹ nhàng thở ra — — đêm qua không phải mộng.

Đang định xốc chăn rời giường, nhưng vừa đứng lên cô liền quay lại ổ chăn. Bắp đùi còn âm ỷ đau bủn rủn như muốn lấy mạng vậy.

Cũng không biết Cố Nhĩ Thăng đã đi nơi nào, tâm tình Tang Yếu Miếu rối rắm, sau vẫn quyết định xuống giường, ngay sau đó cô liền phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng đang xảy ra....

Bộ váy hôm qua và hành lý đều ở bên ngoài.

Không có biện pháp, Tang Yếu Miếu kéo ngăn tủ ở đầu giường ra, may mắn còn một bộ tây trang cùng áo sơ mi.

“...”Anh trai ngày xưa không ngờ đã đổi sang phong cách tổng tài bá đạo? Quả nhiên thay đổi rất nhiều.

Tang Yếu Miếu xoa xoa cái mũi nhỏ, mới nhớ tới mục đích về nước của mình là học tiếp, nhưng quan trọng là chính cái cốt truyện đã đẩy cô

trở về

Ở trong thế giới tiểu thuyết cũng lâu rồi, cô đã quen sống như vậy, rất nhiều tình tiết truyện cô đã quên sạch, có thể nhớ rõ ràng chỉ còn hai sự kiện. Đó là nữ chủ Lôi Tử Đồng trở về và tai nạn xe cộ của Cố Dao với ba Tang.

Tuy nhiên, trước mắt vẫn chưa cần lo lắng hai cái này, bây giờ cô phải suy nghĩ mặc cái gì để ra ngoài đã.

Tang Yếu Miếu chọn đông chọn tây, cuối cùng chọn lấy một chiếc áo sơ mi trắng có số đo lớn nhất, mặc vào vừa vặn tới đầu gối.

Người ta đều nói nữ nhân khi mặc áo sơ mi trắng của bạn trai là gọi cảm nhất, Tang Yếu Miếu tưởng tượng trong đầu là mỹ cảnh như vậy: lát nữa, Cố Nhĩ Thăng trở về vừa thấy cô liền mê mết, quả thực làm tâm tình càng lúc càng vui sướng.

Ra khỏi phòng, Tang Yếu Miếu đi dạo xem xét toàn bộ chung cư đang ở, cũng chưa tìm được thân ảnh Cố Nhĩ Thăng, chắc chắn anh đã đi ra ngoài, bằng không sao lại không có động tĩnh gì ở trong nhà.

Trang hoàng bên trong chung cư có thể thấy được hình tượng một Cố Nhĩ Thăng ôn hoà, đường cong rõ ràng, màu sắc chủ đạo là màu tối, nhìn qua hơi tẻ lạnh, nhưng Tang Yếu Miếu rất thích phong cách này, có vẻ lãnh khốc.

Ngồi trên sofa chờ đợi một lúc lâu, Tang Yếu Miếu mới nhớ tới bản thân còn chưa rửa mặt, thế là tung tăng chạy vào toilet.

Nhìn hai cái ly súc miệng ở trên giá đặt, Tang Yếu Miếu nhịn không được bật cười, bôi kem đánh răng lên bàn chải, đánh răng, cô nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, càng nhìn càng giống như một đóa ngốc.

“Tang Yếu Miếu, người thật là không cứu được rồi.” Cô lầm bầm.

Đang đánh răng, Tang Yếu Miếu nghe thấy âm thanh mở cửa truyền đến, kích động cô liền xông ra ngoài trong khi miệng còn dính đầy bột kem.

“Anh hai!”

Xách theo một túi bữa sáng, Cố Nhĩ Thăng: “...”

Trong mắt anh, lúc này Tang Yếu Miếu mặc một chiếc áo sơ mi rộng dài, che hết những đường cong thân mình, chỉ lộ ra một đôi chân thẳng tắp, trắng nõn, bên dưới thì đi dép lê màu đen...

Hơn nữa bên miệng Tang Yếu Miếu còn một vòng bột kem, trông thật giống con Husky, anh rất khó cảm thấy cô gợi cảm, ngược lại cảm thấy cô như một tiểu hài tử trộm mặc quần áo người lớn.

Trong lòng rất muốn cười, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ trấn định, Cố Nhĩ Thăng đặt túi đồ ăn sáng lên bàn, nói một câu: “Đánh răng xong thì nhanh ra ăn bữa sáng.”

Tang Yếu Miếu cười tủm tỉm gật đầu, ngoan ngoãn trở lại phòng tắm.

Cố Nhĩ Thăng lấy đồ ăn từ trong túi ra, sắp xếp xong mọi thứ thì nghe tiếng “Tháp tháp tháp”, Tang Yếu Miếu chạy tới.

“Anh hai, em trông gợi cảm không!” cô đứng trước mặt Cố Nhĩ Thăng, mặt là sự mong mỏi được khen.

Mặt mày Tang Yếu Miếu đã sạch sẽ, đẹp rạng ngời, nhưng cái chính là áo sơ mi quá rộng, cô mặc vào có chút vụng về.

Cố Nhĩ Thăng bẹo bẹo khuôn mặt mềm mại, còn vương hơi nước lạnh lẽo, anh ăn ngay nói thật: “Có điểm ngốc.”

Tang Yếu Miếu đang muốn gật đầu khẳng định lời tán dương của anh, nghe xong câu nói, tươi cười cứng đờ, hất cái tay đang sờ loạn trên mặt mình ra: “Cái gì chứ? Ai cho anh chạm vào mặt em?!”

Nói trở mặt liền trở mặt.

Cố Nhĩ Thăng không sợ, trong mắt tràn ngập sự ôn nhu, tiếp tục bẹo bẹo hai má của cô: “Em như thế nào anh đều thích.”

“...Ăn bữa sáng đi.” Tuy rằng cảm giác không được đúng cho lắm, nhưng cũng đủ để thoả mãn tâm tình Tang Yếu Miếu.

Hai người không nói chuyện khi đang ăn cơm, chỉ có tiếng nhai nuốt đồ ăn và tiếng bát đĩa va chạm. Đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa phá vỡ không gian tĩnh lặng.

“Ai vậy?” Tang Yếu Miếu cầm chiếc đĩa hỏi.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 23: Lôi Tử Đồng

Cố Nhĩ Thăng gấp một cái bánh bao nhân trứng sữa vào trong chén của Tang Yếu Miểu, mới nói: “Không biết.”

Anh đứng dậy đi mở cửa, Tang Yếu Miểu ưỡn cao cổ lên xem, là nhân viên chuyên phát nhanh.

Giao hàng là một cái bao đựng khá lớn, Cố Nhĩ Thăng đem nó đặt lên bàn trà, Tang Yếu Miểu cũng lười đi hỏi bên trong là thứ gì, tiếp tục ăn bánh bao của cô.

Ăn ăn, Tang Yếu Miểu động tác nhai nuốt chậm dần lại.

Cố Nhĩ Thăng cúi đầu nhìn bát cháo, có chút bất đắc dĩ cười: “Muốn nói gì thì nói đi.”

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Tang Yếu Miểu có chút chột dạ mà mở miệng: “Anh hai, anh... có gặp lại Lôi Tử Đồng không?”

“Anh phát hiện,” Cố Nhĩ Thăng buông chiếc đũa, “Em đặc biệt chú ý Lôi Tử Đồng, 5 năm trước cũng vậy, 5 năm sau cũng vậy.”

“Nào có!” Tang Yếu Miểu theo bản năng phản bác, “Chỉ... Hỏi một chút thôi mà.” Nói đến mấy chữ đằng sau, thanh âm càng ngày càng yếu.

Cố Nhĩ Thăng không có hứng thú đi truy hỏi đến cùng, múc một muỗng cháo đến bên miệng Tang Yếu Miểu, nhìn cô ăn xong mới trả lời: “Không có.”

“Ngô ngô? (không có?)”

Cố Nhĩ Thăng nhướn mày phong: “Không gặp lại rất kinh ngạc sao? Năm đó nhà cô ta xảy ra chuyện, ngay sau đó liền biến mất, anh không gặp gỡ là bình thường? Hay.... Anh cần phải gặp gỡ mới đúng? ”

“...Không có đâu, anh hai... mau múc cho em một muống cháo nữa.” Tang Yếu Miếu không dám hỏi lại, đối thoại cùng với vai ác có chỉ thông minh cao thật là cô chỉ biết cúi đầu chịu thua, đáng sợ, sau lưng có chút lạnh lẽo.

*

Ăn xong bữa sáng, Cố Nhĩ Thăng liền đi đến công ty.

Vì Tang Yếu Miếu, anh đã đến muộn một giờ. Mà Tang Yếu Miếu mới vừa về nước, không có tâm trạng làm việc gì, đành ở nhà đợi anh về.

Tang Yếu Miếu xuất ngoại học chuyên ngành quản lý khách sạn do ba Tang chọn sẵn, mục đích là để "con kế nghiệp cha", nhưng cô không thích học cái này, cảm thấy hứng thú với nghề phát thanh hơn.

Chờ buổi tối Cố Nhĩ Thăng trở về rồi tham khảo ý kiến anh.

Nằm liệt trên sofa không nhúc nhích, Tang Yếu Miếu chơi di động một lát, mới đứng dậy, kéo hành lý vào trong phòng ngủ mở ra, sắp xếp từng bộ quần áo vào tủ, đủ loại từ màu sắc lòe loẹt đến đơn điệu, được cái khá hài hòa.

Chọn cho chính mình một bộ váy khá là hoa hòe kết hợp với giày cao gót, Tang Yếu Miếu nhanh chóng bước ra khỏi nhà.

Lâu như vậy không trở về thành phố B, không đi dạo, sao được?

Nhưng đi dạo, không ngờ, Tang Yếu Miếu lại gặp ngay cái người mà 5 năm Cố Nhĩ Thăng còn chưa đụng mặt, Lôi Tử Đồng.

Tang Yếu Miếu đầy đầu mờ mịt: “...”

Rốt cuộc cô ta làm bằng gì vậy? Nam châm hút người à?

...

Vừa bước ra ngoài, Tang Yếu Miếu đã cảm nhận được cái nóng bức gay gắt.

Ngày hôm qua lúc phi cơ hạ cánh là lúc trời sắp tối, nên cô chưa cảm nhận rõ nhiệt độ nơi đây, hiện tại thì càng rõ ràng, rất nóng, thậm chí cô có ảo giác như mình sắp bị nhiệt nung nóng chảy.

Cách toà chung cư mấy mét là một quán cà phê nhỏ, Tang Yếu Miếu trước nhìn danh sách đồ uống trên cao, xác định cô sẽ uống trà sữa, liền trả tiền rồi đi vào bên trong quán chờ uống. Điều này khiến cho cô không chú ý tới nhân viên quán là Lôi Tử Đằng.

Cho nên đến khi Lôi Tử Đằng mang trà sữa đặt ở trước mặt cô, cô mới run tay đón nhận, suýt nữa thì làm rơi cả cốc trà sữa.

“...Nữ” nuốt vào chữ “Chủ” đằng sau, Tang Yếu Miếu vội sửa miệng, “Lôi Tử Đằng?”

Kỳ thật tại thời điểm Tang Yếu Miếu tiến vào, Lôi Tử Đằng liền chú ý tới cô.

Tang Yếu Miếu một chút cũng không thay đổi, khuôn mặt đào hoa phong cảnh vô hạn, mà cô ta lại không phải là Lôi Tử Đằng trước kia.

5 năm trước trong nhà gặp phải khủng hoảng kinh tế, khiến cho cô ta đang đứng trên tầng mây bị kéo xuống vùng bùn đen tối, phải chạy trốn cùng mẹ mình sang thành phố khác tránh phiền phức, còn phải ăn nhờ ở đậu. Hiện tại, cô ta trở lại thành phố B một lần nữa, nhưng không có bằng cấp gì nên phải làm công việc vất vả này để nuôi sống bản thân.

Nhìn người đối diện, khi bước vào ngay cả một ánh mắt đều không chú ý tới cô ta, trong lòng thật hụt hẫng. Nhưng cô ta không thể biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nhìn Tang Yếu Miếu khi nhận ra cô ta thì có vẻ rất kinh ngạc, cô ta nỗ lực không cho chính mình nghĩ nhiều, mỉm cười điêu luyện: “Là em sao, Miếu Miếu.”

Tang Yếu Miếu sờ sờ cốc trà sữa có vài giọt nước li ti lành lạnh, vừa xấu hổ vừa khách sáo, nói một câu: “Vậy có muốn ng ấ xuống tâm sự hay không?”

Cô nghĩ Lôi Tử Đ ồng sẽ tiếp tục công việc của mình, khẳng định sẽ cự tuyệt cô, chỉ là không nghĩ tới Lôi Tử Đ ồng cư nhiên gật đầu, r ấ ng ấ xuống đối diện mình.

Tang Yếu Miếu phát hiện bản thân vẫn chưa đuổi kịp suy nghĩ của những nhân vật trong tiểu thuyết này, mỗi người một kiểu.

Ở văn phòng làm việc, Cố Nhĩ Thăng: “Hất xì!” Anh nghĩ Tang Yếu Miếu đang nhớ mình, Cố Nhĩ Thăng cười vui vẻ, khiến cho nhân viên báo cáo sợ tới mức suýt bị trẹo cổ.

Lôi Tử Đ ồng ng ấ xuống, đi thẳng vào vấn đề “Em cùng Cố Nhĩ Thăng... Thế nào?”

Tang Yếu Miếu trong lòng lộp bộp một tiếng, vừa hỏi, hỏi luôn Cố Nhĩ Thăng, chặc chặc chặc.

Tận lực nở nụ cười hi ền lành, cô uống một chút trà sữa mát lạnh, làm cả tinh thần và thể xác thoải mái hơn: “Khá tốt a, chúng em còn ở bên nhau.”

“Phải không... 5 năm, cũng không dễ dàng.”

Câu này là có ý gì chứ, chẳng lẽ phải chia tay mới hợp lẽ thường. Tang Yếu Miếu âm thầm chửi rửa, quyết định phản kích: “Chị cùng Lance, còn có liên hệ?”

Đã đọc hết cuốn truyện này, Tang Yếu Miếu như thế nào không biết Lôi Tử Đ ồng đã không từ mà biệt, rời khỏi Lance? Không chỉ có như thế, cô còn biết, sau khi gặp lại, Lance còn cố ý làm khó dễ Lôi Tử Đ ồng, dần dà tình yêu lại bùng cháy trở lại. Cô hỏi như vậy, thu ần túy là muốn rời chủ đề nói chuyện đi thôi.

Lôi Tử Đồng nghe xong, nháy mắt mặt trở lên trắng bệch, thân mình lung lay như sắp đổ, cô ta rũ mắt nhìn mặt bàn, âm thanh khàn khàn cất lên: “Là chị phải xin lỗi anh ấy.”

Tang Yếu Miêu cảm thấy cô vẫn nên bảo trì trệ mặc, ân oán giữa nam nữ chủ cô không có hứng thú.

Hai người đối diện không có gì để nói, lát sau có khách nhân tới, Lôi Tử Đồng vội vàng rời đi.

Bằng tốc độ nhanh nhất, Tang Yếu Miêu uống hết lượng trà sữa còn lại, chào một tiếng với Lôi Tử Đồng rồi nhanh chóng rời khỏi.

Cô không bao giờ muốn đi vào nơi này!

Nhưng trong lòng Tang Yếu Miêu rõ ràng, Lôi Tử Đồng nhất định sẽ còn xuất hiện, nhưng cô không nghĩ tới ngày hai người gặp lại sẽ nhanh tới vậy.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 24: Lại Lại Của Anh

Sau khi rời khỏi tiệm cà phê, tâm tình Tang Yếu Miếu nhất thời uể oải, vừa ra cửa liền đâm trúng họng súng, khiến cho hứng thú đi dạo phố của cô tiêu tan không còn một mảnh.

Đi dạo một hồi, cái gì cũng chưa mua được, Tang Yếu Miếu quyết định trở về chung cư.

Loại thời tiết này ra cửa chỉ thêm một sức? Ngồi đi đâu hoà, ăn dưa hấu và xem TV mới đúng là cuộc sống mỹ diệu!

Tang Yếu Miếu thay quần áo, vừa ăn vừa xem phim, không đến nửa giờ liền ngã ra sofa, ngủ thiếp đi.

Đêm qua, cô bị lẫn lộn đến đêm khuya mới ngủ, lại thêm trí não vẫn chưa nghỉ ngơi do lệnh giờ giữa hai đất nước.

Ngủ một giấc, liền ngủ tới khi Cố Nhĩ Thăng trở về

Như có tâm linh cảm ứng, Cố Nhĩ Thăng vừa bước vào phòng, Tang Yếu Miếu bất ngờ tỉnh giấc.

Đèn trong phòng được bật lên, khuôn mặt Tang Yếu Miếu nhăn nhó, lấy tay dụi mắt, miệng lầm bầm còn vương hương vị dưa hấu: “Anh hai... Mấy giờ rồi?”

Cố Nhĩ Thăng đến gần, hôn lên môi cô: “Đã là 6 giờ.”

“Em ngủ được sáu tiếng rồi sao?!...”

Cố Nhĩ Thăng sừng sốt: “Không ăn cơm?”

Buổi sáng hôm nay, trước khi đi làm, anh đã dặn dò cô trong bếp có đồ ăn, nếu không thích có thể ra ngoài ăn cơm hộp cũng được, lại thêm Tang Yếu Miếu còn chưa có di động mới, anh lại vội đến công ty, không còn cách nào biết cô ở nhà như thế nào.

Cứ tưởng cô nghe lọt tai, hơn nữa một mình sống ở nước ngoài 5 năm, không ngờ vẫn chưa học được cách chiều cố bản thân.

Tang Yếu Miếu đã bớt cảm giác buồn ngủ, nhìn lên thấy khuôn mặt xám xịt của Cố Nhĩ Thăng.

Cô mới kịp phản ứng lại, vội vàng lại gần hôn lên đôi môi anh, tường thuật lại hành trình buổi sáng, nhưng không dám đề cập tới chuyện gặp mặt Lô Tử Đồng, chỉ nói đại khái: “Em có ăn, ăn ở bên ngoài. Buổi sáng đi dạo phố một lát, cơm nước xong mới trở về ngủ.”

Cố Nhĩ Thăng lúc này mới bình ổn lửa giận, nhìn cô mấy giây, bỗng nhiên bế cô lên!

Tang Yếu Miếu la lên một tiếng, hai chân hoảng loạn kẹp lấy hông anh, hai tay vòng qua ôm cổ anh, kiến nghị: “Anh hai, anh làm gì!”

“Sao lại nhẹ như vậy?” Cố Nhĩ Thăng bóp bóp mũi cô, “Đi đường vòng về nhà, anh có mua chút đồ ăn, chúng ta đi ăn cơm.”

“Anh cẩn thận, không em ngã bây giờ.” Sau khi Tang Yếu Miếu ổn định thân mình, ngoan ngoãn để anh ôm giống như ôm hài tử, nhìn qua cô cứ như đồ trang sức trên người Cố Nhĩ Thăng.

Đi vào phòng ăn, lập tức Tang Yếu Miếu bị hương thơm từ các món ăn trên bàn hấp dẫn: “Thơm quá.”

Cố Nhĩ Thăng đặt cô xuống ghế ngồi, Tang Yếu Miếu nhanh tay cầm lấy chiếc đũa gấp một khối thịt gà, bỏ vào trong miệng ăn, đúng là mỹ vị.

Đối mặt Cố Nhĩ Thăng, cô cũng lười quan tâm đến tướng ăn của mình có thanh nhã hay không, ăn no là trên hết.

Cố Nhĩ Thăng ăn thông thả ung dung, trong lúc ăn còn không quên gấp thêm thịt vào bát cô, cho đến khi cô ăn no mới thôi.

Tang Yếu Miếu vác cái bụng căng tròn vì ăn no của mình ra phòng khách, ng ồi tiêu thực, Cố Nhĩ Thăng rửa bát xong, lại g ần, kéo cô dậy: “Mới ăn xong đừng ng ồi.”

“...”

Nếu đêm nay không làm thêm chuyện vận động mạnh, thì Cố Nhĩ Thăng quả thật là một người anh trai có trách nhiệm.

*

Hai người ng ồi ở sô pha xem ít phim, rất nhanh tới thời gian đi ngủ, Tang Yếu Miếu tắm xong, mặc áo ngủ đi ra ngoài, đột nhiên có chút ngưng ngưng.

Hình thức ở chung như vậy, hình như là lần đầu tiên trải nghiệm?

Ngẫm lại đúng là hơi then thùng. Tang Yếu Miếu vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của mình, phát hiện Cố Nhĩ Thăng không có ở trong phòng, vẫn ở lại phòng khách xem cái bao lớn h ỗ sáng được nhân viên chuyển phát nhanh giao tới.

“Cái gì...” Đ ồ vật?

Câu nói kế tiếp chưa kịp thành tiếng đã bị tổng trở lại trong bụng bởi cô đã nhìn rõ cái thứ trong bao — — đ ồ vật hôm nay đưa tới cư nhiên là nội y tình thú...

Tang Yếu Miếu vò đầu đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm cái người mang vẻ mặt nghiêm trang đang khoa tay múa chân với mấy bộ đ ồ tình thú, Cố Nhĩ Thăng: “Anh hai, anh đặt mua từ khi nào?”

“Là ngày hôm qua ở sân bay chờ em, không ngờ sáng nay đã tới giao hàng.”

Tang Yếu Miếu nhớ lại biểu cảm lạnh nhạt của anh khi tiếp nhận bao đồ này, lại liên tưởng tới hình ảnh trong lúc chờ đợi cô xuống máy bay, anh tranh thủ lên mạng đặt nội y tình thú... Như vậy tương phản, khiến cô chợt rung mình một cái.

Cô cúi đầu xem xét kiểu dáng, chất liệu là vải ren, màu hồng nhạt, áo ngực không hề có miếng lót, chỉ có đơn bạc một mảnh vải dệt, bên dưới váy rất ngắn, chỉ đủ che khuất cái mông, bên trong quần lót cư nhiên là quần chữ Đinh (丁).

“Anh hai...” Tang Yếu Miếu đặt tay lên vai Cố Nhĩ Thăng, "5 năm này, anh đã trải qua cái gì?”

Cố Nhĩ Thăng lười trả lời câu hỏi của cô, nhét bộ nội y vào trong ngực cô, ngữ khí nhẹ nhàng: “Thay.”

Cô sẽ không khuất phục! Tang Yếu Miếu trong lòng nghĩ như vậy, thân thể lại thành thật mà tiếp nhận, hờn dỗi nói: “You bad bad!”

Cố Nhĩ Thăng: “...”

*

Tang Yếu Miếu đã thay xong đồ, nhưng còn rất rụt rè nên khoác thêm khăn tắm bên ngoài, nhìn mình trong gương, cô vén tóc sang một bên, ngẩng đi ngẩng lại quyết định không mặc áo tắm nữa, mặt đỏ tai hồng mà chậm rì rì ra khỏi phòng tắm.

“Anh hai.”

Cố Nhĩ Thăng dựa nửa người vào đầu giường, nghe được thanh âm của Tang Yếu Miếu, rời ánh mắt từ màn hình di động sang lên trên người cô, trong cổ họng nhin không được căng thẳng.

Tang Yếu Miếu bộ ngực sữa cao ngất, hơn phân nửa tròn trịa bị lộ ra bên ngoài, nhàn nhạt đầu v* nửa ẩn nửa hiện.

Kiểu ren yếu điệu giúp phơi bày dáng người hoàn mỹ, quần chữ Đinh (丁) thiếu vải, không che lấp được bao nhiêu, mỗi bước đi của cô, đầu có thể mơ hồ nhìn thấy chút lông ở nơi u cốc huyền bí.

Cố Nhĩ Thăng bình tĩnh, đem điện thoại đặt ở đầu giường, anh vươn tay ôm lấy Tang Yếu Miêu: “Bây giờ mới thật sự gợi cảm, Lại Lại của anh.”

Anh tiếp tục trả lời vấn đề buổi sáng hôm nay.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 25: Tiểu Yêu Tinh Và Đại Ma Vương

Tang Yếu Miếu bước tới gần anh, chưa kịp nói gì, đã bị anh đè lên trên giường.

"...Anh hai." Hai người thân mật áp sát cơ thể vào nhau, chóp mũi chạm chóp mũi, hơi thở hoà quyện, có chút ái muội.

"Ân." Cổ Nhĩ Thăng hôn lên trán cô, rồi dần dần đi xuống, hôn lên chóp mũi, cả hai bên má cũng hôn một cái, cuối cùng mới ngậm lấy đôi môi ướt át, kì diệu.

Môi răng quăn quýt, nước bọt trong khoang miệng bị khuấy động, theo khoé miệng chảy ra, Cổ Nhĩ Thăng để hạ thân càng lúc càng dán lấy nơi giữa hai chân Tang Yếu Miếu, hai thân thể dính sát vào nhau, một tay anh giống như gông xiềng, cố định cơ thể Tang Yếu Miếu, tay kia thì lần mò tìm tới hai bầu ngực mềm mại.

"A... Ngô..." Bàn tay thô ráp cách vải ren siết chặt đầu v*, xoắn đi xoắn lại nó, làm Tang Yếu Miếu không cần lòng được mà cọ cọ hai chân vào với nhau, quần lót chữ Đinh (丁) thiếu vải đến đáng thương, theo động tác của cô, dây quần cọ xát với hai cánh hoa môi mãi cảm, vừa ngứa vừa tê.

Điêu hòa thả ra khí lạnh, cũng không dập tắt được ngọn lửa dục hỏa đang thiêu đốt trong thân thể hai người.

Buông tha đôi môi đã bị cắn mút đến sưng đỏ, Cổ Nhĩ Thăng chuyển dời mục tiêu, xuống dưới gặm nhấm chiếc cổ mảnh khảnh còn mang hương vị sữa tươi, lại theo đường cong cơ thể liếm láp bộ ngực, một phát ngậm vào trong miệng nụ hoa đỏ thắm, hương vị sữa tươi càng thêm đậm.

"Lại Lại vẫn còn là tiểu bảo bảo, vị sữa tươi còn nhiều như vậy."

"Cái gì nha... Nha a..." đầu v* bị cắn mút không thương tiếc, một dòng sữa nhỏ từ hạ thân bắt đầu chảy ra, ẩm ướt một mảnh, Tang Yếu Miếu ôm lấy đầu Cố Nhĩ Thăng, uốn ngực lên, muốn miệng anh ngậm thêm bầu ngực.

Hoa văn trên vải ren ma sát với đầu v* nhạy cảm, chỉ cần anh dùng sức mút vào là đủ khiến Tang Yếu Miếu kêu lên thành tiếng, Cố Nhĩ Thăng trêu chọc vùng dưới quần lót, ngón tay anh đi vào nơi riêng tư, kéo ra càng nhiều d*m thủy.

"Nhiều nước quá."

Tang Yếu Miếu đẩy anh: "Đừng lỏng..." Cô sẽ bị tra tấn đến khóc mất.

"Đừng lỏng cái gì?" Cố Nhĩ Thăng xốc vạt áo của cô lên, lòng bàn tay khô nóng vuốt ve bụng nhỏ, đến khi chạm vào nơi u cốc thì cảm nhận được sự run rẩy của người dưới thân.

"Ân..." Tang Yếu Miếu hoặc là không làm, hoặc là đã làm phải làm đến cùng, bắt lấy đôi tay đang làm xằng làm bậy, ánh mắt thẳng thừng nhìn anh, "Anh hai, vào đi."

"..." Cố Nhĩ Thăng có chút ngây người, rất nhanh khôi phục, động tác lưu loát mà cởi ra những trói buộc trên người, lần nữa áp đảo cái người vừa mới lên tiếng phản kháng, "Em là tiểu yêu tinh."

Tang Yếu Miếu cảm thấy thẹn vô cùng, mặt đỏ nói: "Anh mới là đại ma vương."

Vừa dứt lời, Cố Nhĩ Thăng đã cởi quần lót, vứt sang một bên, gấp hai chân của cô lại, tách chúng ra với một khoảng cách đủ rộng, cơn th* nóng bỏng mạnh mẽ tiến công vào mật huyết!

"A!" Quy đầu đỏ thắm vượt qua tầng tầng mị thịt, tiến thẳng tới hoa tâm, làm thỏa mãn dục vọng đang cuộn cuộn dâng trào trong cơ thể anh và cô.

Hô hấp Tang Yếu Miếu hỗn loạn, theo mỗi lần Cố Nhĩ Thăng va chạm càng thêm thở dốc, sống lưng cũng phải cong lại để phối hợp với động tác của anh, chân cô được đặt lên hai vai anh, cái mông như treo giữa không trung, Cố Nhĩ Thăng tùy tiện với tay qua lấy cái gối lót dưới thân cô, sau đó tiếp tục mãnh liệt ra vào!

"Anh hai..." Thân mình đã được gối nâng lên cao hơn, khiến Tang Yếu Miếu cảm nhận nhiều hơn những khoái cảm tình dục, đường đi ẩm ướt trơn trượt, từng từng nếp uốn bị căng ra kẹp lấy côn th*t, mà dương v*t nóng bỏng không hề bị ảnh hưởng, hùng dũng ra vào.

dương v*t của anh hoàn toàn phù hợp với tiểu huyết của cô, nó như sinh ra để dành cho nhau vậy.

Tang Yếu Miếu không chịu nổi sự tấn công không biết mệt mỏi của Cố Nhĩ Thăng, hai chân không bám trụ được liền tụt xuống từ vai anh, Cố Nhĩ Thăng thuận thế đem hai chân cô khoanh lại, dùng sức bế cô lên, ngực hai người dán vào nhau, mồ hôi hoà quyện.

"Nha! Sẽ ngã đó!" Tang Yếu Miếu bị dọa, ôm chặt lấy Cố Nhĩ Thăng, tứ chi của cô quấn quanh cơ thể anh, chỗ giao hợp của hai người vẫn dính vào nhau.

Cố Nhĩ Thăng một chút cũng không sợ, nâng mông cô lên, đi ra cửa.

Mỗi một bước đi, côn th*t càng đâm vào sâu hơn, dưới chân hiện ra một đường nước chảy xuống từ hoa huy*t, Tang Yếu Miếu ngửa đầu ra sau, miệng rên rỉ, một dòng điện lưu mang theo khoái cảm chạy dọc cơ thể, cô cảm giác như mình đang bước chậm trên những đám mây, vừa khinh phiêu vừa sung sướng.

"Lúc anh bước đi..." Cố Nhĩ Thăng dừng lại trước cửa, đặt lưng Tang Yếu Miếu dựa vào ván cửa, "Lại Lại cắn thật chặt, là muốn anh càng thêm dùng sức, làm em đến ngất xỉu hay sao?!"

"A... A... Anh nói cái gì nha... A... Quá nhanh..." côn th*t chọc vào rút ra rất chuẩn xác cũng rất tàn nhẫn, làm cho Tang Yếu Miếu gắt gao bị cố định

trên cửa, cánh môn va chạm với cánh cửa, phát ra tiếng "Phanh phanh phanh" .

Tang Yếu Miếu không chịu đựng được, đón nhận cao trào.

Một lượng lớn d*m thủy ồạt chảy ra, Cố Nhĩ Thăng cắn răng dừng lại kích thích, chờ Tang Yếu Miếu qua cao trào, anh lại bắt đầu một đợt chinh phạt mới.

" Anh hai!" Có thể ngừng nghỉ một lát được không?!

Cố Nhĩ Thăng vừa tiếp tục đẩy đưa cơn th*t vừa hỏi " Kêu anh làm gì?"

" ..."

Tang Yếu Miếu muốn khóc, hôm nay chắc chắn đến khuya mới được ngủ.

_

Ngày hôm sau, Tang Yếu Miếu sắp xếp lại tinh thần, muốn tiễn Cố Nhĩ Thăng đi làm.

Cô mệt mỏi tựa người vào thành cửa, nhìn Nhĩ Thăng thay giày, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lẩm bẩm nói: " Anh hai, em muốn tìm một công việc."

" Công việc gì?"

" Làm phát thanh cho đài radio." Đây là chuyên ngành của cô khi chưa xuyên tới đây.

Cố Nhĩ Thăng cũng không hỏi vì sao cô học quản lý khách sạn lại muốn làm cái này, cúi đầu hôn nhanh lên môi cô: " Anh sẽ giúp em an bài."

Nhưng mà đúng hai ngày sau, khi Cố Nhĩ Thăng nói là đã giúp cô tìm được nơi nhận công việc phát thanh, thì cô nhận được một cuộc điện thoại

--

"Lại Lại. Con về nước, vì sao không nói cho ba?!"

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Mạnh
dtv-ebook.com

Chương 26: Con Gái

Sau khi cúp điện thoại, Tang Yếu Miếu mệt mỏi nằm vật lên trên giường, không nhúc nhích.

Cố Nhĩ Thăng mới vừa tìm cho cô một cơ hội phỏng vấn việc làm của một đài radio, không ngờ Tang Trăn Vinh đã nhận được tin tức nhanh như vậy.

Cái này phải khen ngược mới đúng, rốt cuộc cô cũng phải đối mặt với đôi phu thê đã đưa cô ra nước ngoài.

Nói thật, đối với Tang Trăn Vinh và Cố Dao, cô luôn coi họ như một npc(*) trong các trò chơi, cố tình bỏ họ lại chi phối cuộc sống của cô.

[*NPC (từ viết tắt của: non-player character) là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể đi đâu khiến được.]

Khi cuộc trò chuyện đã gần kết thúc, ba Tang nói đến việc ngày mai, một nhà bốn người sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm.

Tang Trăn Vinh chỉ biết Cố Nhĩ Thăng đang tìm việc cho cô, lại không biết mấy ngày này cô vẫn luôn ở cùng Cố Nhĩ Thăng, không chừng ông còn tưởng rằng cô và Cố Nhĩ Thăng đã sớm chia tay, khôi phục lại mối quan hệ huynh muội, xấu hổ không muốn nhờ vả ba ba, nên mới tìm anh trai hỗ trợ.

Hơn nữa nghe ý tứ của Tang Trăn Vinh trong điện thoại, tựa hồ là rất không hiểu lý do tại sao cô lại chọn công việc ở đài phát thanh.

Tang Yếu Miếu không thể nói nguyên nhân là đó là chuyên ngành kiếp trước cô học, hơn nữa cô cũng chỉ cảm thấy hứng thú với mỗi việc đó thôi!

Ngẫm lại ngày mai còn có một trận đấu ác liệt phải trải qua, thật đau đầu.

Mà càng đau đầu hơn là ngày mai cô sẽ gặp được một người không ngờ đến.

Không thể không nói, thế giới này quả thật là quá nhỏ.

*

Cố Nhĩ Thăng đã sớm biết gia đình có tiệc liên hoan.

Từ khi lên đại học, anh chưa từng về ở chung dưới một mái nhà với Cố Dao và Tang Trấn Vinh, bọn họ tuy ở chung một thành phố nhưng rất ít khi gặp mặt nhau.

Nhưng hiện tại thì không sao cả, bởi vì anh đã không còn là chàng thanh niên năm đó, một Cố Nhĩ Thăng trói gà không chặt, phải chịu uất ức xa người mình yêu.

Nhìn Tang Yếu Miếu tỏ vẻ không tình nguyện, Cố Nhĩ Thăng giúp cô chọn một bộ quần áo đẹp để cho cô thay, thì thào trong miệng: "Anh thấy em thật giống như con gái của anh."

"..." Trong lúc nhất thời Tang Yếu Miếu vô pháp phản bác, mấy ngày này Cố Nhĩ Thăng thực sự đã chiều cô rất tỉ mỉ, có thể nói như đang nuôi dưỡng một tiểu hài tử trong vỏ bọc của người trưởng thành.

Sau khi mặc xong xuôi quần áo, Tang Yếu Miếu đứng ở trước gương ngắm nhìn bản thân, Cố Nhĩ Thăng từ sau lưng ôm cô: "Bọn họ không thể đem em đi được nữa."

Tang Yếu Miếu trong lòng đau xót, nặng nề gật đầu.

Không sai, cô muốn đi điều chỉnh lại tâm trạng, npc trước sau chỉ là npc, thứ cô nắm trong tay là đại Boss cơ mà!

Chỉ tiếc, thật vất vả mới có lại sức sống, nhưng chỉ một giờ sau, vừa ng ồi xuống ghế ăn thì đụng ngay phải Lôi Tử Đ ồng, khiến cho mọi thứ cô chuẩn bị đầu suy sụp, quân lính tan rã.

Tang Yếu Miếu nhìn Lôi Tử Đ ồng mặc đ ồng phục nhân viên quán ăn, trong lòng bất đắc dĩ, thật sự rất khó để thay đổi cốt truyện: "Thật trùng hợp, chị làm việc ở đây sao?"

Lôi Tử Đ ồng đang muốn trả lời, nhưng vừa nhìn thấy Cố Nhĩ Thăng đi ngay sau Tang Yếu Miếu thì ng ây ng ẫn cả người. Cô ta vừa mới đi ra khỏi phòng bao, nên biết người đàn ông trong phòng là ba của Tang Yếu Miếu, còn người phụ nữ cô ta không biết, nhưng tám chín phần có quan hệ với Tang Yếu Miếu.

Cho nên... Cố Nhĩ Thăng tới đây để gặp mặt trưởng bối hai bên?

Muốn bàn chuyện cưới hỏi sao? Không biết vì sao, trong lòng Lôi Tử Đ ồng thực hựt hẫng. Nỗ lực làm bản thân mỉm cười, cô ta gật gật đầu nói: "Đúng vậy, cuối tuần chị đi làm ở đây."

Vừa vặn lúc này Tang Trăn Vinh từ bên trong phòng bao nhìn thấy Tang Yếu Miếu, ông vẫy tay: "Lại Lại, con cùng anh trai tới sao? Mau tiến vào!"

Tang Yếu Miếu nghe tiếng, ban đầu cảm thấy không có gì, nhìn lên thấy bộ dáng giật mình của Lôi Tử Đ ồng đang nhìn cô và Cố Nhĩ Thăng: "Hai người... Là anh em?"

"..." Tang Yếu Miếu theo bản năng lui về phía sau một bước, bắt lấy tay của Cố Nhĩ Thăng, cái gì gọi là đ ồng đội heo? Tang Trăn Vinh hoàn toàn xứng đáng.

Cố Nhĩ Thăng mặt lạnh dắt Tang Yếu Miếu đi qua Lôi Tử Đ ồng, bước chân chậm rãi, đọc từng chữ rõ ràng: "Chuyện của cô chắc?"

...

Lôi Tử Đổng còn chưa phục hồi lại tinh thần từ sau khi ra khỏi phòng bao kia, cô ta hồi tưởng lại những chi tiết của mấy năm trước, chúng đều chứng minh Cố Nhĩ Thăng và Tang Yếu Miếu là quan hệ tình yêu.

Hiện tại, cô ta lại biết được tin Cố Nhĩ Thăng và Tang Yếu Miếu là anh em?

Cô ta lẩm bẩm nói: "Này... Này... Này không phải... Loạn luân sao?"

"Cô ở lẩm bẩm cái gì?"

Lôi Tử Đổng bị âm thanh quen thuộc làm sợ hãi, giật mình ngẩng đầu lên: "Anh... Anh sao lại ở đây?" Hắn không phải ở một phòng bao khác sao?

Người trước mắt so với 5 năm trước, không có nhiều thay đổi, giống là ở khí chất hiên ngang, quang mang vạn trượng, khác là có thêm chút thành thực ổn trọng.

Hắn là Lance.

Nửa giờ trước, Lôi Tử Đổng đã nhìn thấy Lance, cô ta không dám đối mặt, liền cùng một nhân viên phục vụ khác đổi phòng bao, vừa đúng là phòng bao của Tang Yếu Miếu, khiến cho cô ta phát hiện ra bí mật.

Ai ngờ vẫn không thể tránh thoát.

Bánh răng vận mệnh đã lệch khỏi quỹ đạo là không thể quay lại vạch xuất phát.

Tỷ như thời điểm vai chính gặp lại là khác nhau, cũng tỷ như sau khi gặp lại Lance và Lôi Tử Đổng sẽ vì tình yêu mà tra tấn lẫn nhau.

Đối với sự việc đang xảy ra bên ngoài kia, Tang Yếu Miếu cũng không rõ ràng, cô chỉ biết là --

Đồ ăn của khách sạn này, một chút cũng không thể ăn.

Bốn người ăn cơm, mỗi người đều mang theo một suy tính khác nhau, chẳng qua đều là người trưởng thành, không có thói quen biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài, sống có chút giả tạo.

Từ khi nhìn Tang Yếu Miếu và Cố Nhĩ Thăng cùng nhau tiến vào phòng bao, Tang Trăn Vinh và cùng Cố Dao dường như đã đoán được đi đâu gì đó, nhưng bọn họ không hề nói gì, giống như 5 năm trước, đều giữ im lặng.

Tang Yếu Miếu thở dài nhẹ nhõm, đều giả ngu, như vậy cũng tốt.

Đến khi nói tới chuyện công việc, Tang Trăn Vinh cũng chưa từng truy cứu, hẳn là ông rất đau Tang Yếu Miếu, kết quả là tôn trọng sở thích của cô.

Không khí bữa cơm đang ôn hòa bỗng chốc trở lên cứng nhắc.

Bởi vì Tang Trăn Vinh nói: "Lại Lại, mấy ngày nay con đều ở khách sạn sao? Đã về nhà sao còn ở khách sạn được, đêm nay mau dọn dẹp đồ đạc về nhà ở."

Trong lời nói có thâm ý như trong bông có kim.

Tang Yếu Miếu còn chưa mở miệng, Cố Nhĩ Thăng liền lên tiếng: "Em ấy sẽ không quay về"

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 27: Bồi Thường

Không khí bỗng chốc rơi vào yên lặng.

Ngay khi Tang Trăn Vinh chuẩn bị nổi nóng, Tang Yếu Miếu vội vàng mở miệng: "Nhà mình cách nơi làm việc của con xa quá, mấy ngày nay con sẽ tìm một phòng ở gần đó, trước sẽ không quay về"

Cho dù như vậy, mặt mày Tang Trăn Vinh vẫn âm trầm đến đáng sợ, Cố Dao vỗ vỗ sau lưng ông, thuận khí: "Ông bớt tranh cãi, Lại Lại là người trưởng thành rồi, chẳng lẽ không thể tự chăm sóc cho bản thân được sao?"

"Buổi chiều còn có cuộc họp, chúng ta đi trước một bước." Nói xong Tang Trăn Vinh liền đứng dậy, Cố Dao thấy thế vội vàng cầm túi xách đi theo ông, cùng nhau rời khỏi phòng bao.

Cứ như vậy bữa ăn gia đình tan rã trong không vui.

Đáy lòng Tang Yếu Miếu thở dài, quan hệ gia đình như vậy thật là dị dạng.

Tang Trăn Vinh bất mãn với Cố Nhĩ Thăng, rồi lại không dám chọc tới anh, hiện tại Cố Nhĩ Thăng đang khai phá mảng địa ốc bên kia, mà Tang Trăn Vinh lại kinh doanh khách sạn, công việc hai người có liên quan mật thiết với nhau, nếu nháo lên cũng không tốt. Đối với Tang Yếu Miếu, Tang Trăn Vinh lại không muốn để cô kẹt ở giữa, làm khó cô.

Cố Dao rất áy náy với Cố Nhĩ Thăng, không dám nói lời trước mặt ba Tang; còn đối Tang Yếu Miếu không thân, càng không thể nói lời.

Vừa vặn, Cố Nhĩ Thăng và Tang Yếu Miếu là anh em không cùng huyết thống, lại yêu nhau.

Tang Yếu Miếu thở dài: "Anh hai."

"Mọi chuyện đều có anh."

*

Ngày hôm sau, Tang Yếu Miếu mới biết được tin Lôi Tử Đổng đã gặp lại Lance -- bởi vì tràn ngập trên mạng đều là hình ảnh hôm qua, Lance ở cửa khách sạn lôi kéo Lôi Tử Đổng.

Cô vỗ trán: "Làm bậy a!"

Cố Nhĩ Thăng gần đây rất hay nghiên cứu công thức nấu ăn, không biết có phải tài phú dị bẩm có sẵn trong nhân vật hay không, mà ngay lần đầu tiên vào bếp nấu, anh đã nấu ra món ăn mà từ hương vị đến màu sắc đều rất hợp khẩu vị của Tang Yếu Miếu.

Hôm nay anh nấu món mì ô đông, sợi mì dài, Tang Yếu Miếu một hơi liền ăn hơn phân nửa chén, ai ngờ nhìn sang thấy tin tức của Lôi Tử Đổng, khiến cho cô sặc luôn.

"Ăn cơm không được xem di động." Cố Nhĩ Thăng nhú mày, đoạt lấy điện thoại trong tay cô, rồi anh đứng dậy rót cốc nước giúp cô thuận khí, "Em là trẻ ba tuổi sao? Vậy mà cũng sặc được."

"Không có," Cơm sặc đã qua đi, Tang Yếu Miếu dở thói đùa giỡn, "Chú ơi, người ta mới năm tuổi."

Cố Nhĩ Thăng cười khẽ ra tiếng,捏o chóp mũi cô, rút cơm bu oen cười: "Dám kêu anh là chú hả, không muốn sống nữa?"

Lực đạo của anh không nặng, Tang Yếu Miếu không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cười xấu xa, sờ eo anh.

Cố Nhĩ Thăng hơi nhột, buông lỏng tay, cô liền thuận thế ôm lấy anh, bởi vì anh đứng mà cô lại ngồi, cho nên khi cô ôm Cố Nhĩ Thăng, cái đầu vừa vịn dán lên cơ bụng của anh: "Anh hai, anh cứng quá."

"...Lại Lại, em càng ngày càng không e lệ."

Tang Yếu Miếu sau hai giây mới phản ứng lại, mặt đỏ, đẩy Cố Nhĩ Thăng ra, giả vờ như không có việc gì mà tiếp tục ăn mì, còn cái bướng nói: "Em nói là cơ bụng anh rất cứng chắc được không? Là anh hiểu sai, anh mới không e lệ!"

Cố Nhĩ Thăng sờ sờ khuôn mặt hồng nhuận của cô: "Anh cứng hay không cứng, em còn không biết sao?"

"A a a a anh đừng có nói linh tinh!" Tang Yếu Miếu đột nhiên đứng lên che lại cái miệng bậy bạ của anh, vừa định nói anh háo sắc, di động của Cố Nhĩ Thăng liền vang lên.

Hai người đồng thời chuyển tầm mắt sang màn hình di động, là một dãy số lạ, bọn họ nhìn nhau, Tang Yếu Miếu tiện tay trượt nút nghe, tiện thể ấn loa ngoài.

Cố Nhĩ Thăng mở miệng: "Alo, ai vậy?"

"...Là tôi, Lôi Tử Đồng."

Nội tâm Tang Yếu Miếu kêu gào: Tới! Nữ chủ rốt cuộc đã ra chiêu!!!

Cố Nhĩ Thăng cảm giác bàn tay Tang Yếu Miếu ôm anh trở lên lóng lánh, như sương mai phong, ôm chặt cô: "Chuyện gì."

"Anh có thể cho tôi một cơ hội được thực tập ở công ty của anh, được không?"

Cố Nhĩ Thăng không cự tuyệt trực tiếp, hỏi: "Vì sao?"

Ở đâu bên kia điện thoại, lòng bàn tay của Lôi Tử Đồng toát ra mồ hôi lạnh, cô ta biết chính mình bởi vì ghen ghét Tang Yếu Miếu có người đầu mối không cam lòng yếu thế, nên mới gọi điện cho Cố Nhĩ Thăng muốn có một công việc chính đáng, cũng bởi vì Lance thống hận cô ta năm đó đi không giã từ mà hại cô ta mất việc, lí do này không thể nói được, liền lấy

có khác: "Tôi không có bằng cấp gì đó, không thể đi làm cho những công ty lớn, cũng không phát huy được thực lực của bản thân, dù sao đã từng là đồng học, anh..."

"Sao không tìm Lance?" Cố Nhĩ Thăng ngắt lời.

"..." Tin tức trên mạng tràn ngập, Cố Nhĩ Thăng biết là bình thường, Lôi Tử Đồng hít sâu một hơi, "Tôi không muốn liên lụy tới anh ấy." Chuyện quá khứ đã qua thì cho qua đi.

"Nhưng chúng ta không thân, dựa vào cái gì muốn tôi giúp cô?"

"Anh và Tang Yếu Miểu... Là anh em..."

Cố Nhĩ Thăng đang từ thái độ khinh miệt, phút chốc chuyển sang âm lãnh, anh không thích người khác lấy chuyện này uy hiếp anh.

"Lần trước tôi đã nói rất rõ ràng, trí nhớ của Lôi tiểu thư hình như không được tốt lắm, tôi đây lại nói lại lần nữa, chuyện không liên quan tới cô."

Lôi Tử Đồng hồi lâu không đáp lại, ngay khi Tang Yếu Miểu cho rằng cô ta sẽ cúp máy, thì vang lên tiếng nói: "Nếu nói ra ngoài, đối với thanh danh của Tang Yếu Miểu, cũng không tốt lắm đâu."

Cố Nhĩ Thăng bực bội, rất muốn trực tiếp cúp máy, Tang Yếu Miểu ngăn cản anh, đưa mắt ra hiệu anh mau đáp ứng.

Ánh mắt Cố Nhĩ Thăng phủ một tầng sương mù nhìn Tang Yếu Miểu, tuy không hiểu nhưng vẫn theo ý cô: "Được."

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Trái lại Lôi Tử Đồng giống như vừa trải qua một cơn mưa to, chập vọt ngẩng xụi lơ xuống mặt đất. Bên kia, Tang Yếu Miểu lại cười tủm tỉm, vuốt vuốt mi tâm Cố Nhĩ Thăng: "Anh hai, vừa rồi anh thật lạnh khốc, đúng kiểu tổng tài bá đạo rồi."

Cố Nhĩ Thăng không dễ dàng bị cô lừa gạt qua chuyện, anh kéo tay Tang Yếu Miểu, thắc mắc: "Sao lại đáp ứng cô ta?"

"Không muốn cô ta nhiều lời, hiện tại vẫn chưa là thời điểm thích hợp để công khai thân phận, hơn nữa sự nghiệp của anh đang thăng tiến, nó sẽ ảnh hưởng không tốt." Hơn nữa Lôi Tử Đĩnh là nữ chủ, lúc này không đáp ứng cô ta, thì cốt truyện sẽ khiến cho cô ta được như ước nguyện. Câu này giải thích phía sau, Tang Yếu Miểu không thể nói lên lời.

Cố Nhĩ Thăng "Sách" một tiếng bẹp miệng nhìn lên trần nhà, khẩu khí đột nhiên trở lên vô lại: "Nhưng anh không cao hứng."

"Kia cũng nên là em không cao hứng chứ... A anh hai! Anh sờ nơi nào a?"

"Em phải bồi thường cho anh." Cố Nhĩ Thăng sờ bảy bọ lên hông cô, đầu chui vào cổ áo cô cắn mút da thịt trắng nõn.

Tang Yếu Miểu muốn tránh cũng không xong, đành phải dùng ngôn ngữ giãy giụa: "Đây là phòng ăn đó!"

Cố Nhĩ Thăng kéo khóa quần của cả hai, cắn mút cách môi cô, vẻ mặt vô tội: "Anh đang ăn cơm mà."

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh

dtv-ebook.com

Chương 28: Ngập Nước

Tang Yếu Miếu không cần sờ cũng có thể cảm nhận được da mặt cô đang nóng lên.

Hiện tại, nửa thân trên của cả hai đều quần áo chỉnh tề, ngoại trừ cái áo thun của cô hơi nhăn một chút, còn nửa thân dưới đều bị cởi sạch, bốn cái chân trơn bóng lộ liễu ngoài không khí, nhưng đặc biệt rõ ràng hai chân thô trắng và hai chân thon dài, Tang Yếu Miếu tổng cảm thấy cảm thấy thẹn --

Vừa rồi mới còn ở trên bàn ăn mì ô đông, đảo mắt một cái phòng ăn liền biến thành nơi Cố Nhĩ Thăng làm xằng làm bậy.

"Anh hai... Nếu không chúng ta vẫn là..."

"Vẫn là cái gì?" Cố Nhĩ Thăng vén áo cô lên, cách lớp vải nội y, vuốt ve bộ ngực sữa, "Phải ở chỗ này, anh mặc kệ, em mau tới phục vụ anh."

"...Vô lại... A..." côn th*t dựng đứng cọ sát giữa hai chân cô, đôi môi anh mang theo khí nóng phả vào da thịt khiến chúng trở nên tê dại, cái lưỡi linh hoạt liếm láp xương quai xanh, áo ngực bị bàn tay xấu xa xoa nắn, ma sát với bầu ngực tạo cảm giác ngứa ngáy khó chịu, "Cởi nội y ra... rất ngứa a..."

Cố Nhĩ Thăng cười môi, theo lời làm theo: "Vừa rồi còn thẹn thùng, bây giờ lại bắt anh cởi ra, Lại Lại khiến anh hai ngày càng thích rồi."

Tang Yếu Miếu bị anh bế lên, ngồi trên bàn ăn, mặt bàn lạnh lẽo, da thịt lại nóng bỏng, tiếp xúc với nhau kích thích cô vòng chân ôm lấy eo anh, hạ thể hai người gần sát, quy đầu ở trên bụng nhỏ của cô chọc chọc.

Đôi b ồng đào dưới bàn tay tà ác của Cố Nhĩ Thăng bị nặn ra đủ loại hình dạng, đ ồng thời còn để lại nhi ều nốt cắn h ồng ngân, thân dưới của Tang Yếu Miếu co rút, mật dịch chảy ra từ hoa huy*t thấm ướt hai túi tinh hoàn.

Được mật dịch tưới lên, Cố Nhĩ Thăng hưng phấn, hung hăng ngậm mút đ ầu v*, mới nói: "Ngập nước, Lại Lại ngập nước r ồi."

"..."Tang Yếu Miếu hoài nghi Cố Nhĩ Thăng có phải bị hồng đ ầu r ồi không biết.

Xác định tiểu huyết của Tang Yếu Miếu đã được chuẩn bị tốt, Cố Nhĩ Thăng để côn th*t trước miệng huyết, mượn trơn trượt từ dòng nước đang chảy ra, nhanh chóng chen vào.

"Ách..." Anh dùng sức đâm vào, khiến cho cái bàn chuyển dịch ra sau một ít.

Tiểu huyết của Tang Yếu Miếu từ trống rỗng đến được lấp đ ầy, môi đỏ khê nhếch, than thở ra tiếng, biểu tình trên khuôn mặt bị dục vọng chi phối: "A... Anh hai..."

"Thích kêu anh hai vào thời điểm như vậy sao? Biết anh hai thích được nghe nên hay kêu lên đúng không? Hửm?" Cố Nhĩ Thăng buông tha hai lu ồng đ ầy đặn, dùng sức đẩy hông, đưa đỉnh côn th*t chạm sâu tận nơi hoa tâm nhạy cảm, bụng nhỏ của cô thấp thoáng hiện lên hình dáng côn th*t thô dài, nhũ hoa lắc lư theo từng nhịp chuyển động, thoang thoang vị sữa tươi...

"Chính là... A... Thích... Anh hai..."

"Kêu nữa nào."

"Anh hai... anh hai... anh hai... A!" Cố Nhĩ Thăng thừa dịp Tang Yếu Miếu còn chìm đắm trong xúc cảm nhục dục, đẩy côn th*t thật sâu vào tiểu huyết, khiến mật dịch bắn tung toé.

Tang Yếu Miếu cau mày, thân mình gần không được cảm giác run rẩy, d* m thủy chảy ra ngày càng nhiều, một phần chảy lên bàn, phần khác tích tắc chảy xuống sàn nhà.

"Va chạm mới một chút li ền cao trào." Cố Nhĩ Thăng không giảm lực đạo, tiếp tục rong ruổi ra vào hoa huy*t, trong nhục động ào ào mật dịch cũng không chịu dừng động tác.

"A... A... Ân nha..." Tang Yếu Miếu bị anh ép buộc đón nhận một đợt chinh phạt mới, hai chân mềm oặt vô lực được Cố Nhĩ Thăng đặt lên trên vai anh, tiếng "Phụt phụt" đâm mị từ nơi va chạm vang lên trong không gian phiêu đảng, mị thịt gắt gao kẹp chặt lấy cơn th*t nóng bỏng, nhưng không thể khiến nó giải phóng dục vọng.

"Anh hai... Thật lớn... Càng ngày càng... A..."

Cố Nhĩ Thăng gặm cắn nhũ thịt vui vẻ vô cùng, biên độ va chạm mỗi lúc một lớn, chén mị ô đông còn dư lại nước sốt theo t ần suất va chạm của hai người, lớp nước nhিপ nhàng gợn sóng...

"Lại Lại ăn quá ngon, anh hai ăn thế nào đều cảm thấy không đủ no."

cơn th*t vẫn cứng rắn, thô tráng như cũ, Tang Yếu Miếu ra sức cắn chặt lấy cơn th*t, muốn nó mau mau xuất tinh, lại bị Cố Nhĩ Thăng đánh mạnh một cái vào cánh hông, làm tiểu huyết co rúm lại, đón nhận cao trào...

Mà Cố Nhĩ Thăng, giống như ăn phải thuốc kích thích, mạnh mẽ va chạm đến khi cô cao trào lần thứ ba mới chịu giao nộp tinh hoa của mình.

*

Thời gian chung sống đường mật ngọt ngào không kéo dài được bao lâu, vì đã đến ngày Tang Yếu Miếu phải đi phỏng vấn xin việc ở đài radio.

Dựa vào kinh nghiệm của kiếp trước, cộng thêm có Cố Nhĩ Thăng trông lưng, việc phỏng vấn rất nhanh được thông qua, nhưng mà thời gian cô làm phát thanh không tốt cho lắm, là tiết mục sáng sớm.

Ban đầu Cố Nhĩ Thăng còn muốn thay cô tranh luận tiết mục phát thanh, thế nhưng Tang Yếu Miếu lại lập tức cự tuyệt.

Cô dù sao cũng là người mới, trước mắt cứ làm tốt phần công việc hiện tại đã.

Nhưng càng làm cho cô lo lắng, là hai ngày trước Lôi Tử Đĩnh cũng đến công ty của Cố Nhĩ Thăng xin việc.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Tang Yếu Miếu đều cần được điều chỉnh, ngủ sớm hơn so với bình thường, thức dậy cũng phải rất sớm. Hằng ngày phải dậy sớm đi làm, cô đều ngủ ở trên giường, nhéo nhéo khuôn mặt của Cố Nhĩ Thăng, biến gương mặt soái ca thành xấu trai.

Cô bật cười, đe dọa: "Anh hai xấu xa, nếu anh dám xằng bậy với Lôi Tử Đĩnh ở công ty, em sẽ không cần anh!"

"Em dám?" Cố Nhĩ Thăng không để trong lòng, mặc kệ cô nhéo mặt mình, thuận theo cực kỳ.

Tang Yếu Miếu hắng giọng: "Anh dám làm, em cũng dám làm!"

"Anh không dám."

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 29: Anh Hai Chỉ Yêu Lại Lại

Buổi tối 11 giờ, ngủ được ba tiếng thì Tang Yếu Miếu bị Cố Nhĩ Thăng đánh thức.

“Anh hai...” Tang Yếu Miếu không chịu tỉnh dậy, lẩm bầm, “Em không muốn ăn bữa sáng.”

Cố Nhĩ Thăng cười nhạo: “Cả ngày chỉ biết ăn, mau dậy đi làm.”

Nghe thấy hai chữ “Đi làm”, Tang Yếu Miếu bừng tỉnh, hai mắt mở to, tỉnh táo được một giây, ngay sau lại trở về bộ dạng khô héo. Quả nhiên, tiết mục đêm khuya thật sự tra tấn người.

Nhưng dù sao tối nay cũng là ngày đầu tiên cô chuyển sang làm tiết mục này, cô không thể chậm trễ! Tắt nhẹ vài cái vào mặt, lấy lại chút tinh thần, Tang Yếu Miếu gắng gượng đứng dậy đi vào phòng tắm.

Bị xem nhẹ, Cố Nhĩ Thăng không để ý, nhìn động tác của cô, sờ sờ cái mũi của mình, nhận mệnh đi thay đổi quần áo.

Bây giờ anh không chỉ là đồng hồ báo thức mà còn kiêm chức vụ tài xế.

Sau khi rửa mặt xong, Tang Yếu Miếu đã tỉnh táo lại chút ít, lên xe ngồi chờ đến chỗ làm, cô đã tỉnh táo hẳn, như thường ngày tặng anh một nụ hôn tạm biệt, Tang Yếu Miếu còn phụ họa thêm một câu:

“Em vất vả đi kiếm tiền, anh phải đối tốt với em mới có cơm ngon rượu say.”

“Tốt, chờ em dẫn anh đi ăn cơm ngon rượu say.” Cố Nhĩ Thăng dờ khóc dờ cười, nhìn cô vào công ty, lại đợi thêm vài phút mới lái xe rời đi.

...

Sinh hoạt như vậy, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại.

Ban ngày Cố Nhĩ Thăng đi làm, Tang Yếu Miếu đưa anh ra cửa r ồi tiếp tục v ề ngủ.

Có đôi khi, giữa trưa Cố Nhĩ Thăng sẽ trở v ề, cùng Tang Yếu Miếu ăn cơm, r ồi ôm cô ngủ trưa hoặc là làm chút vận động.

Đến buổi chiều, Cố Nhĩ Thăng tan t ầm, hai người sẽ cùng ăn bữa tối, sau khi ăn xong anh liền hóa thân thành đại sắc lang, ăn thịt con cún nhỏ nhà mình - Tang Yếu Miếu.

Một h ồi mây mưa, cô nằm ngủ chốc lát, đến nửa đêm thì được Cố Nhĩ Thăng đưa đi làm, mấy tiếng sau Cố Nhĩ Thăng lại đến công ty đón cô v ề, tiếp tục giấc ngủ.

Tang Yếu Miếu có nhi ều thời gian để đi ều chỉnh giấc ngủ, tinh thần vẫn tốt. Nhưng đối với Cố Nhĩ Thăng thì đi ều này khiến thời gian nghỉ ngơi của anh không có nhi ều, có thể làm anh mệt mỏi.

Tuy nói anh chưa bao giờ nói, nhưng Tang Yếu Miếu vẫn nhìn thấy, tự nhiên đau lòng muốn bệnh.

May mắn một tháng sau, vì thấy hiệu suất làm việc của cô không t ối nên công ty đã quyết định cô thay vì làm tiết mục rạng sáng sẽ chuyển sang tiết mục ban chiều.

Tang Yếu Miếu cao hứng, liền muốn rủ Cố Nhĩ Thăng đi ăn một bữa tiệc lớn.

Cô ưỡn ngực ngẩng đầu lên cao, đặc ý: “Anh hai, thời gian làm việc thay đổi, cứ coi như là thăng chức đi? Hôm nay em mời anh ăn cơm!”

Cố Nhĩ Thăng cũng rất phối hợp với cô, hỏi cô muốn ăn gì, Tang Yếu Miêu suy nghĩ một lát, rồi nói là muốn ăn lẩu.

Đến khi hai người ra tới cửa, Tang Yếu Miêu mới phản ứng lại, không phải là cô muốn mời Cố Nhĩ Thăng đi ăn cơm sao? Như thế nào lại thành cô là người quyết định ăn cái gì?

Tăm tắp, ngấm lại Cố Nhĩ Thăng đối với cô tốt như vậy làm người không dễ phát hiện, Tang Yếu Miêu liếc nhìn hoa si mà cười ra tiếng.

Hai người đi vào một tiệm lẩu có tiếng, vừa đến cửa, di động Cố Nhĩ Thăng đột nhiên vang lên.

Tang Yếu Miêu dừng bước, chờ anh, lại thấy anh đem màn hình điện thoại đặt ở trước mắt cô.

Đúng là âm thanh bất tán, Lôi Tử Đằng.

“Tiếp đi.” Tang Yếu Miêu nhún nhún vai, ở trong lòng kêu gào hai chữ xem thường.

Cố Nhĩ Thăng bắt máy, từ “Ân” đến “Chuyện gì”, lại biến thành “Đau dạ dày? Cô trực tiếp xin nghỉ với cấp trên là được rồi, không cần thông báo với tôi..”, cuối cùng một câu là “Chúc cô sớm ngày hồi phục xuất viện”.

Tang Yếu Miêu vốn không cảm thấy cái gì, càng nghe càng thêm sững sờ.

Lôi Tử Đằng nằm viện... Bởi vì bệnh đau dạ dày?!

Tang Yếu Miêu khiếp sợ đứng tại chỗ.

Không phải bởi vì Lôi Tử Đằng bị đau dạ dày mà không gọi cho Lance, lại gọi cho Cố Nhĩ Thăng, mà là bởi vì — —

Lôi Tử Đằng nằm viện đến ngày thứ ba, cũng chính là ngày mai.

Là ngày chết của cô, Tang Trấn Vinh và Cố Dao.

Trong cuốn truyện [tất cả mọi người yêu ta], cơ hội xuất hiện của Tang Yếu Miêu là cực ít, thậm chí chỉ có một đoạn văn ngắn dùng để khái quát về cuộc đời của cô.

Mà ở trong nguyên văn cốt truyện, ngày cô chết, Cố Nhĩ Thăng ở bệnh viện, ngày đêm làm bạn, chăm sóc Lôi Tử Đĩnh, là một nam phụ thâm tình.

Tang Yếu Miêu theo bản năng buông lỏng tay Cố Nhĩ Thăng ra, cô cúi đầu, thất thần nhìn dưới mặt đất, đột nhiên có cảm giác sợ hãi.

Có phải dù cô cố gắng thay đổi mọi chuyện tới thế nào thì kết cục của cô vẫn là chết hay không?

Cố Nhĩ Thăng nhận thấy Tang Yếu Miêu không thích hợp, cũng mặc kệ Lôi Tử Đĩnh ở đâu bên kia lái nhái bệnh tật, trực tiếp cúp máy, đi đến trước mặt Tang Yếu Miêu, hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Tang Yếu Miêu trắng bệch, cô không biết nên giải thích như thế nào, chỉ ngây ngốc mà nhìn Cố Nhĩ Thăng.

Cố Nhĩ Thăng thở dài, cho rằng cô sợ hãi Lôi Tử Đĩnh chơi xấu, ôm cô thật chặt: “Lại Lại đừng lo lắng, anh hai chỉ yêu Lại Lại, em biết mà, đúng không?”

Thanh âm anh trầm thấp mà như có ma lực, trái tim đập kịch liệt của Tang Yếu Miêu dần dần bình ổn, cô thả lỏng tinh thần, vòng hai tay ôm chặt lấy anh: “Ừm.”

Cô sẽ không chết.

Trong nguyên văn Cố Nhĩ Thăng bị hấp dẫn bởi Lôi Tử Đĩnh, nhưng đâu có xảy ra?

Cố Nhĩ Thăng là của cô.

Không ai có thể giành với cô!

=====

Editor: Đã nói là truyện không ngược... sủng, sủng và chỉ sủng thôi.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 30: Chỉ Biết Mỗi Anh Trai

Tang Yếu Miếu ăn lẩu nhưng lại thất thốn.

Cố Nhĩ Thăng nhìn nhưng không nói, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc từ khi nào Tang Yếu Miếu bắt đầu hoảng hốt như vậy?

Là sau khi anh bắt máy, nhưng nội dung của cuộc nói chuyện đâu có vấn đề gì đáng nói.

Cố Nhĩ Thăng cảm thấy lúc anh gần như sắp bắt được manh mối kia thì đột nhiên chúng bị cắt đứt, dù có thế nào cũng không thể vượt qua được nỗi nghi hoặc.

Nhưng anh có thể khẳng định, Tang Yếu Miếu đã biết được điều gì đó, hơn nữa nó còn có quan hệ với Lôi Tử Đằng.

Tang Yếu Miếu không biết Cố Nhĩ Thăng đã gần đoán ra sự khác thường trong tâm trí cô đến vì lý do gì, cô ăn được tám phần no thì buông đôi đũa xuống, bất an nói: “Anh hai, hai ngày tới em phải về nhà một chuyến.”

Ánh mắt Cố Nhĩ Thăng khẽ nhúc nhích, cũng buông đôi đũa xuống, giống như không chút để ý hỏi cô: “Tại sao lại đột nhiên muốn về?”

“Chỉ là bỗng nhiên nhớ ba ba, muốn trở về thăm ông.” May mắn mấy ngày nay, Tang Trấn Vinh và Cố Dao đều ở nhà, nếu không cô cũng không biết lấy cớ gì để về nhà.

Đúng thế, nếu cứ ở nhà thì sao có thể phát sinh tai nạn được?

“Vậy, anh cũng trở về nhà.”

Tang Yếu Miếu đối với việc này không phản đối, gật gật đầu: “Ừm, cũng tốt.”

Cố Nhĩ Thăng hơi nghi hoặc, chẳng lẽ cô thật sự chỉ muốn về nhà để bắt Tang Trần Vinh thôi sao?

Ở một nơi khác.

Sau khi Lôi Tử Đông bị Cố Nhĩ Thăng tắt máy không báo trước, cô ta vuốt ve màn hình di động, lướt nhìn những con số trên màu xanh giao diện, quyết định gọi tới...

“Lance...”

Ngữ khí khẩn trương của Lôi Tử Đông còn quay quẩn bên tai của Lance, cô ta nhìn vết chai mỏng trên bàn tay của mình, ngẩn ngơ bất động.

Cô ta tuyệt đối không thể thừa nhận mình là nhân vật bị người khác ghét bỏ. Cho tới nay, không phải trong mắt mọi người, cô ta luôn là tiêu điểm hay sao? Vì sao hiện tại mọi thứ đều thay đổi?

Còn may, cô ta có Lance.

Lance thống hận cô ta năm đó đi không lời từ biệt, nhưng cô ta đã nhìn ra được, trong lòng Lance vẫn còn có cô ta.

Chỉ cần đi đầu này thôi, cô ta tự tin mình có thể nắm chắc Lance trong tay.

Đã gặp lại rồi, giờ chỉ cần lấy cớ nằm bệnh viện, rồi quay lại với nhau là được.

Mà hình như Lôi Tử Đông đã hoàn toàn quên, một tháng trước, cũng chính miệng cô ta đã nói, không muốn liên lụy đến Lance.

*

Khi Tang Trăn Vinh nhìn Tang Yếu Miếu xuất hiện ở cửa nhà, đôi mày vốn đang nhăn lại phút chốc tản ra, ông vẫy tay gọi Tang Yếu Miếu: “Lại Lại đã trở về rồi sao? Tối, đến ba...” Ông dừng lại, không ngờ Cố Nhĩ Thăng cũng trở lại cùng cô.

Quả nhiên niềm vui không bao giờ trọn vẹn được mà, thật không dễ dàng, giữa ban ngày ban mặt dám phơi bày quan hệ tình lý với em gái kế, còn không sợ hãi ông sẽ ngăn trở nữa chứ.

Kỳ thật Tang Trăn Vinh vốn rất muốn dùng gậy đánh uyên ương, nhưng Cố Dao khuyên ông nên chờ một chút, xem bọn nó có thể chủ động tách ra hay không.

Tuy Cố Dao không đủ quan tâm với Cố Nhĩ Thăng, nhưng bà hiểu rõ tính cách của anh, nếu bức quá, cái gì anh cũng dám làm.

Nhưng Tang Trăn Vinh nhìn qua, càng thêm hoảng hốt, như thế nào ông cảm thấy hai người này tình cảm càng ngày càng tốt?

Nhấn lại thái độ bất mãn, Tang Trăn Vinh kéo Tang Yếu Miếu ngồi xuống, cười hỏi tình trạng công việc gần đây của cô, sau khi Tang Yếu Miếu đúng sự thật trả lời, cô thất thần nhìn Cố Nhĩ Thăng đang ngồi cạnh hai người bọn họ.

Không phải người ta hay nói cha kế đầu rất coi trọng con riêng sao? Vậy tại sao cha cô không giống thế, mỗi ngày đều đến phòng Cố Nhĩ Thăng.

Tang Trăn Vinh thấy nữ nhi của ông khi nói chuyện còn trộm nhìn Cố Nhĩ Thăng, liền khụ mạnh một tiếng, vót vát sự chú ý, quả nhiên Tang Yếu Miếu bị ông hấp dẫn trở lại, vội vàng đưa cốc nước cho ông uống.

Cố Nhĩ Thăng nhướng mày nhìn sự việc đang diễn ra trước mắt, trong lòng có chút buồn cười, Tang Trăn Vinh sợ là không muốn coi anh là nhi tử, mà là trở thành con rể đi?

Mắt Tang Yếu Miếu nhìn Tang Trăn Vinh đã uống hết nước trong cốc, mới liếm liếm môi mở miệng: “Ba, mấy ngày nay ba và dì đều ở trong nhà sao?”

“Khách sạn bên kia không có vấn đề gì thì đều ở nhà.”

“Vậy hai ngày tới, ba và dì phải ở nhà, con thật vất vả mới trở về một chuyến, hai người có thể ăn cơm cùng con, nơi nào cũng không được đi!”

Tang Trăn Vinh vẻ mặt kỳ quái, cười hỏi: “Lớn như vậy, sao vẫn còn cái tính trẻ con đó hả?”

“Con đây mặc kệ,” Tang Yếu Miếu vênh mặt lên, rất có khí phách trước kia, “Nếu không ở nhà con thì con sẽ không về nữa!”

“Phi phi phi, cái gì gọi là không về nữa, ba ba đáp ứng con được chưa? Hai ngày này, ngày nào cũng không đi.”

Có được khẳng định, Tang Yếu Miếu mới nhẹ nhàng thở ra, cô ngước mắt nhìn về phía Cố Nhĩ Thăng, lại phát hiện anh từ đầu đến cuối đầu nhìn chăm chăm mình, nhất thời có chút chột dạ, nhìn anh nói: “Anh hai cũng phải ở nhà con!”

“Hảo.”

“Không được!”

Hai tiếng đáp lời cùng nhau vang lên, Tang Yếu Miếu: “... A?”

Tang Trăn Vinh tiếp tục bại trận, khẽ cắn môi, đầu tiên là nhỏ giọng lầm bầm: “Mỗi ngày chỉ biết mỗi anh trai.” Cuối cùng thì cũng chịu thỏa hiệp, nói: “Ở nhà, đương nhiên ở nhà, ai cũng phải ở nhà con.”

...

Hôm nay được coi như bình an, chỉ mong ngày mai cũng vậy, rốt cuộc Tang Yếu Miếu cũng có thể an ổn mà tiến vào mộng đẹp.

Chẳng qua tối nay không có người ôm, cô có chút không quen mà thôi.

Rạng sáng.

Tang Yếu Miếu ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm giác thấy di động ở đầu giường rung lên, nếu là trước kia cô sẽ không để ý đến điện thoại có kêu hay không, nhưng dạo gần đây hay phải thức dậy sớm để đi làm, thói quen liền thay đổi.

Còn tưởng rằng radio gọi tới, cô nheo mắt nghe điện thoại — —

“Alo?”

Không đến nửa phút, cuộc trò chuyện liền kết thúc, Tang Yếu Miếu trở mắt hai giây, đột nhiên xốc chăn lên xuống giường, bước chân hỗn độn dồn dập, chạy tới phòng của Cố Nhĩ Thăng.

Thế nhưng Cố Nhĩ Thăng còn chưa ngủ.

Anh buông văn kiện trong tay ra, lấy mắt kính, âm thanh ôn nhu hỏi: “Thế nào lại...”

“Anh hai.” Tang Yếu Miếu ngắt lời anh, mặt nóng vội, nói: “Ba ba, bọn họ gặp tai nạn giao thông!”

=====

Editor: Vậy là còn 4 chương nữa là kết thúc truyện, nhanh quá.

Ad nói trước kết chắc chắn HE, còn có một mẫu ngoại truyện về bánh bao nhỏ của hai người. Một mẫu nhỏ xíu thôi đó!

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 31

Trên đường đi đến bệnh viện, Tang Yếu Miếu khẩn trương, cơ thể run rẩy sợ hãi.

Nếu Tang Trăn Vinh và Cố Dao thật sự đã xảy ra chuyện, đi đâu đó có phải đại biểu rằng cốt truyện sẽ mãi không thể thay đổi được?

Cố Nhĩ Thăng mắt nhìn phía trước, nhìn như đang chuyên tâm lái xe, nhưng nội tâm luôn luôn dõi theo cảm xúc của Tang Yếu Miếu, anh nắm lấy bàn tay cô, động viên: "Sẽ không có việc gì."

Tang Yếu Miếu đột nhiên sửng sốt, cô nỗ lực bình ổn lại cảm xúc của mình, bình tĩnh nhìn Cố Nhĩ Thăng, nói: "Anh hai, anh lái xe cẩn thận, không cần cùng em nói chuyện."

Cố Nhĩ Thăng cho rằng tâm trí cô bị ảnh hưởng bởi tai nạn lái xe ngược chiều của Tang Trăn Vinh và Cố Dao, nên cẩn trọng việc đi lại, anh theo lời cô, trầm mặc, thu hồi tay đặt lên tay lái.

Không nghĩ tới Tang Yếu Miếu sợ hãi vì nguyên do khác, trong nguyên tác, cô đã chết ngay trong buổi tối ngày xảy ra tai nạn.

Hiện tại trên xe còn có Cố Nhĩ Thăng, nếu thật sự không thể trốn được kết cục như vậy, cô không thể liên lụy anh.

Xe một mạch chạy thẳng tới bệnh viện, không hề phát sinh thêm chuyện gì, tới nơi Tang Yếu Miếu mới nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là chân không thể đứng vững.

Cố Nhĩ Thăng ôm nửa người cô dựa vào lồng ngực, đi vào đại sảnh của bệnh viện, thấp thỏm bất an suốt một tiếng đồng hồ rồi cuộc cũng nhìn thấy Tang Trăn Vinh và Cố Dao bình an nằm trong phòng bệnh, nhưng còn hôn mê.

Cố Nhĩ Thăng vỗ vỗ vai cô: "Bọn họ không có việc gì."

Tang Yếu Miếu hoàn toàn không còn sức lực, ngẩng lên dây ghế ngoài hành lang, sờ lòng bàn tay, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Tuy rằng có xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng không ai ra đi giống như trong tiểu thuyết.

Xem ra hướng đi của thế giới này đã thay đổi.

Bàn tay Tang Yếu Miếu run run, nắm chặt tay áo của Cố Nhĩ Thăng, trong miệng lầm bầm nói: "Anh hai, em sẽ không chết..."

"Àn?" Cố Nhĩ Thăng tựa hồ không nghe rõ, "Em nói cái gì?"

Tang Yếu Miếu ngẩn ra, lắc đầu: "Không có gì." Cô sao lại nói ra...

Cố Nhĩ Thăng không truy vấn, lặng lẽ ôm cô dựa vào trên người anh, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn cánh cửa sổ cuối hành lang.

*

Hỏi bác sĩ tình trạng hiện tại của Tang Trăn Vinh và Cố Dao, may là tài xế phản ứng kịp thời, hai người đều không gặp nguy hiểm gì.

Trước khi ra cửa, Tang Yếu Miếu có hỏi một người hầu trong nhà, vì sao Tang Trăn Vinh và Cố Dao nửa đêm lại không ở nhà, nghe người đó giải thích là Cố Dao bỗng nhiên bị đau bụng, đau đến không chịu nổi Tang Trăn Vinh phải đưa bà tới bệnh viện.

Nhưng bác sĩ cũng nói, trừ những vết trầy da do tai nạn gây ra cùng với não có một chút chấn động nhỏ, thì thân thể Cố Dao không bị làm sao hết.

Xem ra, là cốt truyện vẫn muốn Tang Trăn Vinh và Cố Dao "ra cửa".

Tang Yếu Miếu đối với chuyện này rất miễn cảm, không nghe rõ tình hình trong điện thoại, mới hoảng loạn lên như vậy. Sau khi biết bọn họ không bị thương tích quá nặng, lo lắng mấy ngày nay cũng phai nhạt không ít.

Hai người vô hình trung đã tránh được một hồi tử kiếp, nhưng còn chưa tỉnh.

Trời mau sáng, Cố Nhĩ Thăng hỏi Tang Yếu Miếu có muốn ăn gì hay không, cô cảm thấy dạ dày trống rỗng của mình đang kiến nghị, đồng ý: "Ừ."

Nhưng vừa thấy Cố Nhĩ Thăng phải rời khỏi cô để đi mua đồ ăn, cô lại mở miệng gọi anh lại: "Anh hai, em đi cùng anh."

Điều khiến Tang Yếu Miếu không ngờ chính là, sau khi cô và Cố Nhĩ Thăng ăn xong cháo, trên đường trở về, thế nhưng lại nhìn thấy Lôi Tử Đồng...

Còn có Lance.

Như vậy mà cũng có thể gặp được. Khoé miệng Tang Yếu thoáng run rẩy, thế giới này cũng nhỏ quá đi, may mà cô đi theo Cố Nhĩ Thăng.

Nhưng xem tư thế đặt tay bên hông Lôi Tử Đồng của Lance, hẳn là bọn họ đã hoà hảo trở lại. Tốc độ hoà hảo này, so với nguyên tác nhanh hơn rất nhiều, phỏng chừng nguyên nhân là không có Cố Nhĩ Thăng một tình địch cường lực cạnh tranh.

Sau khi biết vận mệnh của mình là nằm trong tay của chính mình, nên khi Tang Yếu Miếu nhìn thấy Lôi Tử Đồng, cảm xúc cũng không còn dao động quá lớn.

Nhưng Lôi Tử Đồng lại không biết như vậy.

Cô ta không dấu vết mà thoát khỏi cái ôm của Lance, trên mặt còn nguyên vẻ nhợt nhạt do mắc bệnh: "Cố tổng, ngài sao lại tới đây?"

Cô nàng sẽ không cho rằng Cố Nhĩ Thăng là tới đây để thăm bệnh của cô ta chứ? Ở trong lòng trợn trắng mắt, Tang Yếu Miểu không chờ Cố Nhĩ Thăng mở miệng, bước lên phía trước, chặn tầm mắt Lôi Tử Đồng.

"Chúng tôi là tới thăm bệnh, nhưng không phải tới thăm bệnh của cô."

Tang Yếu Miểu cao gầy hơn nàng ta, sau khi về nước lại được Cố Nhĩ Thăng nuôi dưỡng đến khí sắc hồng nhuận, đứng ở trước mặt Lôi Tử Đồng mặc bộ quần áo của bệnh nhân cùng với sắc mặt tái nhợt, nháy mắt hạ gục khí chất của cô ta.

Đôi môi Lôi Tử Đồng khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu lên nhìn Tang Yếu Miểu, đang tìm tòi trong đầu, lại thấy Cố Nhĩ Thăng kéo Tang Yếu Miểu vào trong lòng ngực anh, nói: "Đừng cùng người xa lạ nói chuyện."

Lôi Tử Đồng: "..."

Lance đứng cách hai mét so với ba người kia, chờ đến khi Cố Nhĩ Thăng nói chuyện, hắn mới tiến lên: "Cố Nhĩ Thăng? Thiếu chút nữa không nhận ra cậu, tớ là Lance, cậu còn nhớ tớ chứ?"

"Không nhớ rõ." Cố Nhĩ Thăng nhẹ nhàng buông lời, liền cùng Tang Yếu Miểu đi theo hướng tới thang máy.

Lance: "..."

Đã nhiều năm như vậy, đôi tình lữ này sao vẫn còn giữ cái bộ dạng không để ý trời đất này.

Trước khi thang máy mở ra, Tang Yếu Miểu quay đầu lại nhìn Lance, tổng cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Cố Nhĩ Thăng vừa thấy động tác quay đầu lại của cô, nhú mày giờ tay xoay đầu cô: "Nhìn đường." Sau đó chính anh lại liếc mắt nhìn qua Lance

trước khi thang máy đóng cửa.

Một bộ dáng lưu manh, có cái gì đẹp.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 32: Quái Vật

Chờ tới khi Cố Nhĩ Thăng và Tang Yếu Miếu dắt tay nhau đến phòng bệnh thì Tang Trăn Vinh đã tỉnh.

Tang Yếu Miếu theo bản năng muốn buông tay ra, lại bị Cố Nhĩ Thăng nắm chặt lại, cô nhìn sắc mặt của Tang Trăn Vinh mỗi lúc một đen hơn.

Giường ngủ của Cố Dao trống không, phỏng chừng là bà bị mang đi kiểm tra rồi, cho nên phòng bệnh chỉ còn ba người bọn họ, không khí có chút xấu hổ.

“Ba ba...” Tang Yếu Miếu tiến lên một bước, bàn tay đang nắm lấy nhau liền bại lộ trước mặt ba Tang.

Tang Trăn Vinh không để ý Tang Yếu Miếu, không nói một lời, nhìn Cố Nhĩ Thăng.

Cũng không biết hai người này nhìn nhau để làm gì, Tang Yếu Miếu bị kẹp ở giữa, hít thở không thông, đau đầu quá, vì sao kẹp ở giữa luôn là cô...

Sau một lúc lâu, Tang Trăn Vinh lấy hơi, thở thật mạnh, “Hừ” một tiếng, kết thúc trận chiến đấu trí căng thẳng.

Lúc này vừa lúc Cố Dao trở lại, sau một loạt bài kiểm tra sức khỏe, xác nhận người bệnh không có việc gì, bọn họ mới chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

Phòng bệnh biến thành bốn người, lại càng thêm xấu hổ.

Cố Dao thở dài, bà cười dịu dàng với Tang Trăn Vinh: “Ông còn phụng phịu đến khi nào? Bọn chúng đã lớn rồi, không còn là tiểu hài tử cần chúng

ta chăm sóc.”

Tang Trăn Vinh mếu máo, đang muốn xoay người đưa lưng về phía Cố Nhĩ Thăng và Tang Yếu Miêu thì nghe thấy lời bà, thân mình bỗng dưng cứng đờ, rồi cuộc cũng chịu mở miệng nói với Tang Yếu Miêu: “Lại Lại dẫn bạn trai tới đây giới thiệu với ba ba sao?”

Đúng vậy, Tang Trăn Vinh thỏa hiệp.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, ông đã thấy được một tư liệu, là Cố Nhĩ Thăng vì Tang Yếu Miêu mà muốn giải trừ quan hệ mẹ con với Cố Dao.

Cho tới nay, quan hệ giữa Cố Dao và Cố Nhĩ Thăng không hề thân cận, từ trong đáy lòng bà rất muốn xin lỗi anh, đã không cho con đủ tình thương của một người mẹ.

Sau khi Tang Yếu Miêu ra nước ngoài, số lần Cố Nhĩ Thăng và bà gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bà biết ngày này sớm hay muộn cũng sẽ đến, nhưng đến khi phải đối mặt, lại không biết làm thế nào cho phải.

Thời điểm Tang Trăn Vinh mới nhìn thấy tư liệu đó, ông rất tức giận, suýt chút nữa thì phá nát đồ đạc trong thư phòng, thế nhưng những việc làm này của Cố Nhĩ Thăng đều vì con gái ông, nhất thời không biết trút giận vào đâu.

Hai người trong phòng vẫn luôn trầm mặc, tới cuối cùng Tang Trăn Vinh nói một câu: “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, cứ như vậy đi.”

Ai ngờ đêm nay lại là đêm không bình yên, thật vất vả mới vào giấc ngủ, sau nửa đêm đột nhiên Cố Dao lại đau bụng.

Rồi sau đó tai nạn, phải nhập viện... Thật đúng là một đêm sóng gió.

Con cháu đều có phúc của con cháu, bọn họ cũng già rồi.

Nghe được lời Tang Trăn Vinh nói, mạch não Tang Yếu Miêu vẫn chưa thông suốt: “... A?”

Đuôi lông mày Cố Nhĩ Thăng khẽ nhúc nhích, anh tươi cười khéo léo, hơi cong người về hướng Tang Trần Vinh: “Bá phụ ngài khỏe, con là Cố Nhĩ Thăng, là bạn trai của Lại Lại.”

Ngoài cửa sổ, bầu trời quang đãng, mặt trời toả những tia nắng xuyên qua lớp lớp lá cây, lấp lánh như pha lê, là ấm.

*

Tang Yếu Miêu giống như vui sướng quá mức dẫn đến đầu óc bị trì độn, đến khi cùng Cố Nhĩ Thăng về nhà thu thập quần áo cho Tang Trần Vinh và Cố Dao, cô vẫn chưa phản ứng lại.

Sau khi xuống xe, Cố Nhĩ Thăng bất đắc dĩ mà nhún mày, cười vỗ vỗ cái đầu mềm mại của cô: “Còn không phục hồi lại tinh thần?”

“Anh hai, em hình như đang nằm mơ a.”

Nhìn vẻ mặt ngu ngốc của cô, tâm tình Cố Nhĩ Thăng vui vẻ, nhưng anh biết, hai người bọn họ còn một việc cần giải quyết.

Nửa ôm Tang Yếu Miêu vào nhà, Cố Nhĩ Thăng để cô ngồi xuống sofa. Anh đặt hai tay lên hai vai của Tang Yếu Miêu, Tang Yếu Miêu ngẩng, anh nửa quỳ, hai người, một người ngẩng đầu, một người cúi đầu, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Nhưng câu nói kế tiếp của Cố Nhĩ Thăng đã làm Tang Yếu Miêu không thể cười nổi.

“Lại Lại, em là ai?”

Ánh mắt Tang Yếu Miêu lập loè, muốn suy nghĩ cách để né tránh câu hỏi của Cố Nhĩ Thăng, nhưng lại bị anh vô hình áp chế làm cho cô không thể động đậy, cô run rẩy cất tiếng: “Anh hai... Em chính là Lại Lại a...”

“Em là Lại Lại,” Cố Nhĩ Thăng kéo gần khoảng cách giữa hai người, “Cũng không phải là Lại Lại.”

Tang Yếu Miếu cắn môi, không dám nói lời nào, cô sợ càng nói càng sai.

“Em biết rất nhiều chuyện, ví như Lôi Tử Đồng, ví như tai nạn xe cộ, đúng hay không?”

“...”Tang Yếu Miếu tựa hồ có thể cảm nhận được mùi máu tanh hoà quyện với nước bọt tràn ngập khoang miệng.

Cố Nhĩ Thăng hướng dẫn từng bước nói: “Từ ngày đầu tiên cùng anh thân cận, em đã thay đổi rồi, đúng không? Hay là nói, vẫn thân thể này, nhưng đã không còn linh hồn này, có phải hay không?”

“Anh hai, em...”

Cố Nhĩ Thăng ngắt lời cô, gần từng chữ một: “Em không muốn nói cho anh hai biết sao? Nếu em không nói, anh sẽ không thể biết được ý nghĩ thật lòng trong tâm trí em, cũng không thể lí giải cảm thụ của em, sẽ luôn có một bức tường vô hình ngăn cản tình yêu của chúng ta... Lại Lại, em nói đi, có đúng không?”

Chẳng lẽ phải nói rằng thế giới này cũng chỉ là một quyển sách thôi sao? Trong lòng Tang Yếu Miếu rít gào, khóe mắt cô đỏ bừng.

“Được rồi, anh không hỏi nữa.” Cố Nhĩ Thăng vừa thấy cô khóc liền không dám hỏi tiếp, ngẩng dậy, ôm cô trấn an, “Lại Lại ngoan, anh không hỏi nữa.”

Cô khóc? Tang Yếu Miếu sứt sứt, hít sâu một hơi, mới cảm giác được một dòng nước ấm trong mũi dâng lên.

Cố Nhĩ Thăng vỗ vỗ sau lưng cô, động tác ôn nhu, cô nắm chặt nắm tay, rốt cuộc cũng chịu mở miệng: “Anh hai, em là trọng sinh.”

Tang Yếu Miếu chỉ có thể nói như vậy, cô không có lựa chọn nào khác, trọng sinh không khác mấy so với xuyên sách, đều biết trước cốt truyện và những sự việc sẽ diễn ra, bản chất là giống nhau.

Việc này không tính là lừa gạt. Tang Yếu Miếu tự mình thôi miên mình như vậy.

Cố Nhĩ Thăng ngẩn ra, chậm rãi buông cô, không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, chỉ nhìn thấy một đôi mắt ngập nước.

Anh thở dài, lau mồ hôi trên trán cô: “Anh đã biết.”

Nếu là trọng sinh, hết thấy những đi đầu kia coi như thông suốt.

Cố Nhĩ Thăng không hề hỏi nhiều, anh có thể nghe được Tang Yếu Miếu chính miệng thừa nhận là an tâm rồi.

Anh hỏi vì muốn Tang Yếu Miếu thừa nhận, cũng vì anh biết Tang Yếu Miếu giữ bí mật này có bao nhiêu vất vả. Một khi Tang Yếu Miếu đã nói với anh thì mọi chuyện sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Cố Nhĩ Thăng hy vọng Tang Yếu Miếu vĩnh viễn sẽ hạnh phúc.

Quả nhiên, sau khi Tang Yếu Miếu nói ra, thái độ của cô với Cố Nhĩ Thăng vẫn không thay đổi, những lo âu tích tụ trong lòng cũng không còn.

Bí mật này quá trầm trọng, hiện tại chỉ có Cố Nhĩ Thăng biết, thế nhưng cô thư thái không ít.

Thấy Cố Nhĩ Thăng không truy vấn, cô do dự, chớp mắt một cái, hỏi anh: “Anh hai, anh có cảm thấy em là quái vật không?”

“Sẽ không,” Cố Nhĩ Thăng nhẹ nhàng hôn lên cái trán của cô, “Nếu có thì em cũng chỉ là một tiểu quái vật.”

Thật tốt, trời cao ban cho anh một tiểu quái vật...

... độc nhất vô nhị.

=====

Editor: Mọi người lượng thứ, ad ghi nhầm chương này với chương 33, chương sau mới có H, cũng là chương kết.

Sắp xong rồi.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh

dtv-ebook.com

Chương 33: Kết Truyện

Tang Yếu Miếu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chờ Cố Nhĩ Thăng bắt đầu thoát quần áo của cô, mới sực tỉnh, đẩy anh ra: “Anh...anh hai... Còn phải thu dọn đồ đạc của ba ba...”

“Muộn có vài giờ thôi.” Cố Nhĩ Thăng vui đùa gieo trồng thành quả, hô hấp càng thêm nặng nề, thở ra từng luồng khí nóng ẩm phủ lên da thịt tinh tế.

Tang Yếu Miếu không chịu nổi khiêu khích, Cố Nhĩ Thăng cúi người, ngậm lấy một bên nhũ hoa, khiến cô không cần lòng được mà ngậm nga thành tiếng: “A...” Mọi xúc cảm như được hun nóng, chậm rãi châm lửa tình dục.

Cả tòa nhũ phong bị mút vào, khuấy đảo đến ướt đầm, đôi môi anh rời khỏi, kéo theo dòng chỉ tơ của nước bọt gắn kết hai nơi, dẻo dai như mật ong, kéo dài như thế nào cũng không đứt.

Lòng bàn tay nóng bỏng phủ lên bầu ngực mượt mà xoa nắn, lôi kéo thành đủ các loại hình dạng, rất mau, cái thứ cứng rắn càng thêm thô to, nổi cộm lên cọ vào giữa hai chân của Tang Yếu Miếu.

“Anh hai...” cơn th*т cứng nóng cách lớp vải, đụng chạm vào hạ thân Tang Yếu Miếu, cô vịn vẹo thân mình, hoa huy*т tiết ra mật dịch, thấm ướt quần lót.

Đỉnh quy đầu phun ra ít bạch dịch sáng trong, Cố Nhĩ Thăng đi đầu khiến cơn th*т chọc chọc vào tiểu huyết qua lớp vải, thậm chí anh còn có thể cảm nhận thấy hai cánh môi mở ra chào đón dương v*т.

“Lại Lại thật mẫn cảm.” Anh tiếp tục cọ sát, đưa tay kéo quần lót đã ướt sũng xuống, vất sang một bên, ánh mắt anh nhìn lên hai cánh hoa môi mẫn cảm, khép chặt, ở giữa là dòng suối nhỏ mang theo mật dịch chảy xuống khe hông.

Tang Yếu Miếu vươn tay loạn xạ, Cố Nhĩ Thăng áp hai cánh tay cô lên đỉnh đầu, cúi xuống cùng cô môi lưỡi quấn quýt, tạo ra âm thanh ái muội phiêu đảng trong không khí, trong khi đó cơn th*o cứng rắn đang trong trạng thái chờ phát động chuẩn bị đi vào hoa huy*o đã được d*m thủy bôi trơn.

“Ân!” Tang Yếu Miếu nhú mào, bụng dưới co rút lại, thâm nhập mang đến khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể, cô nâng thắt lưng đón hùa theo ý của Cố Nhĩ Thăng, từng nhịp va chạm, rốt cuộc hai người cũng hợp nhất thành một thể.

Lúc đầu Cố Nhĩ Thăng ra vào rất nhẹ nhàng, chậm rãi, nhưng sau khi thấy Tang Yếu Miếu đã thích ứng được chuyển động, liền bắt đầu cuồn cuộn đâm vào rút ra, phát ra âm thanh “bạch bạch bạch” không dứt bên tai, hai luồng mào mại của cô đồng đưa theo mỗi lần luật động, mỹ cảnh quyến rũ phong tình.

Tang Yếu Miếu bị anh va chạm mạnh mẽ đến mức đầu chạm tới cả thành giường, mái tóc buông thả tán loạn, cơ thể đầm đìa mồ hôi, khuôn mặt ửng hồng trằn luân trong dục vọng, Cố Nhĩ Thăng càng nhìn càng phấn khích, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh.

“A... A... A... Anh hai... Như thế nào... Lại lớn... A...” Tiếng rên rỉ yêu kiều, tứ chi Tang Yếu Miếu vô lực, đôi chân vòng quanh hông của Cố Nhĩ Thăng, bàn tay gắt gao nắm lấy tấm chăn dưới thân, nhàu nát nó.

Đuôi lông mào Cố Nhĩ Thăng nhếch lên, anh giống như mãnh thú, chiến đấu không ngừng nghỉ, mạnh mẽ cắn xé con mồi, như muốn nuốt chửng cô vào bụng, không thừa một mảnh, đôi mắt đỏ sẫm nhìn bầu ngực lắc lư, không biết nếu hút ra thì có sữa hay không.

Anh cúi đầu mút lấy một bên nhũ hoa, Tang Yếu Miếu như bị kích thích kêu lên thành tiếng. Hết nhũ hoa bên này lại đến nhũ hoa bên kia, động tác cắn mút lặp lại nhiều lần, Cố Nhĩ Thăng làm không biết mệt, nhưng Tang Yếu Miếu thì mệt không chịu nổi.

Tang Yếu Miếu uốn thắt lưng lên, thuận tiện cho anh gặm nhấm bầu ngực của mình, chỗ giao hợp bên dưới của hai người sớm đã lây lợi một mảnh, vừa ướt vừa dính, ngẫu nhiên một ít lông mao sẽ tiến vào tiểu huyết theo cơn th*t, cắm vào rút ra, khiến chúng cũng bị ướt đầm d*m thủy.

Cố Nhĩ Thăng chuyển động càng ngày càng nhanh, bỗng nhiên anh buông đôi tay đang đan lấy tay của Tang Yếu Miếu ra, sờ soạng xuống dưới, xoa xoa tiểu chân châu giữa hai cánh hoa môi, kích thích Tang Yếu Miếu đến cao trào.

Tang Yếu Miếu thét chói tai, chịu đựng hoa huy*t co rút hơn mười giây, cơn th*t của Cố Nhĩ Thăng vẫn chôn trong cơ thể cô, không nhúc nhích, chờ cô bình thường trở lại, liền lật thân mình cô xuống, cơn th*t cũng không rút ra, cứ như vậy xoay tròn một vòng, kích thích mật dịch ra thêm nhiều.

Anh nhìn hai cánh môi trắng mím, ma xui quỷ khiến mà cắn một phát
— —

“A! Anh hai?” Tang Yếu Miếu không thể tưởng tượng mà quay đầu lại.

Cố Nhĩ Thăng cười xấu xa, khó khi giờ tính trẻ con: “Làm sao vậy, cắn một chút có sao không?” Nói xong thẳng thắt lưng đóng đưa, làm Tang Yếu Miếu không còn sức lực mà truy cứu.

Bên ngoài mặt trời vẫn tỏa ánh nắng tươi đẹp, bên trong phong cảnh tràn ngập xuân sắc.

...

Tĩnh lại đã là chạng vạng.

Tang Yếu Miếu đỡ eo, mơ hồ nhớ lại, hình như trước khi rời khỏi Cố Nhĩ Thăng có nói ở bên tai cô là phải đi tới bệnh viện một chuyến, cô mới lại nằm trở về.

Hôm nay, Cố Nhĩ Thăng thật đáng sợ, nếu không phải hiện tại cô vẫn còn cử động được, cô sẽ cho rằng eo của mình đã bị chặt đứt.

Bụng rất đói, Tang Yếu Miếu nhìn qua xung quanh, ý cười trên mặt liền lộ lên.

Là bình giữ nhiệt.

Cô ôm chăn dịch tới, vừa mở ra, mùi hương của cháo liền lan tỏa khắp không gian.

Ý cười bên miệng vẫn còn, ăn cháo được hơn phân nửa, Tang Yếu Miếu mới vác theo cái bụng no, trở lại lên giường nằm, đồng thời nhắn cho Cố Nhĩ Thăng một tin nhắn: “Yêu anh...” Cô nghĩ nghĩ, quyết định thêm —— “Ông xã~”

Nửa phút sau, Cố Nhĩ Thăng trả lời: “Ngày mai đi lãnh chứng.”

Tang Yếu Miếu sửng sốt một chút, phút chốc mà cười ra tiếng, cô tận lực chấn định trái tim mình, nhưng khi nhắn lại, đôi tay không tự chủ vẫn run lên.

“Tốt.”

**

Một năm sau.

Tang Yếu Miếu bước ra từ đài radio, không ngoài ý muốn nhìn thấy xe Cố Nhĩ Thăng đậu ở ven đường.

Cô cười vui vẻ, chạy tới, gõ gõ lên tấm kính cửa xe, cất tiếng chào “Anh hai”, mới mở cửa xe ngồi vào.

Kêu “Anh hai” đã nhiều năm như vậy, cô vẫn không đổi được, Cố Nhĩ Thăng không ngại, chỉ là Tang Trấn Vinh vừa nghe liền trừng mắt kêu cô mau sửa miệng.

Cả ngày anh hai anh hai, vừa nghe giống như đánh một cái vào mặt ông.

Hiện giờ Tang Yếu Miếu đã trở thành nhân viên chính thức trong đài phát thanh, thanh âm của cô vừa ngọt vừa nhu, rất nhiều người nghe đều thích giọng cô, lại thêm diện mạo không kém, chỉ đứng ở đó cũng tạo lên một bức tranh phong cảnh đẹp lung linh.

Gần đây, cô còn hướng dẫn thêm thực tập sinh, tương đối bận, nhưng may là có Cố Nhĩ Thăng, cho nên lúc này anh đến đón cô tan tầm rồi đi ra ngoài ăn cơm chiều.

Mùa hè ban ngày kéo dài rất lâu, đã là 6 giờ chiều, trời nắng như 3-4 giờ, chỉ là ánh nắng không còn gay gắt.

Tang Yếu Miếu vừa lên xe, gập thân mình, hôn lên vành tai của Cố Nhĩ Thăng, chớp nhoáng cả hai tai anh đã đỏ bừng. Đây là bí mật bị cô phát hiện mấy hôm trước, lỗ tai anh rất ít khi bị chạm vào, một khi chạm liền hồng rực một mảnh, đối lập với khuôn mặt không cảm xúc của anh, đặc biệt thú vị.

Cố Nhĩ Thăng hít một hơi thật sâu, tính trả thù bằng cách nhéo nhéo mặt cô, thanh âm khàn khàn: “Ban ngày đừng khiêu khích anh.”

Tang Yếu Miếu xoay người ngoảnh xuống, được một tấc lại muốn tiến một thước: “Hiện tại không phải ban ngày, nên ăn cơm chiều.”

Cố Nhĩ Thăng nghe xong, ánh mắt thâm trầm.

Tang Yếu Miếu làm như không thấy, vui vẻ lấy điện thoại ra, lên mạng, lướt qua vài tin, ngón tay thon dài liền dừng lại.

“Ai...”

“Đang êm đẹp, than cái gì?” Cố Nhĩ Thăng không nhìn cô, đánh xe quẹo sang bên đường, hôm nay đi ăn cá h ồ ần cải chua.

“Anh hai, Lance lại cùng người khác truy ền tai tiếng.”

Cố Nhĩ Thăng nhú mày, anh không thích Tang Yếu Miếu nhắc tới nam nhân khác, cho dù là vô tâm cũng không được.

“Em quản h ắn làm gì?”

“Đời trước, h ắn cùng Lôi Tử Đ ồng ở bên nhau, hai người sống hạnh phúc, răng long đ ầu bạc.” Tang Yếu Miếu nhìn tình hình giao thông phía trước, một trận hoảng hốt.

Rốt cuộc cô cũng biết một năm trước ở bệnh viện khi nhìn thấy Lance, vì sao có cảm giác kì quái.

Bởi vì Lance không còn là nam chủ trong tiểu thuyết nữa, h ắn đã trở thành một thiếu gia tâm địa gian xảo, ăn chơi trác táng.

Kỳ thật, trong 《 tất cả mọi người yêu ta 》 , Lance sở dĩ có thể cùng Lôi Tử Đ ồng ở bên nhau, cũng có một phần nguyên nhân do Cố Nhĩ Thăng thúc đẩy. Anh phá hủy công ty gia tộc của Lance, kéo h ắn từ trên mây cao xuống đáy cốc tối tăm, nhưng Lôi Tử Đ ồng không chê h ắn nghèo túng, ở bên h ắn không rời, lúc đó h ắn mới nhận ra người đáng giá để theo h ắn bên nhau suốt đời.

Một đời này, cô tới, Cố Nhĩ Thăng không thích Lôi Tử Đ ồng, cũng không chen chân vào giữa hai người họ. Đã không có Cố Nhĩ Thăng đả kích, Lance thuận bu ồm xuôi gió, tự nhiên không biết được cái tốt của Lôi Tử Đ ồng.

Nói khó nghe hơn thì hiện tại Lôi Tử Đ ồng chẳng qua cũng chỉ là mối tình đầu của Lance, h ắn có tiền có thế, bên ngoài còn có bao đoá hoa tươi chờ h ắn tới hái, h ắn vẫn như cũ là nam nhân được mọi người tôn sùng. Cho nên, Lôi Tử Đ ồng tính là cái gì?

Chỉ là một nữ nhân có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Từ khi Lôi Tử Đổng quay trở lại với Lance, cộng thêm có công việc ở Cố thị, cuộc sống của cô ta đã tốt lên rất nhiều, thành ra cô ta tự cho mình giống như chim hoàng yến.

Dần dần, Lance không thường về nhà, trên mạng ngập tràn tin tức hắt qua lại với nhiều nữ nhân khác.

Nhưng lúc này, cô ta chỉ có thể làm một bông hoa ngoan ngoãn, dịu hiền bên cạnh Lance, không còn đường lui.

“Chuyện đời trước, đã không còn quan trọng bằng chuyện kiếp này.”

Cố Nhĩ Thăng nghe Tang Yếu Miêu hồ hởi loạn ngữ, cất tiếng kéo cô về hiện thực: “Cái gì?”

“Anh nói, nếu em lại nghĩ đến Lance, đêm nay anh sẽ khiến cho em không xuống giường được.” Cố Nhĩ Thăng dừng xe lại, bàn tay đặt tùy ý lên bánh lái, “Chúng ta tới rồi.”

Tang Yếu Miêu lú lẫm, người này ghen tuông sao lại ác như vậy? Cô sờ sờ khuôn mặt mình, có chút nóng, khẳng định mặt đã đỏ lên.

Vai ác không biết xấu hổ, khi dễ tiểu pháo hôi! Cô ở trong lòng yên lặng kiên nghị.

Cố Nhĩ Thăng mở cửa xe chỗ cô ngồi ra, đưa tay lên trước mặt cô: “Bà xã, mời xuống xe.”

Thôi, khi dễ liền khi dễ đi.

Dù sao cô cũng thường xuyên khi dễ anh.

(Hoàn)

=====

Editor: Còn ngoại truyện. Ý có cảnh H.

ANH TRAI VS EM GÁI

Trà Trà Hảo Manh
dtv-ebook.com

Chương 34+1: Phiên Ngoại 1

Cố Ai Yêu đã được ba tháng tuổi, từ da dẻ nhẵn dẹt chậm rãi nảy nở thành một tiểu soái ca mập mạp trắng trẻo, mắt to mũi cao, chính là thỉnh thoảng sẽ tập xoay người.

Sau khi ăn xong, Tang Yếu Miếu ở trong phòng, cho Cố Ai Yêu bú sữa mẹ.

Nhưng hôm nay không biết bé bị làm sao mà dỗ mãi cũng không chịu bú sữa. Chỉ cần Tang Yếu Miếu đề đầu v* tiến đến gần miệng bé, bé sẽ cắn mạnh một cái, khiến Tang Yếu Miếu đau nhức, không tới vài giây liền đỡ đầu v* ra khỏi miệng bé.

"Không được cắn mạnh như vậy, mẹ đau quá đi mất!" Tang Yếu Miếu lười nhác, không rảnh mặc lại áo lót, chỉ kéo vạt áo xuống che chắn tạm.

Từ sau khi sinh Cố Ai Yêu, dáng người Tang Yếu Miếu không những không bị biến dạng đi, mà thậm chí so với trước kia còn mê người hơn.

Bộ ngực sữa lớn nhưng không hề bị rủ xuống mà vẫn cứ cao ngất đỉnh bạt, quầng vú cũng không bị chuyển sang màu đen, còn nguyên màu hồng nhạt. Eo nhỏ như cành liễu, hông vênh như mặt đào, hai chân thon dài thẳng tắp tinh tẽ, làn da vô cùng mịn màng, giống như lần thứ hai cô phát dục.

Dĩ vãng Cố Ai Yêu rất hay dính lấy cô, nhưng từ... khi, đầu do ba bé, vừa nghĩ đến, mặt liền đỏ, thôi không nên nói.

Không cho bé bú thì bé khóc, cho bé bú thì bé lại cắn.

Tang Yếu Miếu không có cách, đặt bé lên giường, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, mặt đối mặt.

Trước kia, mỗi khi Cố Ai Yêu chuẩn bị nhúu mày khóc lóc thì khuôn mặt nhỏ lại nhăn nhó thành một nhúm, hiện giờ da dẻ đã hồng hào, mịn màng, trông rất đáng yêu. Nhưng Tang Yếu Miếu vẫn chưa dám đụng vào bé, sợ rằng chỉ chạm một cái, bé lại dở thói khóc lóc, đành phải chờ Cố Nhĩ Thăng trở về ể nói.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Cố Nhĩ Thăng đã trở lại.

"Ông xã!"

Tang Yếu Miếu bẹp miệng, vẻ mặt ủy khuất nhìn Cố Nhĩ Thăng, cần an ủi, Cố Nhĩ Thăng ôm cô, cứng nụng như bảo bối trong tim, ôn nhu hỏi: "Có phải Ai Yêu lại dở thói xấu?"

"Ân..." Tang Yếu Miếu dựa đầu lên vai anh, càng nghĩ càng giận, cúi đầu cắn lên bả vai Cố Nhĩ Thăng, thật mạnh giống như Cố Ai Yêu cắn đầu vú của cô, "Ngô ngô ngô!"

Cố Nhĩ Thăng thật cứng, bị cắn cũng không có cảm giác, Tang Yếu Miếu không cắn lâu, tự giác buông lỏng, cô oán giận: "Đều tại anh!"

"Anh làm sao?"

"Nếu không phải lúc trước anh đoạt của con... Hiện tại con cũng sẽ không nghĩ chờ anh về mới chịu uống!"

"Đoạt cái gì? Uống cái gì?" Cố Nhĩ Thăng cố ý hỏi vặn lại cô, mặt hai người càng lúc càng gần, bỗng một tiếng khóc oa oa vang dội kéo bọn họ về hiện thực.

Tang Yếu Miếu trừng mắt với anh, thoát khỏi vòng tay ôm ấp: "Không đứng đấy! Con trai anh đói bụng!" Nói xong liền cúi người, bế Cố Ai Yêu lên.

" ..."

Trên người Tang Yếu Miếu mùi hương của sữa rất nồng đậm, đáng người pháp phồng quấy rữ, khuôn mặt tinh xảo giống như yêu cơ, vẻ mặt hờn dỗi kia thật phong tình, làm Cố Nhĩ Thăng nháy mắt cứng lên.

Tang Yếu Miếu đưa lưng về phía anh, tự nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra. Nếu biết, cô vẫn mặc kệ.

Khẳng định chuyện này trốn không được ba chữ: Đại! Sắc! Lang!

Thân hình của Cố Ai Yêu nhỏ nhỏ, nhưng rất có ý thức, bé biết ba bé đã về, bé không khóc cũng không nháo, chỉ giương đôi mắt ngây thơ lên, nhìn ngực Tang Yếu Miếu.

" Ai Yêu đói?" Một tay của Tang Yếu Miếu bế bé lên, tay còn lại vén áo, " Mẹ cho con bú sữa nha?"

Đôi mắt đen láy như quả nho của Ai Yêu mê hoặc trái tim làm mẹ của Tang Yếu Miếu, mỹ vị trước mặt bé không hề bài xích, hé miệng mút sữa, cái má hơi phồng lên.

" ..."

Bị bỏ qua, ánh mắt Cố Nhĩ Thăng trùng xuống, " Anh cũng muốn uống."

Tang Yếu Miếu ngẩng đầu, vừa giận dỗi vừa xấu hổ, liếc anh một cái: " Anh đừng nháo!"

Cố Nhĩ Thăng mặc kệ, anh thuộc phái hành động, sau khi nói xong liền cởi bỏ quần áo, vén vạt áo bên còn lại của Tang Yếu Miếu, chuẩn xác ngậm lấy đầu vú*.

" Ân a..." Cơ thể của Tang Yếu Miếu run lên, thiếu chút nữa xụi lơ ngã xuống, cô ôm chặt Cố Ai Yêu, cảm nhận rõ ràng miệng huyết dưới hạ thân đang trào ra mật dịch, " ... Ông xã, đừng..."

Cố Nhĩ Thăng mút sữa khác hẳn với Cố Ai Yêu, động tác rất mạnh, sữa không ngừng chảy ra.

Một tay Tang Yếu Miếu ôm Cố Ai Yêu, một tay khác chống lên giường, hai cái đầu một lớn một nhỏ gục vào ngực cô, giống như người lữ hành lang thang trên sa mạc nhiều ngày gặp được ốc đảo, tham lam mút lấy dòng nước sữa từ đầu vú* của cô.

Cố Nhĩ Thăng không phải trẻ con, tự nhiên lúc bú sữa còn mang theo ý vị khiêu khích, nhẹ nhàng gặm cắn, dùng đầu lưỡi liếm vòng quanh quầng vú một vòng rồi hút thật mạnh, muốn sữa ngọt có sữa ngọt.

Chỉ trong chốc lát, cái trán nhỏ nhắn của Tang Yếu Miếu lấm tấm mồ hôi, phía sau lưng cũng ướt.

May mà sữa cô rất nhiều, Cố Ai Yêu sức ăn không lớn, thường thường bé chỉ bú một bên là no, bên kia còn sữa, đành nhờ Cố Nhĩ Thăng mút ra cho đỡ trướng.

Dương nhiên, anh có phương thức riêng để thưởng thức mỹ vị này.

Thấy Cố Ai Yêu bú gần no rồi, Tang Yếu Miếu cầu Cố Nhĩ Thăng buông cô ra: "Ông xã... con trai... Uống xong rồi, để em ru con ngủ... Anh đừng... Ân!"

Cố Nhĩ Thăng mút mạnh một cái mới chịu buông tha, một tay nhéo nhéo ngực cô, một tay sờ soạng xuống dưới thân Tang Yếu Miếu, sau đó dán môi lên tai cô: "Bảo bối, em ướt."

Tang Yếu Miếu mặt đỏ, sai khiến Cố Nhĩ Thăng ôm con đi ngủ, thế là anh nhanh chóng đặt Cố Ai Yêu chỉ mặc mỗi cái quần lót lên giường bé.

Sau khi được ăn no, Cố Ai Yêu rất ngoan ngoãn, chưa đến hai phút liền ngủ thiếp đi.

Tang Yếu Miếu run rẩy cởi bỏ quần áo ướt đẫm mồ hôi trên người, vừa cởi xong, liền bị Cố Nhĩ Thăng đè lên trên giường.

"A ngô..." Cô chưa kịp kêu thành tiếng thì đôi môi đã bị lấp kín, dần dần cô trằm mê trong hương vị tình yêu, vòng hai tay ôm lấy cổ Cố Nhĩ Thăng.

Hai thân thể trằm trụi dán chặt vào nhau, hoa huy*t Tang Yếu Miếu đã sớm tiết ra dâm dịch từ lúc Cố Nhĩ Thăng mút sữa cô, cho nên Cố Nhĩ Thăng chỉ cọ sát vài cái, liền thăng thưởng đưa cơn th*t xông vào.

"Ách... Bảo bối, em chặt quá!" Đôi môi Cố Nhĩ Thăng dán lên lỗ tai cô, thất lưng không ngừng chuyển động, đưa dương v*t vào sâu tận hoa tâm.

Đã sinh con rồi, sao còn chặt như vậy, đúng là một vưu vật?!

Tang Yếu Miếu không dám kêu lên, chỉ có thể gắt gao ôm lấy Cố Nhĩ Thăng, để đầu cô chôn vào hõm vai anh, phát ra thanh âm hừ hừ đứt quãng.

Bên cạnh là Cố Ai Yêu, Tang Yếu Miếu cảm thấy then, hoa huy*t bị kích thích mà co rút, Cố Nhĩ Thăng ra vào mấy lần, cô đã không chống đỡ được, liền cao trào.

d*m thủy tiết ra rất nhiều, theo chuyển động của Cố Nhĩ Thăng, d*m thủy bị bắn ra, ướt đầm nơi giao hợp, Cố Nhĩ Thăng còn cố ý dùng d*m thủy bôi lên hai cánh mông của Tang Yếu Miếu, rồi thoa cả lên ngực cô, da thịt hai người một mảnh trơn trượt.

"Bảo bối, mau gọi anh hai." Anh thích mỗi khi vận động trên giường, nghe âm thanh ngọt ngào của Tang Yếu Miếu gọi "Anh hai".

Tang Yếu Miếu cũng theo thói quen, cô thấp giọng rên rỉ: "Anh hai... A... Anh hai... Anh chậm một chút a..."

"Chậm?" Tốc độ va chạm của Cố Nhĩ Thăng càng nhanh hơn, "Không chậm được!"

"Ách a!" Khuôn mặt Tang Yếu Miếu nhăn lại, há miệng cắn mạnh lên bả vai Cố Nhĩ Thăng, bụng nhỏ phập phồng, bắt đầu nghênh đón một đợt cao trào mới!

Cố Nhĩ Thăng kiềm chế xúc động muốn bắn tinh, mị thịt kẹp chặt lấy côn th*t, kích thích khoái cảm tới không ngừng, lý trí anh đã sớm không thể kiểm soát được, đầu óc chỉ còn lại dục vọng chi phối.

Tứ chi Tang Yếu Miếu bị kiềm hãm, trước ngực đột nhiên bị đột kích --

Đôi môi anh ngậm lấy đầu v*, tiếp tục động tác đưa đẩy côn th*t.

Một màn kích thích này khiến đầu óc Tang Yếu Miếu như nổ tung, pháo hoa không ngừng nổ rộ trên bầu trời, những ngôi sao lấp lánh cô không đếm nổi, khăn trải giường dưới thân ướt sũng nước, vừa lạnh lẽo lại vừa ấm áp.

Duy trì được một giờ, Tang Yếu Miếu cao trào lần thứ bốn, Cố Nhĩ Thăng mới chịu đầu hàng, tiết ra tinh dịch bắn vào tận sâu hoa tâm, cô quay đầu sang một bên để đầu chĩnh lại hô hấp, không ngờ lại nhìn thấy một chuyện kinh hãi --

"...Ông xã!" Nháy mắt tinh thần Tang Yếu Miếu đi lên, đôi mắt cô tỏa sáng.

Cố Nhĩ Thăng ngậm đầu v*, tinh tể liếm láp, dù đã không còn sữa nữa, nhưng vị ngọt vẫn còn, anh mơ hồ hỏi: "Àn?"

Tang Yếu Miếu vỗ vỗ vai anh: "Ai Yêu xoay người!"

Vốn đang ngủ, không biết từ khi nào Cố Ai Yêu đã tỉnh giấc, thân hình nho nhỏ, hai tay chống lấy hai bên thành giường, cái đầu dong đưa lúc lắc, đôi chân béo đạp tới đạp lui, đặc biệt đáng yêu!

Cố Nhĩ Thăng há miệng, buông tha đầu v* bị anh gặm cắn này giờ, liếc mắt một cái: "Thấy được, chúng ta tiếp tục."

Nói xong lại muốn áp cô xuống, không biết Tang Yếu Miếu lấy đâu ra sức lực, chống lại cánh tay anh, nghiêm trang nói: "Con trai xoay người, em muốn chụp ảnh kỷ niệm, mau chụp luôn bây giờ."

Cố Nhĩ Thăng nhìn người dưới thân, chậm rãi rút phân thân ra: "..."

=====